P. G. WODEHOUSE

Piccadilly Jim

HAXEL KIADÓ
BUDAPEST

A mű eredeti címe:
P. G. WODEHOUSE: Piccadilly Jim

Copyright © by The Trustees of the Wodehouse Estate
Hungarian translation © Vitéz Ágnes, 2001

Illusztrálta: Kelemen Czakó Rita
Felelős kiadó: Korándi József

ISBN 963 85271 8 8

I. fejezet

Az ismert pénzember, Peter Pett háza a New York-i Riverside Drive-on egyike, a szeles és igen drága sugárút, legrusnyább épületeinek. Ha az ember elhalad előtte limuzinján, vagy egy tízcentes utazás közben egy zöld emeletes busz tetején ülve, az épület valósággal nekiugrik és belemar. Az építészek rosszul lesznek, és védekezőn kapják szemük elé a kezüket, de az egyszerű laikus szemlélő is sokkos állapotba kerül a ház láttán, mely egy katedrális, egy külvárosi ház, egy szálloda és egy kínai pagoda jegyeit hordozza magán egyenlő arányú elosztásban. Számos ablaka ólomüvegből készült, a bejárat fölött pedig a New York-i Közkönyvtár önelégült állatait is megszégyenítően visszataszító két terrakotta oroszlán áll. Ezt a házat egyszerűen nem lehet nem észrevenni. Ez lehetett az oka, hogy Mrs. Pett ragaszkodott hozzá: a férje vásárolja meg az épületet. Mrs. Pett ugyanis szerette, ha észreveszik.

A fényűzően berendezett kúriában úgy járt-kelt Mr. Pett, a tulajdonos, mint egy elveszett kísértet. Tíz óra volt azon a szép vasárnap reggelen, de a hétvégi nyugalom, mely a várost uralta, nem ért el hozzá. Máskor nyugodt, türelmes arcán fáradtság tükröződött, és foga között elmorzsolt egy káromkodást, amelyet minden bizonnyal azon az istentől elrugaszkodott tőzsdén szedett fel. - A francba!

Lesújtónak találta helyzetét. Nem mintha sokat várt volna a földi léttől. Abban a pillanatban mindössze egy csendes helyre vágyott, ahol nyugodtan elolvashatná vasárnapi újságját, de nem talált ilyet. Minden ajtó mögött betolakodók nyüzsögtek. A ház dugig volt emberekkel.

Az ilyen és ehhez hasonló estek egyre gyakoribbak voltak, s a helyzet egyre romlott két évvel azelőtt kötött házassága óta. Mrs. Pett szervezetét irodalmi vírus támadta meg. Nemcsak ő maga írt terjedelmes műveket - a Nesta Ford Pett jól csengő név volt az

érzelmes regények kedvelőinek széles táborában -, hanem eltökélt szándéka volt az is, hogy irodalmi szalont működtessen. Célja megvalósítását egyeden egyed, unokaöccse, Willie Partridge meghívásával kezdte el - az unokaöcs egyébként egy robbanószer kikísérletezésén dolgozott, amellyel forradalmasítani kívánta a háborút -, majd egyre növelte gyűjteményét, amíg végül nem kevesebb, mint hat fiatal, félreismert zseni számára nyújtott menedéket terrakotta fedele alatt. Hat ragyogó elme, főként regényírók, akik még el sem kezdték pályafutásukat, és költők, akik éppen most akarták elkezdeni. Mind ott tolongott Mr. Pett szobáiban azon a kellemes júniusi reggelen, miközben ő csak bolyongott vasárnapi újságját markolászva, és akár a galamb a Teremtés könyvében, nem talált helyet magának, ahol megpihenjen. Ezek voltak azok a pillanatok, amikor csaknem irigyelte felesége első férjét, üzleti partnerét és jó barátját, Elmer Fordot, aki szélütés következtében hirtelen hunyt el; a sajnálat, amelyet az eltávozott iránt általában érzett ilyenkor másfajta érzelmeknek adta át helyét.

A házasság bonyolulttá tette Mr. Pett számára az életet, ami természetes az olyan férfiaknál, akik ötven évig halogatják ezt a lépést. A zsenik mellett Mrs. Pett egyszülött, tizenöt éves fiát, Ogdent hozta még új, közös otthonukba. A fiú igen kevéssé volt szeretetre méltó. A hosszú évek, melyeket kizárólag felnőttek társaságában töltött, valamint a fegyelmezés és a nevelés teljes hiánya koravénné tette, amin a nevelők egész sorának minden erőfeszítése sem volt képes változtatni. A nevelők mindig optimizmussal telve, magabiztosan érkeztek, csak azért, hogy aztán rövid idő elteltével, a fiú minden nevelési törekvésnek ellenálló makacsságán megtörve távozzanak. Mr. Pett számára, aki sohasem találta meg a hangot a gyermekkel, Ogden Ford állandó irritáció forrása volt. Nem szenvedhette mostohafia személyiségét, ráadásul az volt a gyanúja, hogy a fiú lopja a cigarettáját, s ezt csak tetézte annak biztos tudata, hogy sohasem fogja ezen rajtakapni.

Mr. Pett folytatta bolyongását. Egy pillanatra ugyan megszakította, hogy az ajtó mögül befülelhessen a nappaliba, de ekkor egy magas

tenor hang éppen Shelley, a költő alapvetően keresztény mivoltát kezdte taglalni, mire Mr. Pett továbbhaladt.

A folyosó egy másik ajtaja mögött nem hallott semmit, s ezen felbátorodva kezét már-már a kilincsre helyezte, de egy láthatatlan zongora fülsiketítő akkordjától hátrahőkölve sietve vissza is húzta. Ment hát tovább, és néhány perc múlva az elhagyatottság ahhoz a szobához űzte, amely tulajdonképpen saját külön könyvtára volt. Egy hatalmas, nyugalmat árasztó helyiség, tele régi könyvekkel, Mr. Pett apja ugyanis nagy könyvgyűjtő volt.

Megállt az ajtó előtt, hallgatózott. Nem hallott semmit. Belépett hát, és egy pillanatig az az eksztatikus öröm töltötte el, amelyet csak a magányt kedvelő idősödő urak érezhetnek, ha egy fiataloktól hemzsegő házban végre egyedül találják magukat. Ekkor azonban megszólalt egy hang, összezúzva a magányra vonatkozó minden reményét. - Szevasz, papi!

A félhomályban Ogden Ford terpeszkedett egy fotelban.

- Gyere csak be, papi, gyere csak be! Van itt hely bőven.

Mr. Pett az ajtóban állt, és komor tekintettel méregette mostohafiát. Nem volt ínyére a fiú leereszkedően pártoló hangneme, amit azért is nehéz volt filozofikus nyugalommal eltűrnie, mert a gyermek kedvenc fotelját foglalta el. A fiú látványa pusztán esztétikai megfontolásokból is taszította. Ogden Ford ugyanis hájas volt és túltáplált. Alkata nyilvánvalóvá tette, hogy irtózik mindenfajta testgyakorlástól, és sápadt arca a cukorkák és egyéb édességek iránti már-már beteges szenvedélyéről árulkodott. Most is, alig fél órával az ebéd után, álkapcsa ritmikus rágómozgást végzett.

- Mit eszel, fiam? - kérdezte Mr. Pett, akinek csalódottsága ingerültségbe fordult.

- Cukrot.

- Szeretném, ha nem ennél egész álló nap édességet.

- A mamitól kaptam - felelte Ogden egyszerűen.

Ahogy azt előre tudta, lövése az ellenség elevenébe talált. Mr. Pett morgott valamit a bajusza alatt, de nem szólt többet. Ogden újabb cukorkával ünnepelte meg győzelmét.

- Nyűgös vagy ma reggel, papi, ha jól látom.
- Velem nem beszélhetsz így!
- Gondoltam, hogy az vagy - mondta a mostohafiú önelégülten. - Mindig tudom, ha az vagy. Csak azt nem értem, miért engem pécézel ki magadnak ilyenkor. Nem csináltam semmi rosszat.
Mr. Pett gyanakodva szimatolt körül.
- Cigarettáztál.
- Ki? Én?!
- Cigarettáztál!
- Nem, uram.
- Két csikk van a hamutartóban.
- Nem én tettem oda őket.
-Az egyik még izzik.
- Hiába, meleg napunk van ma.
- Akkor nyomtad el kapkodva, mikor hallottad, hogy jövök.
- Nem, uram. Csak pár perce vagyok itt. Biztos az egyik fickó bagózott itt, mielőtt bejöttem. Azok mindig lopkodják a koporsószögeidet. Nem ártana tenned ellene valamit, papi. Meg kellene védened végre a jogaidat.

A tehetetlenség érzése lett úrrá Mr. Petten. Már ezredszer hozta zavarba ez a higgadt, gülüszemű fiú, aki olyan önhitt hűvösséggel bánt vele.
- A szabad levegőn lenne a helyed ezen a szép délelőttön - mondta erőtlenül.
- Rendicsek. Menjünk sétálni. Ha te is jössz, én is megyek.
- Én... nekem most más dolgom van - válaszolt Mr. Pett, elborzadva a felvázolt perspektívától.
- Hát, szerintem ez a friss levegő dolog különben is el van túlozva kissé. Mi értelme van, hogy az embernek otthona legyen, ha sohasem tartózkodik benne?
- A te korodban én ilyen időben kint karikáztam a szabadban.
- És, nézd meg magad!
- Mit akarsz ezzel?
- A lumbágó mártírja vagy.

- Nem vagyok a lumbágó mártírja - mondta Mr. Pett, akit kínosan érintett a téma.
- Te tudod! Mindenesetre...
- Hagyd ezt!
- Csak azt mondom, amit a mami...
- Csend legyen!

Ogden további kutatásoknak vetette alá a cukorkás-dobozt.

- Kérsz, papi?
- Nem.
- Jogos. Az ember vigyázzon a te korodban.
- Mit akarsz ezzel mondani?
- Hát, te sem leszel fiatalabb. Gyere már be, ha be akarsz jönni. Huzat van.

Mr. Pett inkább kiment, s közben mérgelődve azon törte a fejét, vajon más hogy kezelte volna ezt a helyzetet. Az emberi természet nevetséges következetlensége dühítette. Miért teljesen más ember ő a Riverside Drive-on, mint a Pine Street-en? Ott felnőtt, szakállas, szögletes állú pénzemberek között képes megállni a helyét, itt a Riverside Drive-on meg képtelen egy tizenöt éves gyereket kiebrudalni a saját foteljából. Néha az volt a benyomása, hogy munkaidőn kívül különös bénultság vesz erőt rajta.

És még mindig nem találta meg azt a helyet, ahol elolvashatná a vasárnapi újságját. Elgondolkodva álldogált egy darabig. Majd felderült a arca, és elindult felfelé a lépcsőn. A legfelső emeletre érve végigment a folyosón, és bekopogott az utolsó ajtón. Az ajtó mögül, akárcsak odalent a földszinten, hangok szűrődtek ki, de ezek nem bátortalanították el Mr. Pettet. Egy írógép kopogását hallotta, s ez jóindulatú egyetértéssel töltötte el. Szerette az írógép hangját, ettől az otthon kissé hasonlatossá vált a munkahelyhez. - Gyere be! - szólt egy lány hangja bentről.

A szoba, melybe Mr. Pett belépett, kicsi volt, de kényelmes és barátságos, s ez a barátságosság furcsa módon - tekintettel tulajdonosa nemére - valahogy egy legénylakás melegségére emlékeztetett. Hatalmas könyvszekrény foglalta el a szoba egyik falát, a könyvek piros, kék és barna gerince hívogatóan mosolygott a

belépőre. A többi falon mindenütt gondosan kiválasztott és elrendezett nyomatok lógtak. Az egyik baloldali nyitott ablakon napfény szűrődött be, a sugárúton haladó autók távoli zsongását is magával hozva. Az ablakra merőleges íróasztalnál ült a lány, aki az írógépen dolgozott, élénk vörös haját meg-meglebbentette a folyó felől fújdogáló szellő. Amikor Mr. Pett belépett, a lány megfordult és rámosolygott a válla felett.

Ann Chester, Mr. Pett unokahúga, akkor volt a leghelyesebb, amikor mosolygott. Bár kétséget kizáróan a haja volt a legszembetűnőbb rajta, valójában a szája volt a legjellegzetesebb vonása. Olyan száj volt ez, amely kalandos lehetőségeket sugallt. Ráadásul mindig úgy festett, mintha éppen az imént fejezett volna be egy vicces megjegyzést. Amikor mosolygott, fehér fogsor villant ki mögüle; vagy, ha az ajkak nem nyíltak szét, jobb sarkában egy gödröcske jelent meg, amely az egész arcnak pajkos derűt kölcsönzött. Merész, hepciás kis száj volt, olyasvalakié, aki a maga féktelen módján hadat üzent a konvencióknak A száj sarkában és az áll kemény vonalán határozottságról vagy még annál is többről árulkodó vonás ült. Egy fiziognómus helyesen következtetne mindebből arra, hogy Ann Chester szerette a maga útját járni, és hozzá volt szokva, hogy ezt meg is teszi.

- Szia, Peter bácsi - mondta. - Mi a baj?

- Zavarok, Ann?

- Egyáltalán nem. Egy novellát másolok Nesta néninek. Megígértem neki. Szeretnéd meghallgatni?

Mr. Pett azt válaszolta, nem szeretné.

- Sokat veszítesz - mondta Ann, lapozgatva az írást. - Engem teljesen lázba hoz. Az a címe, hogy „Az éj mélyén", és tele van bűntényekkel, meg minden. Az ember nem is hinné, hogy Nesta néninek ilyen felajzott a képzelete. Detektívek meg emberrablók vannak benne és mindenféle luxusdolog. Lehet, hogy a novella olvasásától van, de úgy tűnsz nekem, mintha nyomoznál valami után. Olyan titokzatosnak látszol.

Mr. Pett barátságos arcán keserűnek szánt mosoly vonaglott végig.

Csak egy nyugodt helyet keresek, ahol olvashatnék. Még életemben nem láttam olyan helyet, mint ez a ház. Kívülről úgy látszik, mintha egy regimentnek is elegendő hely lenne benne, ha meg bent van az ember, minden szobában egy költőt talál.
- Na és mi a helyzet a könyvtárral? Az nem a te számodra van fenntartva?
- Az az Ogden gyerek van benne.
- Milyen kár.
- A kedvenc fotelomban hentereg - tette hozzá Mr. Pett morcosan. - És cigarettázik.
- Cigarettázik? Azt hittem, megígérte Nesta néninek, hogy nem fog dohányozni.
- Persze, hogy megígérte, de én tudom, hogy mégis megteszi. Nem tudom, mit kellene csinálni azzal a gyerekkel. Semmi sem használ, akármit mondok is neki. Lekezel! - fejezte be monológját Mr. Pett méltatlankodva. - Ott ül, lábaival az asztalon, a szája teletömve cukorkával, és úgy beszél velem, mintha az unokája lennék.
- A kis oktondi.

Ann sajnálta Mr. Pettet. Immár sok-sok éve, édesanyja halála óta elválaszthatatlanok voltak egymástól. Édesapja, aki utazó, felfedező és vadász volt, a világ legeldugottabb és legvadabb pontjain fordult meg, és csak igen ritkán látogatott el New Yorkba, teljesen Mr. Pett gondjaira bízta a kislányát, akinek minden kedves gyermekkori emléke a nagybátyjához fűződött. Mr. Chester sok szempontból csodálnivaló ember volt, de nem volt családias fajta; lányával való kapcsolata csaknem kizárólag levelekre és ajándékokra korlátozódott. Ezért aztán az elmúlt néhány évben Ann szinte Mr. Pettet tekintette apjának. Természete olyan volt, hogy gyorsan reagált a kedvességre. Mivel Mr. Pett nemcsak, hogy kedves volt, de sajnálatra méltónak is tűnt, Ann egyszerre sajnálta és szerette nagybátyját.

Volt valami kisfiús a pénzemberben, méghozzá egy olyan kisfiúra emlékeztetett, aki csak evickél a barátságtalan világban és semmit sem képes jól csinálni; ez a tulajdonság felébresztette Ann együttérzését. A lány abban a korban volt, amikor az emberben

lángol a vágy a rossz jóra fordítása iránt és az elnyomottak megsegítésére, és saját világának felfordítása, megreformálása a leghőbb kívánsága. Kezdettől fogva rosszallóan figyelte nagybátyja házaséletének megpróbáltatásait; és ha Mr. Pett valaha a tanácsát kérte volna, és meg is fogadta volna, akkor látványos módon oldhatta volna meg otthoni problémáit. Mert mi tagadás, Ann lányos meditációinak pillanataiban gyakorta agyalt ki e tárgyban olyan forgatókönyveket, amelyektől Mr. Pett ősz haja az égnek állt volna, ha értesül róluk.

- Sok kisfiút láttam már életemben, de Ogden egyedülálló mind között. Szigorú intézetben volna a helye.

- Inkább a Sing Singben - helyesbített Mr. Pett.

- Miért nem külditek bentiákásos iskolába?

- A nénéd hallani sem akar erről. Attól fél, elrabolják a gyereket. Legutóbb is az történt, amikor iskolába ment. Nem hibáztathatod, hogy azok után rajta akarja tartani a szemét.

Ann ujjaival végigzongorázott az írógép billentyűin.

- Néha azon töröm a fejem...

- Igen?

- Á, semmi. Be kell fejeznem ezt Nesta néninek.

Mr. Pett maga elé tette a földre a vasárnapi újság hatalmas kötegét, és elégedetten böngészni kezdte a képregény mellékletet. A benne lakozó kisfiú, mely annyira kedvessé tette őt Ann szemében, vasárnap reggelenként főként ebben nyilvánult meg. Ősz haja ellenére mind a művészetben, mind a való életben megőrizte a bohózatok iránti szeretetét. Soha senki sem tudta meg, mekkora élvezetet jelentett számára például az az eset, amikor Raymond Green, felesége regényíró védence, megbotlott egy meglazult lépcsőfokban és végiggurult a lépcsőn.

A folyosó végéről tompa puffanások hallatszottak. Ann abbahagyta a munkát és fülelt.

- Jerry Mitchell üti a bokszzsákot.

- Tessék? - kérdezte Mr. Pett.

- Csak azt mondtam, ide hallatszik, ahogy Jerry Mitchell edz a tornateremben.

- Igen, tényleg.

Ann kinézett az ablakon, és elgondolkodott kissé, aztán hirtelen a nagybátyja felé fordult forgószékével.

- Peter bácsi!

Mr. Pett lassan felnézett a képregény mellékletből.

- Mi az?

- Mondta neked valaha Jerry Mitchell, hogy az egyik barátja kutyakórházat tart fenn valahol Long Island-en? Elfelejtettem az illető nevét... Smithers vagy Smethurst vagy valami ilyesmi. Az emberek, főleg idős hölgyek hozzá viszik a kutyáikat, ha az állatok megbetegszenek. Jerry szerint a fickónak van valami tuti biztos gyógymódja. Jó pénzt csinál belőle.

- Pénzt? - Mr. Pett, a hallgató azonnal Mr. Petté, a pénzemberré avanzsált a varázsszó hallatán. - Biztosan van benne valami. A kutyák divatosak manapság. Biztosan jó ára van a piacon egy hatékony gyógyszernek.

- Attól tartok, nem dobhatnád piacra Mr. Smethurst gyógyszerét. Csak akkor működik ugyanis, ha a kúrálni való kutya túltáplált, és nem hajlandó mozogni.

- Hát ezeknek a divatos ölebeknek éppen ez szokott a baja lenni. De talán én is köthetnék üzletet azzal az emberrel. Elkérem Mitchelltől a címét.

- Semmi értelme, Peter bácsi. Nem köthetsz vele üzletet, mert nincs semmi eladnivalója. Mr. Smethurst mindössze annyit tesz, hogy azoknak a kutyáknak szinte semmit sem ad enni, s akkor is csak a leghétköznapibb ételt, és állandóan futtatja őket. Körülbelül egy hét alatt a kutya olyan jól érzi magát, olyan boldog és kiegyensúlyozott lesz, amennyire csak lehetséges.

- Ó! - mondta Mr. Pett csalódottan.

Ann lágyan megérintette az írógép billentyűit.

- Azért említettem Mr. Smethurstöt, mert Ogdenről beszélgettünk. Nem gondolod, hogy ez a kezelés éppen az, amire a fiúnak szüksége van?

Mr. Pett szeme felcsillant.

- Tényleg kár, hogy nem kaphat belőle egy vagy akár két hetet!

Ann kis ütemet dobolt ujjaival az asztalon.

- Jót tenne neki, ugye?

Csend szállt a szobára, melyet csak az írógép kopogása tört meg. Mr. Pett, aki végzett a képregény melléklettel, a sporthoz lapozott, mivel baseballrajongó volt, méghozzá a lelkesebb fajtából. Üzleti elfoglaltsága sajnos nem engedte, hogy annyi meccset nézzen meg ahányat szeretett volna, de a sajtóban figyelemmel kísérte a tabella állását, és mindig csodálattal töltötte el Mr. McGraw napóleoni tehetsége, aki ha tud erről, bizonyára büszke lett volna.

- Peter bácsi! - mondta Ann, ismét hátrafordulva.

- Tessék?

- Fura, hogy Ogden elrablását említetted. Nesta néni novellája egy angyali kisgyermekről szól - biztos Ogdenre gondolt -, akit elrabolnak és elrejtenek. Különös, hogy a néni ilyen történeteket ír. Ez valahogy nem vall rá.

- A nénéd - mondta Mr. Pett - gyakran engedi képzeletét ilyen dolgok körüljárni. Azt mondja, volt idő, nem is olyan régen, amikor Amerika minden emberrablójának a gyerekre fájt a foga. Erre Angliába küldte Ogdent iskolába - azaz nem is ő, hanem a férje. Amennyire követni tudtam a történetet, ekkor az emberrablók felszálltak a következő hajóra, és megszállták Angliát.

- Kár, hogy nem rabolja el valaki, és tartja magánál, amíg meg nem javul.

- Ó! - mondta Mr. Pett sóvárogva.

Ann átható tekintettel fixírozta bácsikáját, de az visszatért újságjához. A lány sóhajtott és folytatta munkáját.

- Elég demoralizáló Nesta néni novelláját gépelni - mondta. - Bogarat ültet az ember fülébe.

Mr. Pett nem válaszolt. Orvosi cikket olvasott éppen az újság magazinmellékletében, mert olyan ember volt, aki módszeresen végigolvasta a vasárnapi újságot, és nem hagyott ki egyetlen betűt sem. Az írógép ismét kopogni kezdett.

- Uramatyám!

Ann hátrapördült és aggódva nézett a bácsikájára, aki üveges tekintettel meredt az újságra.

- Mi történt?

Az oldalon, melyre Mr. Pett figyelme koncentrálódott vastag keretes fénykép volt egy szmokingos fiatalemberről, aki egy estélyi ruhás fiatal lányt hajszolt egy vacsoraasztal tetején. Közben szemmel láthatóan mindketten nagyszerűen szórakoztak. Az oldal tetején a következő cím állt:

ISMÉT PICCADILLY JIM
A New York-i, londoni fiatal Mr. Crocker
legújabb kalandjai

De nem a címen, sőt még csak nem is a cikket illusztráló nagyméretű fotón akadt meg Mr. Pett elhűlt tekintete. Szeme egy kisebb, a cikkbe ágyazott fényképre szegeződött. A kép egy negyvenes évei elején járó, nagydarab, elegáns hölgyet ábrázolt, alatta a felirat:

MRS. NESTA FORD PETT
Az ismert társasági hölgy és írónő

Ann felkelt és Mr. Pett háta mögül belekukucskált az újságba. Összevonta a szemöldökét, amikor meglátta a főcímet. Aztán tekintete a fényképre siklott.

- Jóságos ég! Miért van ott Nesta néni képe?

Mr. Pett mélyet és borongósat sóhajtott.

- Rájöttek, hogy a nagynénje. Tartottam ettől. El sem tudom képzelni, mit fog ehhez szólni.

- Dugd el előle.

- Lent is van egy újság. Talán éppen most olvassa.

Ann átfutotta a cikket.

- Ez a cikk nagyon hasonlít a többire, amit róla írtak. Nem értem, mit eszik a Chronicle annyira ezen a Jimmy Crockeren.

- Nos, tudod, ő is újságíró volt, és a Chronicle-nek dolgozott.

Ann elpirult.

- Tudom - mondta röviden.

Volt valami a hangjában, amin Mr. Pett megütközött.
- Igen, igen, hát persze - mondta sietve. - Majd elfelejtettem.
Zavart csend támadt. Mr. Pett köhintett. A fiatal Mr. Crocker hajdani kapcsolata a New York Chronicle-lel olyan téma volt, amelyet tapintatból nem akart forszírozni.
- Nem is tudtam, hogy az unokaöcséd, Peter bácsi.
- Csak a házasságom révén - helyesbített sietve Mr. Pett. - Nesta nővére, Eugénia, az ő apjához ment feleségül.
- Akkor azt hiszem, nekem is unokatestvérem valamiképpen.
- Távoli unokatestvéred.
- Nem lehet elég távoli, ami engem illet.
Sietős léptek hangja hallatszott a folyosón, majd belépett Mrs. Pett, újsággal a kezében. Mr. Pett szomorú arca előtt kezdett hadonászni vele.
- Tudom, drágám - mondta Mr. Pett hátrálva. - Ann és én éppen erről beszélgettünk.
A fotó nem ábrázolta hűen Mrs. Pettet. Életben sokkal csinosabb, ugyanakkor félelmetesebb volt, mint a képen. Nagytermetű, de jó alakú hölgy volt, tekintete határozott, ellentmondást nem tűrő személyisége nyugtalanítóan hatott a szoba csendes hangulatára. Olyan nő volt, akit a kistermetű, félénk férfiak ösztöneik késztetésére vesznek el, ahogy a halászhajókat beszippantja a tengeri örvény.
- És mit akarsz tenni? - kérdezte, miközben belehuppant a fotelba, melyből férje felállt.
Ez az ügynek olyan aspektusa volt, amelyet eleddig nem vett fontolóra Mr. Pett. Eddig ugyanis nem gondolt arra, hogy bármit is tennie kellene. Munkaidőn kívül természettől fogva passzív alkat volt, és ha gondok közepette találta magát, az volt a szokása, hogy megadóan sodródott a dolgokkal, ahelyett hogy fegyvert ragadva véget vetett volna nekik. Nem volt szokása, hogy felkapja *balsorsa minden nyűgét s nyilait,* és visszahajítsa oda, ahonnan jöttek. Végigsimított az állán és nem válaszolt. Aztán ezt folytatta: továbbra sem szólt semmit.

Ha Eugéniának lenne egy csepp esze, előre láthatta volna, hogy mi fog történni, ha engedi a fiút eljönni New Yorkból, ahol már amúgy is sok volt a rovásán, és szabadon engedi Londonban, ráadásul sok pénzzel és munka nélkül. De persze ha lett volna esze, egyáltalán nem megy hozzá ahhoz a lehetetlen Crockerhez, akitől kezdettől fogva óvtam.
Mrs. Pett szünetet tartott, szemében múltidéző tüzek égtek. Visszaemlékezett arra a három évvel korábban nővére és közte lezajlott jelenetre, amikor Eugénia elmondta neki házassági terveit a középkorú és homályos múltú színésszel, Bingley Crockerrel. Mrs. Pett sohasem találkozott Bingley Crockerrel, de olyan szavakkal kelt ki a házasság ellen, hogy az véglegesen és örökre véget vetett kapcsolatának a nővérével. Eugénia nem az az ember volt, aki eltűrte, hogy kritizálják a tetteit. Ugyanabból a fából faragták, mint Mrs. Pettet, és mind megjelenésében, mind jellemében hasonlított nővérére.

Mrs. Pett visszatért a jelenbe. Aggodalmaskodjék csak a múlt a múlt felől. A jelenben azonnali cselekvésre volt szükség.
- Az ember azt gondolná, hogy az még Eugénia számára is nyilvánvaló trivialitás, hogy egy huszonegy éves fiatalembernek rendszeres munkára van szüksége.

Mr. Pett örült, hogy előbújhat a vackából. A munka apostola volt, és ez a nézet elnyerte a tetszését.
- Igazad van - mondta. - Minden fiúnak dolgoznia kell.
- Nézd meg, mi minden van a rovásán ennek a Crocker gyereknek, amióta Londonban él. Mindig csinált valamit, amitől visszhangzott a sajtó. Gondolj csak a be nem tartott házassági ígéretére vagy a verekedésre a politikai gyűlésen, virtuskodására Monte Carlóban, meg a többire. És az is biztos, hogy halálra issza magát. Szerintem Eugénia nem normális. Semmi hatása nincs arra a fiúra.
Mr. Pett együttérzően nyögdécselt.
- Az újságok meg most pechemre rájöttek, hogy a nagynénje vagyok, és tartok tőle, hogy eztán ott lesz a fényképem minden róla szóló cikkben.

Elhallgatott, és jogos felindultságában megmeredve ült. Mr. Pett, aki az ehhez hasonló monológok közben úgy érezte, az ógörög tragédiák kórusának szerepét kell betöltenie, feltételezte, most érkezett el az ideje egy megjegyzésnek:
Nehéz ügy.
Mrs. Pett úgy fordult felé, mint egy megsebzett tigris.
- Most miért mondod ezt? Értelmetlen bármit is mondani ebben a helyzetben.
- Nem, nem - mondta Mr. Pett, tapintatosan visszatartva azt a kikívánkozó megjegyzését, hogy valóban, Mrs. Pett már úgyis eleget mondott.
- Tenned kell valamit.
Ann először szólt közbe. Amúgy sem szerette túlságosan a nagynénjét, de akkor szerette a legkevésbé, amikor zsarnokoskodott Mr. Pettel. Volt valami Mrs. Pett jellemében, ami a lány vidám lénye és optimista életszemlélete mögött megbúvó zsarnoki természettel semmiképpen sem fért össze.
- Mi a csudát tehetne Peter bácsi? - kérdezte.
- Hát például, visszahívhatná a gyermeket Amerikába és munkára kényszeríthetné. Ez az egyeden megoldás.
- De hát lehetséges ez?
- Persze, hogy az.
- Tegyük fel, hogy Jimmy Crocker elfogadja a meghívást, és átjön Amerikába. Miféle munkát végezhetne itt? Nem mehet vissza a Chronicle-hez, miután annyi évet kihagyott, miközben egyik kellemetlen helyzetből a másikba került. Az újságíráson kívül pedig mire lenne alkalmas?
- Drága gyermekem, ne okvetetlenkedj, és ne nehezítsd meg a dolgunkat!
- Arra nincs is szükség, nehéz az magától is.
Mr. Pett közbelépett. Mindig aggodalommal töltötte el, ha a két nő összecsapott. Ann-nek vörös haja és az ezzel általában együtt járó természete volt. Impulzív volt, vágott a nyelve, és akárcsak édesapja, mindig harcra kész volt. Aztán, ha megbántott valakit, legalább olyan gyorsan meg is bánta, mint ahogy feltámadt benne a

harciasság. Ajánlata, hogy legépeli az asztalán heverő novellát, ugyancsak egy ilyen szánombánom eredménye volt, mely egy nagynénje és közte lezajlott, a most készülőhöz kísértetiesen hasonló jelenetet követett. Mr. Pett nem akarta, hogy a nagy nehezen kivívott fegyverszünet megszakadjon, még mielőtt elkezdődött volna.

- Adhatnék a fiúnak munkát az irodámban - javasolta sietve.

Fiatalembereknek munkát adni a hivatalában egyébként is az egyik legkedvesebb időtöltése volt. Hat kiváló fiatalember élt a házában, akik éppen ebben a pillanatban is degeszre eszik magukat az ő konyháján, s akiket ugyancsak szívesen... .

Különösen felesége unokaöccsének, Willie Partridge-nek, akit léhűtőnek tartott. Erős kételyei voltak a robbanószert illetően, amelynek az lenne a hivatása, hogy forradalmasítsa a háborút. Mint mindenki, ő is tudta, hogy Willie néhai édesapja nagy feltaláló volt, de meggyőződésévé vált, hogy a fiú nem örökölte apja zsenijét. A Partridgittel kapcsolatos kísérleteket - ez lett volna a találmány neve bevezetése esetén - pedig mélységes szkepticizmussal figyelte, s az volt a véleménye, hogy az egyetlen dolog, amelyet Willie valaha feltalált vagy feltalálhat, az annak módszertana, hogyan éljünk a legteljesebb semmittevésben más ember pénzén.

- Úgy van! - mondta Mrs. Pett, akit lenyűgözött a javaslat. - Ez a lehető legjobb megoldás.

- Írsz neki és előadod a javaslatot? - kérdezte Mr. Pett, sütkérezve a szokatlanul ritka elismerés fényében.

- Mi értelme lenne az írásnak? Eugénia fittyet hányna rá. Különben is egy levélben nem tudnám elmondani mindazt, amit akarok. Nem, nem, az egyetlen helyes megoldás, hogy Londonba utazunk és meglátogatjuk. Nyíltan fogok beszélni vele. Elmondom, micsoda haszonnal járna, ha a fiú nálad dolgozna, és itt élne velünk...

Ann megdermedt.

- Úgy érted, itt, ebben a házban?

- Természetesen. Semmi értelme sem volna idáig elhozni azt a gyereket Angliából csak azért, hogy aztán szabadjára engedjük a városban.

Mr. Pett rosszallóan köhintett.
- Azt hiszem, az nem lenne valami kellemes Ann számára, kedvesem.
- Miért, mi a csudáért zavarná ez Annt?
Ann az ajtó felé indult.
- Köszi, hogy gondoltál erre, Peter bácsi. Annyira kedves vagy. De ne aggódj értem. Tegyétek csak azt, amit szükségesnek láttok. Szerintem úgysem fogjátok tudni meggyőzni, hogy eljöjjön. Az újságcikkből kiderül, hogy túl jól szórakozik ahhoz Londonban. *Szörny-mélységből idézhetitek* az ilyen Jimmy Crockereket, de *eljönnek-e, ha idézitek őket?*
Mrs. Pett a lány mögött becsukódó ajtóra, majd a férjére nézett.
- Mi ez az egész? Miért lenne kellemetlen neki, ha ez a Crocker fiú velünk lakna?
Mr. Pett tétovázott kissé.
- A következő a helyzet, Nesta. Remélem, nem árulod el neki, hogy elmondtam. Nagyon érzékeny ezzel kapcsolatban az a szegény lány. Még a mi házasságkötésünk előtt történt. Ann még szinte kislány volt. Tudod, milyenek az iskolás lányok, butácskák és szentimentálisak. De igazából az én hibám volt. Meg kellett volna...
- Az Isten szerelmére, Peter! Miről van szó?
- Még gyerek volt...
Mrs. Pett elszörnyedve állt fel.
- Peter! Mondd már! Ne próbálj kíméletes lenni.
- Ann írt egy kötetnyi verset, én meg kiadattam.
Mrs. Pett visszaroskadt a székbe.
- Jaj - mondta, de nehéz lett volna eldönteni, hogy megkönnyebbülve vagy csalódottan. - Hát ennek kerítettél olyan nagy feneket? Miért adtad a titokzatost?! Nagyon megijesztettél!
- Tulajdonképpen az egész az én hibám volt - folytatta Mr. Pett. - Tudnom kellett volna, hogy ártok vele. Akkoriban azt gondoltam, a gyermek örülni fog, ha meglátja a verseit nyomtatásban és megajándékozhatja a kötettel a barátait. Adott is belőle néhány ismerősének - tette hozzá bűnbánóan -, és azóta is próbál túljutni az ügyön. Tanúja voltam egyszer, hogy majd leharapta egy fiatalember

fejét, amiért az a kötetre húga könyvespolcán rábukkanva idézeteket olvasott fel belőle.
- De az isten szerelmére, mi köze van ennek a Crocker fiúhoz?
- Máris rátérek. A legtöbb újság épphogy csak megemlítette Annt a kulturális rovatában, vagy legfeljebb néhány sorban adott hírt a kötetről; a Chronicle azonban a vasárnapi riportot szentelte a verseknek, mivel Ann akkoriban sokat járt társaságba és ismert volt a neve. A lap elküldte a Crocker fiút, hogy riportot készítsen vele a munkamódszeréről, az ihletről meg miegymásról. Nem is sejtettük, hogy hátsó szándékaik vannak. Én magam még aznap este megrendeltem száz példányt abból a számból, amelyben megjelenik az interjú. És - Mr. Pett arca kiszínesedett az emléktől - az egész egy gonosz tréfa volt mindvégig. Az a taknyos kigúnyolta a verseket és mindent, amit Ann elmondott neki magáról. Olyan idézeteket közölt a versekből, hogy nevetségessé tette vele szegény kislányt. Azt hittem, Ann soha sem heveri ki. De szerencsére már nem izgatja - kinőtte az iskolás lány korszakát -, de arra mérget vehetsz, hogy nem lesz túl boldog, ha a fiatal Crocker idejön lakni.
- Ez egyszerűen nevetséges! - mondta Mrs. Pett. - Csak nem fogom a terveimet megváltoztatni egy évekkel ezelőtt történt eset miatt. Szerdán utazunk.
- Rendben, kedvesem - mondta Mr. Pett rezignáltan.
Ahogy akarod. Ööö... csak te és én?
- És Ogden, természetesen.
Mr. Pett csak nagy erőfeszítéssel volt képes arcának görcsös rándulását elnyomni. Éppen ettől tartott.
- Eszembe sem jutna itt hagyni azok után, ami akkor történt vele, amikor szegény jó Elmer Angliába küldte iskolába.
A néhai Mr. Ford egész házaséletét vagy veszekedéssel, vagy feleségétől külön töltötte, de a halála óta „szegény jó Elmerré" kanonizált.
- Különben is nagyon jót fog tenni szegény drágámnak a hajóút. Az utóbbi időben nincs jól az a gyerek.
- Ha Ogden jön, Annt is szeretném elhozni.
- Miért?

- Ann... - Mr. Pett eufemisztikus kifejezés után kutatott. A „kordában tartani" megfogalmazást el akarta kerülni. Számára Ann volt Ogden egyeden ellenszere, de úgy érezte, nem lenne túl udvarias dolog ennek hangot is adnia. - ...vigyázhatna rá a hajón - mondta végül. - Tudod jól, hogy nem bírod a hajóutat.
- Rendben, hozd csak el Annt. Jaj, Péter, erről jut e-szembe, már mondani akartam neked, de ez a szörnyű újságcikk kiverte a fejemből. Lord Wisbeach megkérte Ann kezét.
- Nem is említette - Mr. Pett megbántottnak látszott.
Ann általában megbízott benne.
- Nekem sem. Lord Wisbeachtól tudom. Azt mondta, Ann megígérte neki, hogy gondolkodik a dolgon, és később választ ad. Közben Lord Wisbeach eljött hozzám, hogy biztos legyen benne, én nem ellenzem a dolgot. Ezt nagyon kedves eljárásnak találtam.
Mr. Pett összevonta a szemöldökét.
- Tehát nem mondott igent?
- Nem kimondottan.
- Remélem, nem is fog.
- Ne légy nevetséges, Peter. Egészen kitűnő parti lenne.
Mr. Pett odébb csoszogott.
- Nem tetszik nekem az a fickó. Túlságosan is szabályos.
- Ha ezalatt azt érted, hogy kiváló a modora, akkor egyetértek veled. Én a magam részéről mindent meg fogok tenni, hogy Annt rávegyem, mondjon igent neki.
- A helyedben nem tenném - mondta Mr. Pett határozottabban, mint ahogy az szokása volt. - Tudod, hogyan szokott reagálni Ann, ha erőltetik, hogy megtegyen valamit. Megmakacsolja magát és csak azért sem teszi meg. Az apja ugyanilyen. Amikor gyerekek voltunk, néha...
- Ne légy abszurd, Peter, mintha én valaha is megpróbálnám Annt kényszeríteni bármire is.
- Semmit sem tudunk erről az emberről. Két hete még azt sem tudtuk, hogy létezik.
- Miért, mit kellene még tudnunk róla a nevén kívül? Mr. Pett nem szólt semmit, de láthatóan nem volt meggyőzve. Beszélgetésük

tárgya, Lord Wisbeach kellemes beszédű és megjelenésű fiatalember volt, aki nem sokkal azelőtt meglátogatta Mr. Pettet az irodájában és befektetési tanácsot kért tőle. Mutatott egy ajánlólevelet is Hammond Chestertől, Ann édesapjától, akivel Kanadában találkozott, ahol ez utóbbi úr éppen pisztránghalászattal foglalatoskodott. Az üzleti megbeszéléssel be is fejeződött volna ismeretségük, mivel Mr. Pettnek nem volt túlzottan szimpatikus a fiatalember. Mivel azonban amerikai volt, amerikai vendégszeretettel megverve, a fiatalember pedig Hammon Chester barátjának mondta magát, kötelességének érezte, hogy meghívja őt a Riverside Drive-ra. Mr. Pett a történtek fényében igazolva látta rossz előérzetét.

- Ann-nek férjhez kellene már mennie - mondta Mrs. Pett - Túlságosan is elkanászodott az a lány. De ez természetesen az ő dolga, mi nem szólhatunk bele - Mrs. Pett felállt. - Csak remélni tudom, hogy lesz elég esze.

Kiment, és elkeseredettebb állapotban hagyta ott Mr. Pettet, mint ahogy akkor találta, amikor bejött. Mr. Pett utálta még a gondolatát is annak, hogy Ann férjhez menjen Lord Wisbeachhez, aki ellen még akkor is lenne kifogása, ha teljesen hibátlan férfiú volna. Hogyne, hiszen több mint háromezer mérföldre vinné tőle a lányt. Ann elvesztésének lehetősége nagyon megviselte az idősödő urat.

Eközben Ann lement a tornaterembe, amelyet Mr. Pett építtetett a ház végébe egészsége megőrzésének érdekében. A tornateremmé átalakított szoba eredendően műteremként funkcionált, mivel az előző tulajdonos erős művészi hajlandóságot mutatott. A bőrzsák puffogása már nem volt hallható, de a bentről kiszűrődő hangok arra engedtek következtetni, hogy Jerry Mitchell, Mr. Pett magán tornatanára még odabenn tartózkodik. Ann kíváncsi volt kivel van, s amint belépett, mindjárt megtudta: Ogden az. A fiú a falnak támaszkodott és Jerryt szemlélte bárgyún öntelt tekintettel, melyet ez utóbbi szemlátomást nehezen viselt.

- Igen, uram! - mondta éppen Ogden, amikor Ann belépett. - Hallottam, amint Biggs meghívta kocsikázni.

- De lefogadom, hogy nem ment - dünnyögte Jerry Mitchell dacosan.
- Lefogadom, lefogadom! És miért ne ment volna el vele? Biggs átkozottul jóképű fickó.
- Miről beszélsz, Ogden? - kérdezte Ann.
- Éppen azt mesélem neki, hogy Biggs elhívta Celestine-t egy körre az autóján.
- Leütöm azt a fickót! - morogta Jerry dühödten.
Ogden gúnyosan nevetett.
- Hát persze! A mama azonnal kirúgna, ha csak egy ujjal is hozzáérnél. Ugyanis nem tűri, ha a sofőrjét bántalmazzák.
Jerry Mitchell szánalmas arccal nézett Ann-re. Ogden kijelentései, különösen a Biggs személyét illetően előadott dicshimnuszok igen megviselték szegényt. Tisztában volt vele, hogy a Mrs. Pett komornájának való udvarlásnál igencsak hátrányt jelent a külseje, melyre nézve nem voltak illúziói. Eleve sem volt egy Adonisz, de ráadásul annyiszor szabták újra az arcát az ellenfelei hosszú évekig tartó bokszolói pályafutása során, hogy szívügyekben kizárólag az erkölcsi értékekre és a modorbéli vonzerőre támaszkodhatott. A bokszolok régi iskolájához tartozott, és a mai matinébálványokra emlékeztető ökölvívók között egyenesen anakronizmusnak tűnt. Köpcös kis ember volt, kerek és vaskos fejjel, kis szemekkel és csapott állal, az orra pedig a szegény tartozékot ért gyakori és durva beavatkozások következtében csak a helye szerint volt ilyen testrészként azonosítható. Keskeny homloka mintegy ütközőállamként funkcionált? Szerepe a hajnak a szemöldöktől való elválasztása volt, és tulajdonosa jellemző módon és elkendőzhetetlenül viselte korábbi foglalkozása bélyegét, a karfiolszerűvé gyűrődött fület. Ugyanakkor értékes és jó ember volt, Ann kezdettől fogva szerette. Ami Jerryt illeti, nos, ő pedig egyenesen imádta Annt, bármit megtett volna, amit a lány kér tőle. Amikor pedig rájött, hogy Ann hajlandó meghallgatni kitöréseit rendkívül sok fejtörést és bánatot okozó szerelmi bonyodalmairól, sőt még szimpatizál is vele, szinte a lány rabszolgája lett.

Ann most is a rá jellemző egyenességgel és határozottsággal sietett Jerry segítségére.
- Menj ki, Ogden! - mondta.
Ogden pillantásával kísérletet tett az ellenszegülésre, de nem járt sikerrel. Hogy miért fél Anntől, azt sohasem sikerült megértenie, de tény, hogy Ann volt az egyetlen minden általa ismert emberi lény közül, akit tisztelt. Ragyogó szemének nyugodt, de ellentmondást nem tűrő tekintete minden helyzetben képes volt Ogdent megszelídíteni.
- Miért? - dünnyögte Ogden. - Nem vagy a főnököm.
- Egy-kettő, gyerünk, Ogden!
- Szép dolog, mondhatom, csak úgy parancsolgatni az embernek...
Halkan csukd be magad mögött az ajtót! - szólt a fiú után Ann. Amikor pedig teljesült a parancsa, Jerryhez fordult.
- Bántotta magát a gyerek, Jerry?
Jerry Mitchell a homlokát dörzsölte.
- Hát az mindig begyön, amikor edzek, sose haggya abba, mindig izégat. Most is, hallotta a kisasszony, mit mondott a Maggie-ről?
Celestine eredetileg a Maggie Toole nevet kapta a keresztségben, de egy Mrs. Pettnél szolgáló cseléd számára ilyen név használata egyszerűen elképzelhetetlen volt.
- Minek törődik vele, Jerry? Láthatta, hogy most találta ki az egészet. Minden idejét azzal tölti, hogy addig jár-kel a házban, míg nem talál valakit, akit kínozhat, és csak akkor érzi jól magát. Maggie-nek sohasem jutna eszébe, hogy autókázni menjen Biggs-szel.
Jerry Mitchell megkönnyebbülten felsóhajtott.
- Nagyon jó, hogy a kisasszony a ringnek ebbe' a sarkába' van, ahol én.
Ann az ajtóhoz lépett és kinyitotta. Végignézett a folyosón, és amikor meggyőződött róla, hogy nincs ott senki, visszament a terembe.
- Jerry, beszélnem kell magával. Van egy ötletem. Szeretném, ha megtenne valamit nekem.
- Igenis, kisasszony!

- Tennünk kell valamit ezzel az Ogden gyerekkel. Megint felidegesítette Peter bácsit, és ezt nem tűröm tovább. Már egyszer figyelmeztettem, hogy ha még egyszer megteszi, szörnyű dolgok fognak vele történni, de úgy látszik, nem hitt nekem. Jerry, miféle ember az a maga barátja, az a Mr. Smethurst?
- A Smithers-re teccik gondolni?
- Igen, tudtam, hogy valami Smithers vagy Smethurst. Szóval az a kutyás fickó. Mit gondol, meg lehet bízni benne?
- Az utolsó filléremet is rája bíznám. Gyerekkorunk óta ismerjük egymást.
- Nem pénzre gondolok. El akarom küldeni hozzá Ogdent, egy kis megregulázásra, és szeretném tudni, hogy bízhatok-e a segítségében.
- Szencséges tojássárga!

Jerry Mitchell döbbenete csak egy pillanatig tartott, s mikor felocsúdott belőle, a csodálat áhítatával meredt Annre. Mindig tudta, hogy Ann különlegesen tehetséges teremtés, de ezt egyszerűen zseniálisnak találta. Az ötlet nagyszerűségétől valósággal elállt a lélegzete.

- Úgy érti, hogy elrabolja a fiút?
- Igen. Azaz, majd inkább maga - ha rá tudnám venni a dologra.
- Kilopni a házból és elvinni Bud Smithers kutyakórházába?
- Szigorúan nevelési célzattal. Tetszik nekem Mr. Smithers módszere. Azt hiszem, nagyon jót tenne Ogdennek.

Jerry odavolt a gyönyörűségtől.

- Hát, Bud biztosan tunna rajta változtatni. De nem nagyon nagy a rizikó? A gyerekrablás büntetendő cselekmény.
- Ez nem olyan gyermekrablás.
- Hát, leheccséges, de meg kell hagyni, nagyon hasonlít hozzája.
- Nem hiszem, hogy büntetéstől kellene tartania. Nem tudom elképzelni, hogy Nesta néni a rendőrségre menne és feljelentene minket azért, mert Ogdent egy kutyakórházba küldtük. A néni szereti a nyilvánosságot, de csak akkor, ha az megfelelő színben tünteti fel. Az igaz, hogy maga esetleg elveszíti itt az állását, engem meg biztosan a nagymamához küldenek határozatlan időre. Ugye

nem ismeri a nagymamámat? Ő az egyetlen ember a világon, akitől félek. Mérföldekre lakik minden normális emberi helytől, és családi imát rendez minden reggel hét harminckor. Sebaj, a magam részéről megkockáztatom, ha maga is kockára teszi az állását a jó ügy érdekében. Maga legalább annyira szereti Peter bácsit, mint én, és ez az Ogden az őrületbe kergeti szegényt. Tényleg nem utasítja vissza a kérésemet?
Jerry felállt és kinyújtotta kérges kezét.
- Mikor kezdjük?
Ann melegen megrázta a feléje nyújtott kezet.
- Köszönöm, Jerry. Maga valóságos kincs! Irigylem Maggie-t. Nos, azt gondolom, hogy amíg vissza nem jönnek Angliából, semmit sem tehetünk, mert az biztos, hogy Nesta néni magával viszi Ogdent.
- Ki megy Angliába?
- Peter bácsi és Nesta néni éppen az imént fontolgatták, hogy áthajóznak, mert rá akarnak beszélni egy Crocker nevű fiatalembert, hogy jöjjön át ide.
- Crocker? Jimmy Crocker? Piccadilly Jim?
- Igen, miért, ismeri?
- Találkoztam vele eccer-kéccer, amikor a Chronicle-nek dolgozott, még itt, Amerikába. Úgy néz ki, nagy cirkuszokat csinát odaát a jó öreg Londonba. Látta a mai újságot?
- Igen. Éppen azért akarja visszahozni Nesta néni. Persze a leghalványabb remény sincs rá, hogy sikerül rábeszélnie. Minek jönne?
- Évekkel ezelőtt találkoztam utoljára Jimmy Crockerrel - mondta Jerry, - amikor azér' mentem át, hogy Eddie Flynn edzője legyek a Cucu Jones elleni mérkőzésre a Nemzeti Ligába'. A sportközpontba' futottam össze vele, jól el volt ázva.
- Úgy tudom, eléggé iszákos.
- Elvitt vacsorázni egy lebujba, ahol rajtam kívül mindenki ivott mint a gödény, igen vacakul éreztem magam. Valamikor eléggé normális fickó volt ez a Jimmy Crocker, de amit mostanában írnak róla az újságok, mintha egy kissé túlságosan is elszaladt volna vele a

ló. Mindig ez van, ha egy taknyosnak megengedik, hogy abbahagyja a rendes munkát, és szabadjára engedik.
Látja, éppen ezért akarok még idejében tenni valamit Ogdennel. Ha hagyjuk, hogy úgy folytassa, ahogy most él, olyan felnőtt válik belőle, mint Jimmy Crocker.
- Á, Jimmy Crocker nem olyan Ogden-féle fickó - tiltakozott Jerry.
- Dehogynem. Nincs köztük a világon semmi különbség.
- A kisasszony valamiér' nagyon haragszik Jimmyre, ugye? - nézett Jerry kíváncsian Annre. - Mit vétett a fiú?
Ann az ajkát harapdálta.
- Elvi kifogásaim vannak ellene - válaszolta. - Nem bírom ezt a típust. Nos, nagyon örülök, hogy megegyeztünk Ogdent illetően, Jerry. Tudtam, hogy számíthatok magára. De természetesen nem engedem, hogy ingyen csinálja. Peter bácsi minden bizonnyal ad magának annyi pénzt, amennyivel beindíthatja azt az egészségfarmot, amiről annyit álmodozik. Akkor aztán magával viheti Maggie-t is, és boldogan élnek, míg meg nem halnak.
- Tyű, hát a főnök is benne van a buliba'?
- Még nincs. Ezután fogom beavatni. Csitt jön valaki!
Mr. Pett sétált be a terembe. Még mindig zavart volt.
- Ó, Ann - jó reggelt, Mitchell -, a nénikéd elhatározta, hogy Angliába megyünk, és azt szeretném, ha te is velünk jönnél.
- Menjek én is? Hogy Jimmy Crocker meggyőzésében segítsek? Ne csináljak vele véletlenül egy interjút?
- Nem, dehogy! Csak egyszerűen jó lenne, ha eljönnél, és élvezhetnénk a társaságodat az úton. Olyan nagy segítség lenne Ogden miatt is. Te kordában tudod tartani. Fogalmam sincs, hogy csinálod, de egészen más gyerek lesz, ha veled van.
Ann lopva Jerryre pillantott, aki ezt széles, bátorító vigyorral viszonozta. Ann kénytelen volt szóban kifejezni azt, aminek értelmét nem tudta pillantásával célbajuttatni.
- Megtenné, hogy egy fél percre magunkra hagy, Jerry? Szeretnék valami mondani Peter bácsinak.
- Hát persze, naná.
Ahogy az ajtó becsukódott, Ann Mr. Petthez fordult.

- Szeretnéd, ha Ogdenből tényleg egészen más gyerek lenne, Peter bácsi?
- Ó, bárcsak lehetséges volna!
- Az utóbbi időben sokat idegesített, ugye? - kérdezte Ann együttérző hangon.
- Igen - sóhajtotta Mr. Pett.
- Akkor rendben van - felelte Ann élénken. - Attól féltem, esetleg nem járulsz hozzá a dologhoz. De ha igen, akkor máris kezdhetjük.

Mr. Pett aggódva nézett rá. Volt valami a lány hangjában, ami miatt a legrosszabbtól tartott. Ann szemében harcias fény villant, s kiegyensúlyozottságának sajnálatos hiányát okozó vörös haját a nap lobogó tűzszínűre festette. Valami készült, és ezt a valamit Mr. Pett minden idegszálával érzékelte. Méregette Annt, s közben évei mintha elszálltak volna, megint kisfiú volt, akit törvénytelen utakra kényszerít gyermekkora hősének Hammond Chesternek felsőbbrendű akarata. Szinte kivétel nélkül, minden kisfiú életében van egy kiemelkedő példakép, egy fiatal, hipnotikus erejű Napóleon, akinek az akarata törvény, amely mellett előbb eltörpül, majd elhal saját józan esze. Mr. Pett életében Ann édesapja töltötte be ezt a szerepet. Ő uralkodott Mr. Pett felett, méghozzá abban a korban, amikor a gyermek elméje a legfogékonyabb. Most pedig - milyen igaz, hogy noha az Idő elhomályosíthatja gyermekkori emlékeinket, a fiatalkori hagyományok tovább élnek bennünk, és egy érzelmi krízis hatására úgy törnek a felszínre, mint ahogy a robbanás hozza az iszapban dagonyázó halakat a víz tetejére - úgy érezte, mintha maga a fiatal Hammond Chester nézne vele farkasszemet, és a tekintete olyan utakra kényszerítené, amelyeket semmiképpen sem tart helyesnek, de amelyeken minden józan megfontolás ellenére mégis el fog indulni.

Úgy figyelte Annt, ahogy egy csapdába csalt ember figyelheti a mellette ketyegő bombát: várva a robbanást és tudva, hogy minden hiába. Ann Hammond Chester lánya volt, Hammond Chester hangján szólt hozzá, az apja lánya volt, és nyilvánvalóan tervezett valamit.

- Mindent elrendeztem Jerryvel - mondta. - Segít nekem kilopni a házból Ogdent és elvinni ahhoz a barátjához, akiről már beszéltem neked, tudod, akinek az a kutyakórháza van. A barátja pedig magánál tartja a fiút mindaddig, amíg meg nem változik. Nem csodálatos ez az ötlet?

Mr. Pett elsápadt. A valóság félelmetesebb volt a vártnál.

- De, Ann!

A szavak dadogva-remegve törtek elő belőle. Egész lénye megbénult az iszonyattól. Ez túlment minden határon. Az egész szörnyűség betetőzéseként pedig tudta jól, hogy noha minden ízében lázad ez ellen az őrült terv ellen, bele fog egyezni, és ha mindez még nem volna elég azt, is érezte, hogy mélyen legbelül egyet is ért vele.

- Természetesen Jerry megtenné ingyen is - mondta Ann -, de megígértem neki, hogy adsz majd valamit a fáradozásaiért. Gondolom, ezt majd később elintézitek egymás között.

- De Ann! De Ann! Mi lesz, ha a néned rájön, hogy ki tette?

- Hát, akkor grandiózus veszekedés lesz! - válaszolta Ann higgadtan. - Rámenősnek kell majd lenned. Fantasztikus lesz, meglásd. Tudod, te mindenkihez túlságosan is kedves vagy, Peter bácsi. Nem hiszem, hogy rajtad kívül bárki képes lenne elviselni, amit te kibírsz. A papa az egyik levelében azt írta, hogy gyermekkorotokban Próbatűrő Petinek hívott téged.

Mr. Pett összerezzent. A gúnynév, melyet a világon a legundorítóbbnak tartott, feltámadt halottaiból és itt kísért. Próbatűrő Peti! Már azt hitte, hogy ezt a visszataszító nevet fiatalságával együtt mindörökre eltemette. Próbatűrő Peti! A lázadás halovány, pislákoló lángja égni kezdett a mellkasában.

- Próbatűrő Peti!

- Próbatűrő Peti! - ismételte Ann kérlelhetetlenül.

- De Ann! - Mr. Pett hangját pátosz hatotta át. - Én békés nyugalomban szeretek élni.

- Sohasem lesz részed benne, ha nem állsz a sarkadra. Tudod te nagyon is jól, hogy a papának igaza van. Rajtad bárki átgázolhat. Azt hiszed, a papa hagyná, hogy Ogden táncoljon az idegein, és

engedné, hogy nyafka álgéniuszokkal töltsék meg a saját házát, hogy ne találjon magának egy zugot, ahol egyedül lehetne?
- De Ann! A te papád más eset. Ő szereti maga körül a rumlit. Egyszer szemtanúja voltam, amikor egy százhúsz kilós pasassal került konfliktusba puszta virtusból. Benned nagyon sok van az apádból, már többször megfigyeltem.
- Van hát! Ezért nem nyugszom addig, amíg meg nem embereled magad. Ki fogod penderíteni a házból azokat az ingyenélőket. Mindenek előtt, pedig segítesz Ogdent Mr. Smithershez küldeni.

Hosszú csend volt a válasz.

- Mindennek a vörös haj az oka! - mondta később Mr. Pett egy olyan ember hangján, aki megoldani látszik az élet nagy problémáit. - A vörös hajad tesz ilyenné, Ann. Apád is vörös hajú.

Ann nevetett.

- Arról igazán nem tehetek, hogy vörös a hajam, Péter bácsi, ez az én pechem.

Mr. Pett a fejét rázta.

- Nem csak a tiéd, ez mások peche is - mondta.

II. fejezet

London szürke ég alatt búsongott. Az éjjel esett is, a fákról még csöpögött a víz. De egyszer csak a nehéz és nyomasztó párafelhők felett megjelent az égen egy vizenyős kék folt, s ezen a résen át a nap eleinte bátortalanul, majd egyre növekvő önbizalommal pislogott lefelé a Governor Square különlegesen jól ápolt gyepére. Sugarai átlopakodtak a téren, és hamarosan elérték a még a nemrégiben is a névadójának, egy grófnak otthont adó Drexdale-ház vaskos kőfalait; majd áthatolva az ebédlő ablakain, könnyeden játszadozni kezdtek Mr. Bingley Crocker - korábban New York-i lakos - félig kopasz fején, miközben ő a reggeli újságja fölé hajolt. Mrs. Bingley Crockert, aki az asztal túloldalán postájának

olvasásával múlatta az időt, nem érték el a napsugarak. Ha megtették volna, a hölgy azonmód csengetett volna Baylissért, az inasért, hogy jöjjön és húzza lejjebb a sötétítőket, mert őnagysága bizony nem tűrte el a szemtelenséget sem az emberektől, sem a természettől.

Mr. Crocker körülbelül ötvenéves, simára borotvált, kövérkés férfiú volt. Homlokát ráncolta olvasás közben. Sima, kedélyes arcán undornak vagy meghökkenésnek de akár mind kettő elegyének is tekinthető kifejezés jelent meg. Felesége ugyanakkor boldognak látszott. Gyors pillantásával úgy húzta ki a lényeget levelei tartalmából, ahogy legféltettebb, bűnös titkait szedte volna ki Bingleyből, mármint ha lettek volna ilyenek. Olyan nő volt, akárcsak húga, Nesta, aki egyetlen pillantással többet ért el, mint más asszonyok vád-lással és fenyegetéssel. Barátai körében népszerű volt az a hit, hogy néhai férje, az ismert pitsburgh-i milliomos, G.G. van Burnt általában azonnal beismerő vallomást tett, ha szeme feleségének a kandallón álló fényképére vetődött.

Mrs. Crocker felnézett a kinyitott borítékok egyre növekvő kupaca fölött, s arcvonásait mosoly lágyította meg.

-Jött egy meghívó Lady Corstorphine-től, Bingley, huszonkilencedikére.

Mr. Crocker, akit lefoglalt olvasmánya, szórakozottan hümmögött.

- Ő az egyik legkülönlegesebb vendéglátó Angliában. A megfelelő embereknél tud protekciót szerezni. A fivére, Devizes hercege a miniszterelnök legrégibb barátja.

- Igen?

- Axminster hercegnője írt, hogy legyek én az egyik eladó az egyház szegény lányoknak rendezett jótékony célú vásárán.

- He?

- Bingley, te nem is figyelsz rám! Mi a csodát olvasol?

Mr. Crocker elszakította tekintetét az újságtól.

- Ja, ez? Csak találtam egy cikket, arról a krikett mérkőzésről, amelyre elküldtél tegnap.

- Nahát, örülök, hogy végre kezd érdekelni a krikett. Enélkül egyszerűen nem lehet társadalmilag létezni Angliában. Hogy miért csináltál akkora ügyet belőle korábban, nem értem, amikor régebben annyira szeretted a baseballt. A krikett ugyanaz. - Egy jó megfigyelő észrevette volna Mr. Crocker arcán az elmélyülő fájdalmas kifejezést. A nők olyan meggondolatlanul tesznek hasonló kijelentéseket, persze minden bántó szándék nélkül, mégis nehéz az ilyet elviselni.

Az előcsarnokból halkan beszűrődött a telefon csengése, majd hallatszott Bayliss kimért hangja, amint beleszól. Mr. Crocker visszatért újságjához. Bayliss belépett.

- Lady Corstorphine szeretne beszélni önnel asszonyom.

Félúton az ajtó felé Mrs. Crocker megállt, mintha eszébe jutott volna valami.

- James úrfi felkelt már, Bayliss?

- Azt hiszem még nem, asszonyom. Úgy tudom, hogy az egyik szobalány, aki nemrégiben haladt el az úrfi ajtaja előtt, nem hallott zajokat odabentről.

Mrs. Crocker elhagyta az ebédlőt. Baylisst, aki éppen követni készült úrnője példáját, visszatartotta egy, az asztal mellől érkező kiáltás.

- Az anyja! - Gazdája hangja volt az. - Az anyját! Bayliss, gyere ide egy percre. Kérdezni szeretnék valamit.

Az inas az asztalhoz lépett. Úgy tűnt neki, munkaadója valahogy nem önmaga ezen a reggelen. Volt valami vadság és elgyötörtség az arckifejezésében. Kora reggel szóvá is tette ezt a személyzeti szobában.

Valójában Mr. Crocker gyengélkedésének egészen egyszerű oka volt. A honvágy akut tünetegyüttese kínozta, mint minden évben nyár elején. Házasságkötése és ezzel egyidejűleg szülőföldjéről való elköltözése óta, azaz öt éve krónikus betege volt ennek az érzésnek. A tünetek télen és tavasszal kissé enyhültek, de májustól kezdve mindig igen sokat szenvedett miattuk.

A költők minden lehetséges aspektusát körbejárták már ennek az érzésnek, egyet kivéve. Megénekelték Ruth történetét, aki Izraelben

él fogságban, szóltak a rabszolgák Afrika utáni vágyakozásáról, és az aranyásók honvágyáról. De a szülőföldjétől és a rangadók színhelyétől háromezer mérföldre szakadt baseballrajongó bánatát bezzeg senkinek sem jutott eszébe versbe szedni. Bingley Crocker pedig ilyen rajongó volt, és nyaranta elviselhetetlen volt a szenvedése. Olyan országban kell élnie, ahol ahelyett, hogy „Bravóóóó" azt mondják: „Ez szép ütés volt, uram."

- Bayliss, tudsz te krikettezni?

- Kicsit túlkoros vagyok már hozzá, uram. Fiatalabb koromban...

- De érted a játékot?

- Igen, uram. Gyakorta töltöm a délutánjaimat a Lordban vagy az Ovalban, hajó meccs ígérkezik.

Sokan, akik csak távolról ismerik Baylisst, azt gondolhatták volna, hogy az iménti szokatlan és váratlan emberi megnyilvánulás az inas részéről, de Mr. Crocker nem volt meglepve. Ő Baylisst első perctől fogva igazi embernek, sőt testvérének tekintette, aki mindig hajlandó félretenni a dolgát azért, hogy az ő kérdéseire válaszoljon, s ilyenek általában gyakorta merültek fel, hiszen a társadalmi élet Angliában számos fogas kérdést vetett fel az amerikai számára. Mr. Crocker agya például nehezen alkalmazkodott az osztálykülönbségek kérdésének finomságaihoz, és noha már kigyógyította magát abból a lehetetlen korai szokásából, hogy az inast Billnek szólítsa, arról nem volt hajlandó letenni, hogy emberként bánjon vele és férfiúi tanácsot kérjen tőle élete nehéz pillanataiban. Bayliss mindig, minden helyzetben segítőkésznek bizonyult. Szerette Mr. Crockert. Talán egy a gazdájánál érzékenyebb embert a modora kissé emlékeztette volna arra, ahogy a szigorú, de megértő apa viszonyul kissé elmegyenge fiához, de az tagadhatatlan, hogy emögött igazi szeretet rejtőzött.

Mr. Crocker felvette az újságját, kihajtotta a sportoldalon, és rábökött tömpe mutatóujjával.

- Tessék, hát mit jelent ez? Eddig távol tudtam magam tartani a krikettől, de tegnap kényszerítettek, hogy elmenjek abba az Ovalba, ahová te is gyakran jársz, hogy megnézzek egy Surrey-Kent meccset.

- Én is ott voltam tegnap, uram. Nagyon izgalmas meccs volt.
- Még hogy izgalmas? Honnan tudod egyáltalán? Egész délután a tribünön ültem, és vártam, hogy végre történjen valami. A krikettben soha nem történik semmi?

Az inas hunyorított, de végül sikerült egy toleráns mosolyt kipréselnie. Ez az ember, gondolta, csak egy amerikai, és inkább szánni kell, mint elítélni. Nekikezdett, hogy elmagyarázza.
Ragacsos volt a pálya, uram, mivel esett.
- Hogy?
- A pálya, uram, ragadt.
- Na, ezt most magyarázd meg.
Úgy értem, azért tűnt az ön számára lassúnak a játék, mert a pálya - azaz ahogy önök mondják, a gyep - sáros volt. A ragacsos a szakkifejezés a sárosra. Amikor a gyep ragacsos, az ütőjátékosnak nagyon óvatosnak kell lennie, mivel a pálya ragacsossága lehetővé teszi a labdavető számára, hogy élesebb szögben irányítsa a labdát bármely irányba, mint amikor nem ragacsos.
- Ja úgy!
- Bizony, uram.
- Köszönöm, hogy felvilágosítottál.
- Szívesen tettem, uram.
Mr. Crocker az újságra mutatott.
- Úgy látom, ez itt a tegnapi játék eredménye. Ha értesz belőle valamit, vezesd elő.

A bekezdés felett, melyen Mr. Crocker ujja megpihent, ez állt: „Eredmények:" utána pedig ez következett:

SURREY

Első ütés joga Hayward, c. Wooley b. Carr	***67***
Hobbs, kifutás	***0***
Hayes, s. Huish d. Fielder	***12***
Ducat d. Fielder	***33***
Harrison, jó labda	***11***
Sandham, jó labda	***6***
Többletpont	***10***

Bayliss megfontoltan tanulmányozta a titkosírást.
- Mit magyarázzak el, uram?
- Hát ezt az egészet. Miről van itt szó?
- Ez rendkívül egyszerű, uram. A Surrey megnyerte a feldobást és övé lett az első ütés. Hayward és Hobbs volt a nyitó páros. Hayward rövidre futatta Hobbsot, de az nem ért át, és a középjobb csatár kiejtette. Ekkor Hays következett, ő pedig kilépett a mezőből, és ezért sült fel. Dukátnak és Haywardnak aztán volt egy kitűnő helyzete, mármint ahhoz képest, hogy ragacsos volt a pálya, de Ducat hanyatt vágódott, Hayward meg elvétette a felpattanó labdát. Aztán Harrison meg Sandham játszott döglött labdát.
Mr. Crocker nehezen kapott levegőt.
- Igen - mondta. - Igen! Volt egy olyan érzésem, hogy ez lehet. De azt hiszem, nem bánnám, ha még egyszer elmagyaráznád, szép lassan. Kezdd ezekkel a számokkal, itt. Mit jelent a hatvanhét Hayward neve mellett?
-Azt uram, hogy Haywardnak hatvanhét futása volt.
-Hatvanhét? Egyetlen játékban?
-Igen, uram.
- Hogy miért nem tudott soha Hazafutó Baker ilyet produkálni!
-Nincs szerencsém ismerhetni Mr. Bakert.
-Láttál már valaha baseballmeccset?
-Még soha, uram.
-Akkor, Bill - mondta Mr. Crocker, izgatottságában visszatérve régi rossz szokásához -, te nem is éltél még. Na, idefigyelj!

Ha sikerült is Mr. Crockernek a beszélgetés elején megtartania a közte és inasa között meglévő osztálykülönbségeket, ennek mostanra nyoma sem volt. Szeme vadul csillogott és úgy fújtatott, mint egy harci mén. Kabátujját megmarkolva az asztalhoz vonszolta az inast, majd a villákat, kanalakat, csészéket, sőt még a tányérja tartalmát is elkezdte félőrülten ide-oda tologatni az abroszon.
-Bayliss?
-Uram?

- Figyelj! - mondta Mr. Crocker, egy olyan főpap hangján, aki most készül bevezetni a rejtelmekbe egy apácát.
- Elvett egy kiflit a kenyereskosárból.
- Látod ezt a kiflit? Ez a hazai csapat gumilemeze. Ez a kanál az első bázis. Ahová ezt a csészét teszem, ott van a második. A szalonnadarab a harmadik. Ez a baseballpálya. Eddig rendben volnánk. Ezek a cukrok a belső játékosok, ezek a külsők. Így ni! Feláll az ütőember. Mögötte az elfogó játékos. Az elfogó mögött a bírók.
- A bíró, feltételezem, a játékvezetőt jelend, ugye, uram?
- Annak hívod, aminek csak akarod. De ő is része a játéknak. Nos tehát, itt van a boksz, ahová meg ezt a dzsemet teszem, ott van az adogató.
- Az adogató olyan, mint nálunk a labdavető?
- Azt hiszem, igen, de hogy miért kell labdavetőnek hívni, azt el nem tudom képzelni.
- Akkor a boksz a labdavető helye?
- Ahogy tetszik, csak figyelj már. Indul a játék. Az adogató felkészül. Hajrá Mike, hajrá! Gyerünk, fiú! Dobás! Ez az, tökéletes, gyönyörű! Az ütőember elüti és rohan az első bázishoz. A külső játékos - ez a cukor itt elhibázza. A marha! Az ütő eléri a második bázist. Na, mi lesz a harmadikkal? Nem! Gyere vissza! Nem fog menni! Biztosra kell menni. Maradj csak ott, öreg haver! Feláll a második ütő. Az adogató túldobja. Vissza a padra Cyrill! Feláll a harmadik ütő. Nézd csak, hogy dörzsöli a kezére a sarat! Figyeld a gyereket! Átkozottul jó. Kettőt elenged, a harmadikat telibetalálja. Szélsebesen rohan a második bázisra. Az első ütő, aki a másodiknál maradt, hazafut. Ez aztán a játék! Nekem elhiheted, Bill: ez az igazi játék!

Mr. Crocker a lelkesedéstől kissé kimerülve roskadt vissza a székére, és hideg kávéval igyekezett felfrissíteni magát.
- Meglehetősen érdekes játék, uram - mondta Bayliss.
- Most, hogy megmagyarázta, mintha ismerős volna, bár amire gondolok, azt másképpen hívják. De azt nálunk is gyakran játsszák.
Mr. Crocker felpattant.

- Tényleg? Én meg öt éve élek itt anélkül, hogy tudnám ezt?! Mikor lesz a következő meccs?
- Nálunk Angliában ezt métának hívják, uram. A gyerekek játsszák, puha labdával és húros ütőkkel, és mondhatom, nagyon élvezik. Arról azonban még soha sem hallottam, hogy felnőttek is múlatnák ezzel az időt.
Egy megrökönyödött szempár meredt az inasra.
- Gyerekek? - suttogta Mr. Crocker elhaló hangon. - Húros ütővel?
- Igen, uram.
- De nem azt mondtad, ugye, hogy puha labdával?
- De igen, uram.

Mr. Crocker görcsbe rándult. Már öt éve élt Angliában, de egészen eddig a percig nem fogta fel teljes valójában, hogy mennyire magányos ezen az idegen földön. A sors kifürkészhetetlen akarata olyan helyre vetette őt, ahol a baseballt métának hívják, és puha labdával játsszák.

Visszasüppedt a székébe, és üveges tekintettel bámult maga elé. Ahogy ott ült, a falak mintha elolvadtak volna, és feltárult előtte a zöld gyep, melynek közepén egy szürke mezes férfi „Salome-táncba" fogott éppen. Ezt egy másik egyenruhás alak figyelte hideg és gyanakvó tekintettel, felemelt kezében húros ütővel. Két álarcos guggolt mögöttük lesben. Köröttük hatalmas, ingujjra vetkőzött tömeg ült a fapadokon, a levegő megtelt a nézők hangos kiáltozásával. Az egyik hang túlharsogta a többit:

- Kapkodjátok má' a csülkeiteket!

Zokogásszerű kitörés rázta meg Bingley Crocker terjedelmes alakját. Bayliss, az inas, aggódva figyelte gazdáját. Biztosra vette, hogy valami nincs rendben vele.

Mr. Bingley Crocker esete lenyűgöző például szolgált volna egy prédikátor számára, aki éppen azt akarja enyhén szkeptikus nyájának bebizonyítani, hogy a pénz nem boldogít. A költészet pedig az alábbi versszakban kristályosította volna ki Mr. Crocker jelen helyzetét:

Búsan gondolok a nádfedeles házra
Anyám rég elhagyott kedves otthonára
Száműzött szívemben szól a madártrilla
Békességgel oda hogy' térhetnék vissza?

Mr. Crocker ugyan sohasem lakott nádtetős házban, s kapcsolata szülőföldjének madaraival sohasem érte el a költő által bemutatott intimitást, de az előbbi helyére a Lambs Clubot, az utóbbiéra a tagok szót behelyettesítve a párhuzam teljessé válik.

Egészen második házassága létrejöttéig Bingley Crocker színészként tevékenykedett, aki bármilyen kicsi karakter szerepet elvállalt, amit jósorsa megadott. Kiváló természete volt, pénze nem, de volt egy huszonegy éves fia. Negyvenöt éven át máról holnapra élt, minden újabb étkezés kellemes meglepetésként érte, és akkor egyszer csak az Atlantic nevű hajón találkozott G.G. van Brunt özvegyével, a mágnás hatalmas vagyonának egyeden örökösével.

Hogy Mrs. van Brunt mit látott Bingley Crockerben, ami miatt a világ összes férfija közül éppen őt választotta, az teljesen megfoghatatlan; de mindannyiunk előtt ismeretesek Cupido kiszámíthatatlan útjai. A legcélravezetőbb, ha nem firtatjuk az okokat, hanem csak az eredményre koncentrálunk. A gyors románc az alatt a tíz nap alatt szövődött és érte el tetőfokát, amely egy kis óceánjáró számára szükséges a Liverpool-New York közti távolság leküzdéséhez. Mr. Crocker azért utazott azzal a hajóval, mert egy londoni színházi bukást követően igyekezett hazafelé, Mrs. van Brunt pedig azért választotta a lomha óceánjárót, mert azt hallotta valahol, hogy a lassú hajók biztonságosabbak. Idegenként kezdték meg útjukat, és jegyespárként fejezték be. Ha fel is ötlött Bingley-ben annak lehetősége, hogy visszaverje az agglegénységét fenyegető támadást, hamarosan ráébredt, mennyire felesleges erőfeszítés lenne az ellenállás, mivel a hajófedélzet kínálta szűkös tér csak növelte jövendőbelijének amúgy sem csekély elszántságát.

Az érintettek élő vérrokonai eltérő lelkülettel fogadták az eljegyzés hírét. Jimmy, Mr. Crocker fia, amikor értesült róla, hogy apja egy milliomos özvegyének ígérte a kezét, rendkívüli

lelkesedést mutatott, és a barátainak és kollégáinak adott búcsúvacsora alkalmával, mely reggel hatig tartott, s akkor is csak azért ért véget, mert a pincérek ék alakba fejlődve jelentek meg a társaságban, azt a kijelentést tette, hogy ő és a munka attól a naptól fogva idegenek lesznek egymás számára. Meghatottan utalt a Gondviselőre, aki figyel az arra érdemes fiatalemberekre, és megmenti őket attól, hogy ifjúságuk virágait a kapitalista kapzsiság Molokjának oltárán feláldozzák; és miután kifejezte mélységes sajnálatát afelett, hogy vendégeit nem találta meg hasonló szerencse, azzal a javaslattal élt, hogy fojtsák bánatukat italba. Úgy is tettek.

Mrs. Crocker nővére, Nesta Pett véleménye egészen más volt a dologról. A leghatározottabban ellenezte a frigyet. Legalábbis az a tény, hogy nővérével folytatott utolsó beszélgetése alkalmával a vőlegényt ócska ripacsnak, arcátlan hozományvadásznak, lerobbant csavargónak és sunyi szélhámosnak nevezte, arra enged következtetni, hogy nem támogatta a házasságot teljes mellszélességgel.

Teljesen egyetértett viszont Mrs. Crocker azon javaslatával, hogy soha többé ne beszéljenek egymással; közvetlenül ezután történt, hogy utóbbi fogta a férjét, a mostohafiát valamint minden egyéb ingóságát, Londonba költözött, és azóta vissza sem tért. Ha Mrs. Crocker azóta valaha is kiejtette a száján az „Amerika" szót, azt a legnagyobb megvetéssel és undorral tette. A barátai angolok voltak, és az utóbbi években egyre inkább az angliai arisztokráciából kerültek ki. Mrs. Crockernek eltökélt szándéka volt, hogy a londoni társaság egyik vezéralakja lesz, és e tekintetben igen figyelemreméltó előrehaladást tanúsított. A megfelelő embereket ismerte, a megfelelő helyen lakott, a megfelelő szavakat használta, a megfelelő gondolatokat ötlötte ki; a harmadik év tavaszára pedig sikerült kikúrálnia Bingley-t abból a rossz szokásából, hogy minden megszólalását a: „Figyelj már, mondok én neked valamit!" szavakkal kezdje. Egyszóval törekvéseit siker koronázta.

Teljes megelégedettségét csak egy dolog akadályozta - ez pedig nem volt más, mint Jimmynek, a mostoha fiának viselkedése. Most

is, amikor letette a kagylót és visszatért az ebédlőbe, Jimmyről kezdett beszélni. Bayliss csendben visszavonult, Mr. Crocker pedig komor ábrázattal ült a reggeliző-asztal mellett.
- Rendkívül szerencsés dolog történt, Bingley - mondta Mrs. Crocker. - Lady Corstorphine volt olyan kedves és felhívott telefonon. Úgy látszik, az unokaöccse, Lord Percy Whipple visszatért Angliába. Írországban töltötte az elmúlt három évet, Lord Lieutenant stábjában, és csak tegnap délután tért vissza Londonba. Lady Corstorphine megígérte, hogy összehozza vele James-t. Nagyon szeretném, ha a két fiú barátságot kötne.
- Eugénia - szólt Mr. Crocker tompa hangon -, te tudtad, hogy itt a baseballt métának hívják, és a gyerekek puha labdával játsszák?
- James kezd komoly gondot jelenteni. Elengedhetetlen immár, hogy barátságot kössön a megfelelő fiatalemberekkel.
- És húros ütővel... - motyogta Mr. Crocker.
- Kérlek, figyelj arra, amit mondok, Bingley. James-ről beszélek. Van benne valami durva amerikai feszültség, túlhajtottság, ami, ahelyett, hogy javulna az idő múlásával, egyre rosszabb lesz. Tegnap Delafieldékkel ebédeltem a Carltonban. James is ott volt, mindössze néhány asztallal odébb ült egy szánalmasan öltözött, lehetetlen alakkal. Dühítő, hogy ilyen fickókkal mutatkozik a nyilvánosság előtt. Annak az embernek be volt törve az orra és orrhangon beszélt. Valami ollófogásról beszélt, de olyan hangosan, hogy mindenki feléjük fordult. Később, azt hiszem, talán Wroxton kapitánytól tudtam meg, hogy valami New York-i hivatásos bokszoló az illető, név szerint Dugó Dillon. Jimmy pedig ebédelni hívta, méghozzá a Carltonba!

Mr. Crocker nem válaszolt. A felesége mellett eltöltött idő megtanította rá, hogy ne szóljon közbe, ha hitvese beszél.
- James-nek tudomásul kell már végre vennie a kötelezettségeit. Majd én beszélek vele. Nemrégiben hallottam egy kitűnő, rendkívül gazdag férfiúról, aki igen nagylelkű adományokkal halmozza el a párt alapokat. Azt mondják, azért kapott csak lovagi címet, mert van egy fia, aki úgy viselkedett, hogy azt nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Az udvar manapság igen szigorú az ilyen dolgok

megítélésében. James nem lehet eléggé óvatos. Bizonyos vadság persze megengedhető egy fiatalember esetében, feltéve, hogy a megfelelő társaságban vad az illető. Mindenki tudja például, hogy a fiatal Lord Datchet-et minden évben kiebrudalták az Empire Music Hall-ból, az evezős verseny estéjén; de ez senkit sem zavar. A család egyfajta tréfaként kezeli az ügyet. De James-nek nincs stílusérzéke. Egy hivatásos bokszoló! Azt hiszem, néhány éve még nem volt divatjamúlt, ha egy nagyvilági fiatalembert ilyen alakok társaságában láttak, de ennek már vége. Mindenképpen beszélnem kell James fejével. Egyszerűen nem teheti meg, hogy felhívja magára a figyelmet. Remélem és bízom benne, hogy az a három évvel ezelőtti szószegési ügy már feledésbe merült, de a legkisebb kilengés odavezethet, hogy az újságok ismét felelevenítik az ügyet, és az végzetes lenne. Egy főúri cím jövendőbeli örökösének nagyon körültekintően kell ...

Mint azt már korábban említettük, Mr. Crockernek nem volt szokása, hogy felesége monológjait megszakítsa, de most mégis megtette.

- Azta!

Mrs. Crocker összevonta a szemöldökét.

- Bárcsak ne kezdenéd minden mondatodat így! Hányszor kértelek már! Annyira visszataszító ez az amerikanizmus. Képzeld csak el, hogy egyszer majd, amikor beszédet mondasz a felsőházban, elfeledkezel magadról, és kicsúszik a szádon ez a szörnyűség! Az újságok nem győznék felemlegetni.

Mr. Crocker görcsösen nyeldekelt, mintha gégefőjét akarná próbára tenni megtartandó beszéde előtt. Mint a tarzuszi Saul az előtte megjelenő vakító fénytől, ő is elnémult a felesége által kimondott szavak hatására. Londoni tartózkodása alatt gyakran tűnődött el azon, vajon Eugénia miért ezt az országot részesítette előnyben szülőföldjével szemben. Azt tudta, hogy felesége soha semmit nem tesz ok nélkül, de egészen eddig a pillanatig nem sikerült meglelnie motívumait. Még most is szinte hihetetlen volt a számára. És mégis, mi mást jelenthetnének az imént elhangzott

szavak, mint azt az iszonyatot, ami úgy vágta fejbe, mint egy bikacsök?
- Figyelj, Eugénia - ugye nem azt akarod ezzel mondani, hogy... azon munkálkodsz... azt a képtelenséget vetted a fejedbe, hogy lordot csinálj belőlem?
- De, éppenhogy ezen dolgozom évek óta!
- Az Isten szerelmére, de hát miért? Ezt az egyet áruld el nekem, minek?

Mrs. Crocker szép szeme csak úgy ragyogott.
- Megmondom neked, Bingley. Mielőtt összeházasodtunk, volt egy beszélgetésem a nővéremmel, Nestá-val. Elviselhetetlenül ellenséges volt. Olyan szavakkal illetett téged, amelyeket soha sem fogok neki megbocsátani. Az volt a baja, hogy rangomon alul megyek férjhez. Ezért én téged angol nemessé teszlek, és küldök Nestának egy újságkivágást, amelyben elolvashatja a nevedet a kitüntetettek között. És ez meglesz, még akkor is ha életem végéig kell is harcolnom érte. Na, most már tudod.

Csend támadt a szobában. Mr. Crocker kihűlt kávéját iszogatta bambán, felesége pedig csillogó szemmel tekintett a fényes, dicsőséges jövőbe.
- Azt akarod mondani, hogy addig kell itt senyvednem, amíg főnemessé nem avatnak? - dünnyögte Mr. Crocker bénultan.
- Igen.
- Soha sem térhetek vissza Amerikába?
- Nem, amíg ez nem sikerül. .
- Ó, Istenem! Ó, te jóságos ég! A mindenségit! - süvöltötte Mr. Crocker, akiből hosszú évek elnyomott indulatai robbantak ki.

Mrs. Crocker, noha rendkívül elszánt volt, szerette férjét, s ezért némi engedményre is hajlandó volt. Ez alkalommal nem emelt kifogást a felkiáltások ellen. De ez csak arra az időre volt érvényes, amíg férje el nem fogadja tervét. A dolgot ahhoz lehetne hasonlítani, ahogy a cowboy engedi dühöngeni musztángját a betörés előtt. Vigasztalóan és megnyugtatóan igyekezett beszélni vele.
-Nagyon örülök, hogy végre beszéltünk erről, Bingley. A legjobb, ha tudsz róla. Ez segít majd abban, hogy felismerd a

kötelezettségeidet. Ezzel vissza is érkeztünk James-hez. Hála Istennek, Lord Percy Whipple a városban van. Ő egykorú James-szel, és abból, amit Lady Corstorphine elmondott róla, arra következtetek, hogy éppen megfelelő barát lenne a számára. Tudod ugye, kicsoda ő? Devizes herceg második fia, a miniszterelnök egyik legjobb barátja, olyan befolyásos, hogy gyakorlatilag ő mondja meg, ki kapjon főnemesi rangot. Bárcsak közeli barátságba kerülnének - ő és James - , akkor úgy tekinthetnénk, hogy a csatát már meg is nyertük. Lady Corstorphine megígérte, hogy megszervezi a találkozásukat. Közben beszélek James-szel, és figyelmeztetem, hogy legyen sokkal óvatosabb.

Mr. Crocker a zsebéből elővett egy ceruzacsonkot és firkálni kezdett az abroszra:

Lord Crocker
Lord Bingley Crocker
Lord Crocker of Crocker
Crocker márki
Crocker báró
Bingley Crocker első vikomtja

Majd elsápadt, ahogy ezeket az ijesztő szavakat elolvasta. Ekkor egy gondolat nyilallt belé hirtelen.

- Eugénia!
- Nos?
- Mit fognak szólni a fiúk a Lambs-nál?
- Az engem egyáltalán nem érdekel - felelte a felesége.
- Tartottam tőle - mondta a jövendőbeli báró szomorúan.

III. fejezet

Az emberi elme különlegessége, hogy bármilyen várakozás alakul is ki bennünk a távoli jövőt illetően, újra meg újra elébe furakodnak a közvetlen jövőt érintő és meghatározó problémák. Ha ma

délutánra előjegyzésünk van a fogorvosnál, ez a randevú, még ha időlegesen is, de elfeledteti velünk a jövő évre várható eseményeket, még ha azok tömegkatasztrófa-jellegűek is. Mr. Crocker éppen ezért, miután mintegy negyedórán át gyötörte magát a nemesi címek kérdéskörével, egy sokkal közelibb tragédiával kezdett el foglalkozni, mint az, hogy hamarosan megjelenik a neve azok között, akiknek nemesi rangot adományoztak. Ez a probléma pedig az volt, hogy újabb délutánt kell krikettmeccs nézésére áldoznia, s csakúgy, mint előző napját, ezt is a Lord stadion nézőterén kell töltenie.

Egyetlen reménysugár lebegett csak lelki szemei előtt. Az eső, ha megfelelő mennyiségben hullott, nemcsak a baseballjátékot tudta elrontani, hanem nyilvánvalóan rosszat tett a krikettnek is. Arra gondolt, hogy az éjjel jócskán esett, de mardosta a kétely, hogy vajon elegendő volt-e ez a mennyiség ahhoz, hogy a Surrey és Kent mérkőzés aznapra esedékes második része elmaradjon. Mr. Crocker felállt az asztaltól és kiment az előcsarnokba. Ki akart menni a Grosvenor térre, hogy cipője sarkával ellenőrizze a gyepet, és megállapítsa elég ragadós-e. A legjobbakat remélve indult a bejárati ajtó irányába, s épp amikor a kilincs felé nyúlt, megszólalt a csengő.

Mr. Crocker egyik igen rossz szokása volt korábban - bár már sikerült feleségének kikúrálnia őt belőle -, hogy csengetésre ajtót nyitott. Olyan környezetben nőtt fel, ahol mindenki a maga szolgája volt, és igen nehezére esett megtanulnia azt a leckét, hogy egy úriember nem nyitogat ajtót, hanem megvárja, míg azt az arra rendszeresített személyzet megteszi helyette. Hosszú időbe tellett, míg megjegyezte ezt a szabályt, és mára már csak igen ritkán szegte meg. De ezen a reggelen gondok sűrű felhője ereszkedett elméjére, és ösztönei kapva kaptak az adódó alkalmon. Keze éppen a kilincsen volt, amikor megszólalt a csengő, ezért hát lenyomta azt.

Az ajtóhoz vezető lépcső tetején hárman álltak. Egyikük, egy magas, negyvenes éveinek elején járó, csinos hölgy volt, aki nagyon ismerősnek tűnt Mr. Crocker számára. A második egy alacsony és kövér fiúcska, aki éppen csócsált valamit, a harmadik pedig egy, a háttérben szerényen meghúzódó, maga korabeli, sovány, ősz férfi

volt, aki barna szemével egy keret nélküli szemüvegen át jámbor tekintettel szemlélte a világot.

Nála kevésbé tolakodó embert találni igen nehéz lett volna, mégis ő volt az, aki magára vonta Mr. Crocker figyelmét. Látványa a honvágy hullámát indította el az idős úr szívében. A látogató öltönye ugyanis az a fajta volt, amely a szemlélő előtt legalább annyira jellemzően republikánusnak tűnt fel, mint maga az amerikai nemzeti lobogó. A férfi tompa orrú sárga cipője is az édes otthonról dalolt. Kalapja pedig nem is annyira kalap volt, mint inkább egy túláradó üdvözlet Gothamból. Mr. Crocker régóta nem látott két lábon járót, aki ennyire elképesztően amerikai lett volna, s az élmény fogva tartotta, olyannyira, hogy megszólalni sem tudott, mint a száműzött, aki hosszú idő után meglát valamit, ami a gyermekkorára emlékezteti.

A társaság hölgy tagja kihasználva némaságát, amit - mivel a hölgy szentül meg volt győződve róla, hogy az inassal van dolga - a társaság látogatásának céljára vonatkozó tiszteletteljes kérdésnek vett, megszólalt. - Itthon van Mrs. Crocker? Kérem, mondja meg neki, hogy Mrs. Pett szeretne beszélni vele.

Hatalmas tolongás támadt Mr. Crocker agytekervényeiben, mivel legalább hat különböző gondolat szeretett volna egyszerre központi szerephez jutni, s egyszerre csak egynek van erre lehetősége. Mr. Crocker végül rájött, miért volt annyira ismerős a hölgy külseje. A felesége nővére volt az, ugyanaz a Nesta, akinek egy napon majd meg kell rökönyödnie, amikor az ő nevét a nemesi címmel kitüntetettek között látja. Mr. Crocker nagyon boldog volt, hogy a hölgy összetévesztette az inassal. A hideg is kirázta, ha arra gondolt, hogy mi lett volna, ha Eugénia megtudja, hogy elkövette azt a baklövést, hogy saját maga nyitott ajtót és éppen Mrs. Pettnek, aki már amúgy is lenézi őt, mint társadalmilag alacsonyabb rendűt. Úgy is volt elég baja már legutóbb is, amikor egy jótékonysági célokra adományokat gyűjtő aktivistának nyitott ajtót. Figyelemre méltó éleslátásával megérezte, hogy mindenáron fenn kell tartania sógornője tévedését.

Szerencsére abban a helyzetben volt, hogy ezt nagymértékben elősegíthette. Mindent tudott, amit egy inasnak tudnia vagy ilyen alkalmakkor mondania kell, mert természetes kíváncsiságánál fogva gyakran faggatta ezekről a dolgokról Baylisst. Csendben meghajolt, és mutatva az utat előrement a nappali irányába, Pették pedig követték. Aztán kinyitotta az ajtót, félreállt és előre engedte a díszes társaságot. - Azonnal tájékoztatom Mrs. Crockert, hogy megérkezett, asszonyom.

Mrs. Pett, maga előtt terelgetve még mindig majszoló fiát, belépett a szobába. Sógoráról alkotott és véka alá nem rejtett véleménye fényében, figyelemre méltó, mennyire mély benyomást tett rá első találkozásuk alkalmával a férfiú viselkedése. Néhány hónapnyi hiábavaló erőlködés után, két nappal utazásuk előtt elbocsátotta saját inasát, és most fordult elő vele először, hogy irigységet érzett nővérével kapcsolatban. Eugénia egyéb földi javai után nem vágyakozott, de e rendkívüli inas miatt majd megette a sárga irigység.

Mr. Pett időközben a háttérben sertepertélt arcán zaklatott kifejezéssel. Éppen úgy festett, mint akinek pillanatokon belül egy nők között lezajló veszekedést kell végignéznie, márpedig köztudott, hogy csak egy átázott macska, amelyik egy idegen udvarban találja magát, lehet annál elveszettebb, mint egy férfiember, akinek ilyen kilátásokkal kell szembesülnie. A többszörös milliomos Mr. Pett boldogan odaadta volna vagyonának nagy részét, ha máshol lehetett volna ebben a pillanatban. Ilyen lelkiállapotban leledzett, amikor egy kéz finoman megérintett a vállát, ahogy felesége után baktatott. Ettől annyira megrémült, hogy még a kalapját is elejtette. Megfordult, és szembetalálta magát az inassal, aki beengedte a házba, s akinek szemében könyörgést vélt felfedezni.

- Ki vezet a baseballkupában? - suttogta lázasan a különös inas.

Ez a kérdés ebből a szájból, másvalaki esetében döbbent csodálkozást és megrökönyödést váltott volna ki, de Mr. Pett, akit Amerika nemzeti sportjának beható tanulmányozása szinte

emberfeletti intelligenciával és észjárással vértezett fel, azonnal válaszolt: - A Giants!
- Hűha! - így az inas.
A szituáció szokatlan és különös volta nem zavarta meg Mr. Pett, az odaadó baseballdrukker önfeledt örömét afelett, hogy a hazájától távoli, idegen földön, váratlanul egy testvérre talált. Olyan boldogság vett erőt rajta, amelyről azon a reggelen álmodni sem mert volna.
- Semmi jele színvonalesésnek? - tudakozódott az inas.
- Nem, nincsen; bár az ember sohasem tudhatja. Korai volna még véleményt mondani. Láttam már olyan csodát, hogy a fiúk vezettek egészen augusztusig, aztán egyszer csak kiestek.
- Való igaz - válaszolta az inas szomorúan.
- De Matty nagyon jó formában van.
- Tényleg? Működik a jó öreg bicepsz?
- Mint a gép. Mielőtt elindultunk, játszottak egy mécseset a Cubs-zal, és nem tudtak miatta pontot szerezni.
- Nagyszerű!
Ennél a pontnál kezdett Mr. Pett számára derengeni a helyzet abszurditása. Csodálkozva meredt a meglepően viselkedő szolgára.
- Honnan a csudából tud maga bármit is a baseballról? - tudakolta.
Az inas megmerevedett, és megjelenése egyszeriben megváltozott. Olyan volt, mint a színész, akinek egyszerre eszébe jut a szerepe.
- Bocsásson meg, uram. Remélem, nem voltam túlságosan tolakodó. Valaha egy New York-i úriember alkalmazásában álltam, és ott-tartózkodásom alatt nagyon megszerettem a nemzeti sportot. Magamra szedtem néhány amerikai idiómát is. - Bocsánatkérően mosolygott. - Ezek közül egy-egy néha kicsúszik a számon.
- Csak hadd csússzon! - mondta Mr. Pett lelkesen. - Maga az első, aki a hazámra emlékeztet, mióta el kellett jönnöm onnan. Mondja...
- Mit, uram?
- Jó helye van itt?
- Ó..., ó igen, uram.
- Nos, itt a névjegyem, vegye el. Ha bármikor úgy érzi, hogy változtatni szeretne, ezen a címen állás vár önre.

- Köszönöm, uram - Mr. Crocker lehajolt. - A kalapja, uram.

Nyújtotta a fejfedőt, és közben szeretettel legeltette rajta a tekintetét. Ahogy ezt a kalapot nézte, úgy érezte, mintha ismét otthon lenne. Szeretetteljes tekintettel követte Mr. Pettet, amint az besétált a nappaliba.

Bayliss átsietett az előszobán. Amikor megszólalt a kapucsengő, éppen félpennys reggeli újságjának egyik igen érdekes cikkébe merült, s a késedelmes ajtónyitás felett érzett enyhe bűntudattal igyekezett a bejárati ajtó felé.

- Bayliss - suttogta körülkémlelve Mr. Crocker. - Menj és mondd meg Mrs. Crockernek, hogy Mrs. Pett jött látogatóba, és a nappaliban várakozik. Ha megkérdezi, mondd, hogy te engedted be. Világos?

- Igen, uram - felelte Bayliss hálásan, amiért így egy csapásra megoldódott a problémája.

- Ja, és Bayliss!

- Igen, uram?

- Mit gondol, elég ragacsos a pálya ma a Lordnál ahhoz, hogy elmaradjon a meccs?

- Alig hiszem, uram, hogy meg tudják tartani. Az éjjel sokat esett.

Mr. Crocker megkönnyebbülten vonult vissza a szobájába.

Miután évek hosszú során át alkalma volt tüzetesen anulmányozni a legkitűnőbb mintákat, Mrs. Crocker szokásává vált, hogy érzelmeit a jól nevelt közöny álarca mögé rejtse. Anglia arisztokráciájának beható ismerete tette ezt lehetővé számára. Noha a férfiak időnként megengedtek maguknak egy-egy kitörést, a nők ezt sohasem tették, így aztán ő maga is addig trenírozta magát, míg napjainkra már a hangját is ritkán emelte fel. Ahogy közeledett a nappali felé, viselkedése nyugodt és derűs volt, ám belülről emésztette a kíváncsiság. Hihetetlennek tűnt, hogy Nesta békekötés céljával jött volna, bár egyéb okot el nem tudott képzelni.

Meglepődött, amikor a nappaliba érve három személyt talált ott. Bayliss csak Mrs. Pettet említette, mikor átadta az üzenetet.

Mrs. Crocker előtt úgy tűnt fel ez a társaság, mintha a Pettek nagy családi összejövetelt tartanának. Mivel nővére második házassága

emlékezetes nagy összeveszésük után köttetett meg, ő maga sohasem látta új sógorát, de feltételezte, hogy az a kis ember a háttérben nem lehet más, mint Mr. Pett. Megérzése helyesnek bizonyult.

- Jó reggelt Eugénia - mondta Mrs. Pett. - Peter, ez itt a nővérem, Eugénia. A férjem.

Mrs. Crocker mereven meghajolt. Közben arra gondolt, milyen reménytelenül amerikai Mr. Pett; menynyire elhordott ruhában jár, és milyen abszurd formájú cipőt hord; milyen szánalmas a kalapja, milyen kevés haja van; és mennyire siralmas, hogy lénye nélkülöz minden kellemet, amely bizalmat keltene iránta másokban: a kulturáltságot, a testi szépséget, a kifinomultságot, a méltóságot és azt a szellemi fölényt, amely az embert magasabb rendűvé teszi a közönséges csótánynál.

Mr. Pett a maga részéről, ahogy nekiszegeződött Mrs. Crocker jéghideg tekintete, úgy érezte, mintha egy ügyetlen amatőr belezné ki éppen. Azon tűnődött, vajon milyen ember lehet ez a Crocker, akihez sógornője hozzáment. Úgy képzelte, csakis egy jóképű, erőteljes, keménykötésű és nagyhangú fickó lehet, aki a sorsát egy ilyen nőhöz köti. Ügyetlenül hátrálva egy távoli karosszékhez oldalgott, és beleereszkedett, miközben meg sem mukkant, azt a hatást igyekezve kelteni, mintha ott sem lenne, vagy inkább halott lenne, mint egy kitömött oposszum. Nem kívánt része lenni annak a diskurzusnak, amely ezután következett.

- Ogdent természetesen ismered - folytatta Mrs. Pett, aki olyan merev háttal ült egy kemény széken, mint akit éppen akkor faragtak ki egy sziklából, s valahányszor megszólalt, azt a benyomást keltette, hogy egy szobor beszél.

- Igen, ismerem Ogdent - felelte röviden Mrs. Crocker. - Szólnál neki kérlek, hogy ne babrálja azt a vázát? Nagyon értékes darab.

Ogden felé is olyan tekintet lövellt, mint amilyet az imént Mr. Pettnek volt szerencséje élvezhetni. A fiú a kínai iskola egyik szemrevaló műalkotásával zsonglőrködött. De Ogdennek nem volt elegendő egy tekintet ahhoz, hogy eltérítse attól, ami felkeltette az érdeklődését. Áthelyezte a szájában lévő cukorkát a jobb oldalról a

bal oldalra, egykedvűen méregette kissé Mrs. Crockert, aztán tovább zsonglőrködött.
- Ogden, gyere, és ülj le ide mellém - mondta Mrs. Pett.
- Nem akarok leülni.
- Hosszú ideig maradtok Angliában, Nesta? - tudakolta hidegen Mrs. Crocker.
- Nem tudom, még nem döntöttük el.
- Valóban?

Hirtelen elhallgatott. Ogden, aki valahonnan szert tett egy papírvágó késre, most azzal kezdte ütögetni a vázát. Az így kapott hangok feltehetően kedvesen csengtek gyermeki fülének.
- Amennyiben Ogden valóban el akarja törni azt a vázát - mondta Mrs. Crocker szenvtelen hangon -, csengetek az inasnak, hogy hozzon egy kalapácsot.
- Ogden! - szólt Mrs. Pett.
- A fenébe! Semmit sem csinálhat az ember - morogta Ogden, és az ablakhoz lépett. Ott álldogált és nézte a teret, miközben fülének folyamatos mozgása jelezte, hogy még nem végzett a cukorkával.
- Ez a gyerek ugyanolyan lebilincselően bájos, mint volt! - sziszegte a foga között Mrs. Crocker.
- Nem azért jöttünk, hogy Ogdenről tárgyaljunk! - mondta Mrs. Pett.

Mrs. Crocker felvonta a szemöldökét. Még maga Mrs. Otho Lanners, akitől ennek művészetét elleste, sem csinálhatta volna jobban.
- Én pedig kíváncsian várom, hogy beavass, miért is jöttetek, Nesta.
- Azért, hogy a mostohafiadról, James Crockerről beszéljek veled.

A fegyelmezettség, amellyel Mrs. Crocker megtanulta leplezni érzelmeit, megóvta attól a megaláztatástól, hogy kimutassa meglepetését Kegyesen intett a kezével - úgy, ahogy Axminster hercegnője, az intés kiváló mestere szokott - jelezve, hogy csupa fül.
-A mostohafiadról, James Crockerről - ismételte Mrs. Pett. - Minek is nevezik a fiút a New York-i lapok, Peter?

Mr. Pett, az emberi oposszum, életre kelt. Olyan védekező mechanizmust dolgozott ki magának, amellyel azt a hatást keltette, hogy nincs jelen, nem is létezik, és most, ahogy visszatért a

beszélgetésbe, mintha egy halott támadt volna fel és lépett volna ki a sírjából, a-kár egy keljfeljancsi. Engedelmeskedve a felsőbbrendű akaratnak, félretolta a sírkövet és kidugta a fejét.
- Piccadilly Jim - suttogta bocsánatkérően.
- Piccadilly Jim! - így Mrs. Crocker. - Ez roppant pimaszság a részükről!
Nyomorúsága ellenére Mr. Pett halotti maszkján halvány mosoly jelent meg e megjegyzés hallatán.
- Tartaniuk kellene attól, hogy...
- Peter!
Mr. Pett ismét halott volt, és igen tiszteletre méltó.
- És egyáltalán, miért foglalkoznak James-szel a New York-i lapok?
- Magyarázd el, Peter!
Mr. Pett nem szívesen hagyta ott újfent a kriptát. Eredetileg azt hitte, Nesta fogja ezt elmondani.
- Nos, hát a fiatalember hírértékű.
- Na de miért?
- Adva van egy fiú, aki korábban rendezett józan életet élt, Amerikában nevelkedett, egy újság munkatársa volt, és akit egyszer csak Angliába visznek. Londonban hercegi rang várományosa lesz, és mindenféle főrangú urakkal találkozik, és a királlyal pikézik. Természetes, hogy az érdeklődés középpontjába kerül.
Mrs. Crocker arcán valamivel barátságosabb kifejezés jelent meg.
- Igen, ez való igaz. Az ember nem gátolhatja meg, hogy az újságok azt írjanak, amit akarnak. Tehát James dolgairól cikkeztek, hogy hogyan boldogul az angol társasági életben?
- A „dolgairól" kifejezés helyes - mondta Mr. Pett. - Valamit tenni kell az ügyben - tette hozzá Mrs. Pett.
Mr. Pett rákontrázott.
- Nesta belebetegszik, ha ez így megy tovább.
Mrs. Crocker felvonta a szemöldökét, de nehezére esett az arcára tolakodó elégedettséget lepleznie.
- Ha nem tudsz a kicsinyes féltékenységeden felülemelkedni, Nesta...
Mrs. Pett élesen felkacagott.

- Én a szégyenen nem tudok felülemelkedni!
- Szégyenen?!
- Mi másnak lehet azt nevezni, Eugénia? Te nem szégyellened, hogy amikor kinyitod a vasárnapi újságot egy teljes oldalas cikket találsz az unokaöcsédről, aki részegen randalírozik az ügetőn, vagy botrányba fullaszt egy politikai gyűlést, és akit egy bárpincérnő beperel házasságszédelgésért?

Mrs. Crocker megőrizte ugyan jól nevelt nyugalmát, de össze volt törve. Azok az esetek, amelyekre a nővére utalt, réges-régi történetek voltak, a régmúlt horrorisztikus eseményei, de úgy látszik, a sajtóban tovább éltek. Akkor és ott elhatározta, hogy azonnal előveszi a fiút, amint találkozik vele, és kiűzi belőle a gyarlóságot egyszer és mindenkorra.

- És nem csak erről van szó - folytatta Mrs. Pett. - Mintha ennyi nem volna elég, de valahogy kitudódott, hogy én vagyok a nagynénje. Két héttel ezelőtt megjelentették a fényképemet is az egyik ilyen cikkben, és attól tartok, hogy eztán minden alkalommal megteszik. Ezért jöttem hozzád. Ennek véget kell vetni. Annak pedig az az egyetlen módja, ha elvisszük a mostohafiadat Londonból, ahol ámokfutást rendez. Peter volt olyan kedves és felajánlotta, hogy munkát ad a fiúnak a hivatalában. Ez nagyon rendes tőle, mert ahogy a dolgok állnak, a fiúnak még sokáig nem lehet majd hasznát venni, de meghánytuk-vetettük a dolgot, és úgy látjuk, ez az egyetlen megoldás. Azért jöttem ide ma reggel, hogy megkérjelek, engedd el James Crockert velünk Amerikába, ahol mi majd távol tartjuk a csínytevéstől, és rendes munkát adunk a kezébe. Na, mit szólsz hozzá? Mrs. Crocker felvonta a szemöldökét.
- Mégis mit vármy tőlem, mit feleljek? Ez teljes képtelenség. Még soha életemben nem hallottam ilyen abszurd dolgot.
- Visszautasítasz?
- Természetesen.
- Azt kell hinnem, te teljesen megbolondultál.
- Valóban?

Mr. Pett a székébe ereszkedett. Úgy érezte magát, mint egy vadnyugati kocsma ideges és békeszerető tulajdonosa, akinek azt

kell látnia, hogy az ivójában két cowboy áll egymással szemben, és mindkettő a csípője felé nyúl. De a sógornője és a felesége rá sem hederítettek. Kettejük között egy szempárbaj zajlott éppen. Éveknek tűnő pillanatok teltek így el, majd Mrs. Crocker felnevetett.

- Rendkívül különös - mormogta.

Mrs. Pett nem volt ilyen finom kifejezésekre hangolva.

- Te is nagyon jól tudod, Eugénia - folytatta feltüzelten -, hogy James Crocker csak tönkremegy itt. Az ő érdekében, ha már velem nem törődsz...

Mrs. Crocker megint felnevetett, ezúttal idegesítő, bántó módon.

- Ne légy nevetséges, Nesta! Méghogy tönkremegy! Na hiszen! Az igaz, hogy régen, amikor még sokkal fiatalabb volt, és nem igazodott el a londoni társaság útvesztőiben, James egy kissé vadóc volt, de ennek már vége. A fiú tudja jól - itt egy kis hatásszünetet tartott a következő balhorog előtt -, hogy bármelyik pillanatban úgy dönthet a kormány, hogy az apját nemesi címmel ruházza fel.

Az ütés telibe talált. Megdöbbent nővére száját tisztán hallható hápogás hagyta el.

- Micsoda!

Mrs. Crocker gyűrűvel ékesített két ujját a szája elé helyezte, hogy elnyomjon egy bágyadt ásítást.

- Igen. Nem is tudtad? Ó persze, hiszen ti annyira távol éltek a világtól. Ó igen, rendkívül valószínű, hogy Mr. Crocker neve hamarosan megjelenik a kitüntetettek listáján. Ezért aztán James meglehetősen tisztában van vele, hogy megfelelő módon kell viselkednie. Az a drága gyermek! Eleinte hátrányos volt a helyzete, mivel rossz társaságba keveredett, de elmondható, hogy mára ő a legjobb barátja Lord Percy Whipple-nek, aki a királyság egyik legkiválóbb emberének, egyben a miniszterelnök barátjának, Devizes hercegnek a fia.

Mrs. Pettre özönvízszerűen hatott a címáradat, de hamar összeszedte magát és felkészült, hogy méltó módon válaszoljon meg nővérének.

- Valóban? - mondta. - Szívesen találkoznék vele. Biztosra veszem, hogy ismeri nevezetes barátunkat, Lord Wisbeachet.

Mrs. Crocker kissé hátrahőkölt. Nem feltételezte, hogy ilyen lövedék rejtőzik nővére tárában.
- Ti ismeritek Lord Wisbeachet?
- Ó, hogyne - felelte Mrs. Pett egy kissé jobban érezve magát. - Mindennap találkoztunk vele. Azt szokta mondogatni, hogy házunkat az otthonának tekinti. Olyan kevés embert ismer New Yorkban. Nagyon kellemes volt a számára, hogy minket megismert.
Ekkorra azonban Mrs. Crocker magához tért első meglepetéséből.
- Szegény jó Whizzy! - mondta bágyadtan. Mrs. Pett megdöbbent.
- Mi?
- Ugye még mindig olyan drága, idétlen, ügyefogyott az a fickó, mint azelőtt? Azzal a szándékkal hagyta el Londont, hogy körbeutazza a világot, és lám, hát nem ott ragadt New Yorkban? Mennyire jellemző ez rá!
- Te ismered Lord Wisbeachet? - kérdezte Mrs. Pett.
Mrs. Crocker felvonta a szemöldökét.
- Hogy ismerem-e? Hiszen Lord Percy Whipple után ő James legbensőségesebb barátja!
Mrs. Pett felállt. Még a vereség elszenvedése után is méltóságteljes volt. Szeme villanásával begyűjtötte Ogdent és Mr. Pettet. Ennek a villanásnak még Ogden sem mert ellenállni. Mrs. Pett nem szólt egy szót sem.
- Tényleg mennetek kell már? - mondta Mrs. Crocker. - Annyira kedves tőletek, hogy idefáradtatok Amerikából. Annyira ritka dolog manapság amerikaiakkal találkozni. Egészen rendkívüli!
A gyászoló család csendben elhagyta a szobát. Mrs. Crocker csengetett, de a ők nem várták be az inas érkezését. Nem voltak abban a hangulatban, hogy udvarias formalitásokkal foglalkozzanak. Máshol szerettek volna lenni, méghozzá minél hamarabb. A bejárati ajtó becsukódott mögöttük, még mielőtt Bayliss a nappaliba ért volna.
- Bayliss - mondta Mrs. Crocker boldogságtól tündöklő arccal -, kérem, intézkedjék, hogy az autó azonnal előálljon.
- Igenis, asszonyom.
- Mr. James felkelt már?

Azt hiszem, még nem, asszonyom.

Mrs. Crocker felment a szobájába. Ha Bayliss nem lett volna hallótávolságon belül, dalra fakadt volna. Jó kedélye és barátságos hangulata még Jamesre gondolva is megmaradt, noha nem változott azon szilárd elhatározása, hogy amint lehetősége nyílik rá, elbeszélget a fiúval bizonyos dolgokról. Ez azonban várhat. Ebben a pillanatban egy kellemes sétára vágyott a parkban.

Néhány perccel azután, hogy Mrs. Crocker felment, tétova léptek hangzottak a lépcső felől, s egy fiatalember jött le az előtérbe. Bayliss, aki éppen befejezte telefonbeszélgetését a garázzsal, ahol Mrs. Crocker limuzinja parkolt, megfordult, és a kellemes találkozás örömével a hangjában köszöntötte a fiatalembert.

- Jó reggelt, Mr.James!

IV. fejezet

Jimmy Crocker jó kiállású, magas fiatalember volt, aki a nap későbbi órájában minden bizonnyal igen jóképű is lesz. Egyelőre azonban előnytelenül sápadt volt, és a szeme alatti karikák arra engedtek következtetni, hogy keveset és rosszul aludt. A lépcső alján megállt és hatalmasat ásított.

- Bayliss - mondta -, sárgára festetted magad?

-Nem, uram.

-Érdekes! Úgy néz ki az arcod, mintha gyantából lenne, a vonásaid pedig himbálóznak. Bayliss, soha ne keverd az italokat, ha jót akarsz. Úgy mondom ezt neked, mint jó barát. Van valaki a nappaliban?

-Nincs, Mr. James.

-Halkan szólj hozzám, Bayliss, nem vagyok túl jól. Valami különös gyengeség vett rajtam erőt. Vezess be a nappaliba, kérlek, és finoman ültess a díványra. Vannak olyan idők, amelyek próbára teszik a férfilelket.

A nap már erősen besütött a nappaliba. Bayliss leeresztette a rolókat. Jimmy Crocker a díványra ereszkedett, és behunyta a szemét.
-Bayliss!
-Uram?
-Meggyőződésemmé kezd válni, hogy mindjárt kimúlok.
- Hozzak egy kis reggelit, Mr. James?
Jimmy hevesen megrázkódott.
- Ne viccelj velem, Bayliss - tiltakozott. - Próbáld meg magad kikúrálni abból az elítélendő szokásból, hogy rossz időben helyezed el vicces megjegyzéseidet. Elismerem nagyon jó a humorod, de a tapintat fontosabb tulajdonság, mint a humor. Lehet, hogy azt hiszed, elfelejtettem azt a reggelt, amikor pont úgy éreztem magam, mint most, és odajöttél az ágyamhoz és azt kérdezted, kérek-e sült szalonnát. Hát nem felejtettem el, és soha nem is fogom. Hozhatnál nekem egy konyakot szódával. Nem túl nagyot. Néhány kádnyi elegendő lesz.
-Igenis, uram.
-És aztán hagyj magamra, egyedül akarok lenni. Nehéz és kimerítő kísérleteket kell magamon elvégeznem, hogy megtudjam, élek-e. még

Amikor az inas kiment, Jimmy elrendezte a párnákat, behunyta a szemét és egyfajta kómában maradt ott egyhelyben. Erősen próbált visszaemlékezni, már amennyire ezt szaggató fejfájása engedte, az előző este történéseire. Memóriája azonban felmondta **a** szolgálatot. Az emlékképek folyékony és alaktalan állapotban keringtek és hömpölyögtek az agyában, ami igen bosszantó egy olyan ember számára, akit a puszta tények érdekelnek.

Az volt a furcsa, hogy egy verekedés árnyai és homályos képei sejlettek föl előtte, de mindig csak annyira jöttek közel, hogy éppen ne tudja őket megragadni. Ennek abszurditása határozottan idegesítette. Az ember vagy belekeveredett az éjjel egy verekedésbe vagy, nem. Nincs köztes állapot. Nevetségesnek érezte, hogy képtelen eldönteni. De bármilyen erősen próbálkozott is, nem sikerült. Már-már úgy látszott, képes lesz, de aztán valamely

láthatatlan egyén izzó dugóhúzót tekert a fejébe, és rángatni kezdte, ami nagymértékben gátolta a nyugodt gondolkodásban. Még mindig bizonytalan volt a dologban, amikor Bayliss visszatért, tálcán hozva a gyógyító nedűt.
-Odategyem maga mellé, uram?
Jimmy kinyitotta az egyik szemét
- Feltétlenül. Bayliss, ki engedett be ma reggel?
-Beengedni, uram?
-Pontosan. Kint voltam és most bent vagyok. Kézenfekvőnek látszik, hogy valamikor bejöttem az ajtón. Ezt hívják logikának.
- Azt hiszem, ön engedte be saját magát, Mr. James, a kulcsával.
- Ez azt kell, hogy jelentse, csont józan voltam. De, ha valóban így áll a helyzet, hogy lehet az, hogy nem emlékszem rá, megöltem-e valakit tegnap éjjel, vagy sem? Ez nem olyan dolog, amit az ember, ha józan csak úgy elfelejt. Te gyilkoltál már meg valakit, Bayliss?
-Nem, uram.
- Nos, ha mégis megtetted volna, emlékeztél volna rá másnap reggel?
- Azt hiszem, igen, uram.
- No, hát ez eléggé fura, de nem tudok szabadulni attól a gondolattól, hogy a londoni éjszakai élettel való beható ismerkedésem során tegnap éjjel találkoztam valakivel, akinek nem vagyok bemutatva, és ennek ellenére súlyos testi sértést okoztam neki.

Bayliss elérkezettnek látta az időt arra, hogy felfedjen Mr. James előtt bizonyos dolgokat, amelyekről korábban azt gondolta, nem szorulnak arra, hogy ő hozza tudomására őket. Valódi sajnálattal nézett le fiatal gazdájának elgyötört alakjára. Igaz, hogy sohasem tudta biztonsággal eldönteni, vajon Mr. James komolyan gondolja-e mindazt, amit mond, de a jelenlegi állapotában úgy látszott, komolyan beszél, és valóban képtelen felidézni azt az epizódot, amelynek írott változatát az egész személyzet kívülről fújta, amióta aznap megérkezett a hatpennys újság, melyre közösen fizettek elő.
- Tényleg tudni akarja, uram? - tudakolta óvatosan.
-Tudni, mit?

- Teljesen elfelejtette azt a verekedést, amelybe tegnap éjjel bonyolódott a Hatszázas Klubban?

Jimmy úgy ült fel, mint akit darázs csípett meg, és bámulva nézett erre a mindentudó emberre. Aztán a hirtelen mozdulattól újra kezdődött az izzó dugóhúzós lény tevékenysége, és ez arra késztette, hogy nagyokat nyögve visszafeküdjön.

- Nahát! Honnan tudod? Hogy lehet az, hogy mindent tudsz erről, én meg semmire sem tudok visszaemlékezni? Az én hibám volt, nem a tiéd!
- Elég hosszú cikket szentel a dolognak a mai Daily Sun, Mr. James.
- Cikket? A Sun?
- Féloldalasat, Mr. James. Akarja, hogy idehozzam? A szobámban van az újság.
- Hát, azt hiszem. De egyik lábad itt, a másik ott. Ennek fele sem tréfa.

Bayliss épphogy elment máris visszatért az újsággal a kezében. Jimmy elvette, bámulta egy darabig, aztán visszaadta.

- Túlbecsültem a képességeimet. Nem megy. Van most valami fontos dolgod, Bayliss?
- Nincs, uram.
- Akkor megtennéd, hogy felolvasod nekem ezt a vidám kis opust?
- Természetesen, uram.
- Jó gyakorlat lesz ez neked. Meggyőződésem, hogy életem hátralévő részében nyomorék leszek, és a munkád fontos eleme lesz, hogy ülj az ágyamnál, és felolvass nekem. Erről jut eszembe, nem említi meg az újság, hogy ki volt a másik fél? Ki volt az a honpolgár, akivel a ringbe léptem?
- Lord Percy Whipple, Mr. James.
- Lord ki?
- Lord Percy Whipple.
- Soha életemben nem hallottam róla. Na rajta, Bayliss, olvass.

Azzal Jimmy nagyokat ásítva elhelyezkedett a díványon.

V. fejezet

Bayliss elővett egy szemüvegtokot az egyenruhája zsebéből, felnyitotta, kivett belőle egy aranykeretes szemüveget, majd ismét benyúlt a zsebébe, előhúzott egy zsebkendőt, megtisztogatta a szemüveget, és feltette az orrára, becsukta a szemüvegtokot, visszatette a helyére, majd eltette a zsebkendőt, és felvette az újságot.

- Mire vársz, Bayliss? Mitől félsz? - tudakolta Jimmy, csukott szemmel fekve. - Kezdd már el!

- Csak megigazítottam a szemüvegemet, uram.

- Na, és most már a helyén van?

- Igen, uram. Felolvassam elébb a címeket?

- Mindent olvass fel.

Az inas megköszörülte a torkát.

- Az ég szerelmére Bayliss - nyögte Jimmy -, ne gurgulázz itt nekem! Csak bátran! Gyerünk!

Bayliss olvasni kezdett:

» VEREKEDÉS A DIVATOS ÉJSZAKAI KLUBBAN
A NEMESI CSEMETÉK HARCA«

Jimmy érdeklődve nyitotta ki a szemét.

- Nocsak, nemesi csemete volnék?

-Az újság legalábbis e szavakat használja, uram.

-Mindig tanul az ember. Folytasd.

Az inas majdnem megköszörülte a torkát, de idejében észbe kapott és visszafogta magát.

»SZENZÁCIÓS NEMZETKÖZI VIADAL
BUNYÓS PERCY
(Anglia)
ÉS

CIKLON JIM
(Amerika)
RÉSZVÉTELÉVEL
Tudósítónk jelenti«

Jimmy felült.
- Bayliss, már megint előjössz azzal a fárasztó humoroddal. Ez nem lehet az újságban.
-De igen, uram. Méghozzá igen nagy méretű címként.
Jimmy felnyögött.
-Bayliss, adok neked egy jó tanácsot, amely még hasznodra lehet, ha majd felnősz. Sohase barátkozz újságírókkal. Most már minden tiszta. Tegnap merő szívjóságból elvittem a fiatal Bill Blake-et, a Sun munkatársát vacsorázni a Hatszázas Klubba. És tessék ez a jutalom. Felteszem ő viccesnek találja ezt. Az újságírók alantas népek, Bayliss.
-Folytassam a felolvasást, uram?
-Feltétlenül. Hadd halljam az egészet!

Bayliss visszatért az újsághoz. Olyan felolvasó volt, hogy függetlenül a témától, lehetett az egy gyilkosság vagy egy vicces anekdota, a felolvasás hangneme olyan színezetet adott a történetnek, mintha az tragikus vagy horrorisztikus lenne. A gyülekezetben, melybe vasárnaponként járt, és amelynek egyik legbefolyásosabb és legtiszteletreméltóbb tagja volt, a gyerekek elsápadtak és ijedten bújtak anyjuk háta mögé, ha ő tartott felolvasást a Bibliából. A fiatal Mr. Blake beszámolóját pedig az elmúlt éjszakán a Hatszázas Klubban történtekről még a szokottnál is sötétebb és sejtelmesebb színekkel ecsetelte. A téma annyira felajzotta, hogy túltett önmagán.

»A mai reggel egy korai óráján, amikor olvasóink még az igazak jótékonyan pihentető álmát aludták, amely elengedhetetlen a Daily Sun reggelizőasztal melletti olvasásának megfelelő értékeléséhez, az évad egyik legérdekesebb eseménye zajlott a Regent Street-i Hatszázas Klubban. James B. Crockernek, az ismert amerikai

középsúlyú bokszolónak sikerült három gyors lefolyású menet után kiütnie Lord Percy Whipple-t, ismertebb nevén Öreg Anglia Büszkeségét, Devizes hercegének másodszülött fiát. Ismét megnyilvánult hát az amerikai öklözési stílus felsőbbrendűsége. Bunyós Percynek ugyan áldott jó szíve van, de Ciklon Jim viszi be az ütést. A találkozó közvetlen kiváltó oka egy asztalfoglalás volt, mindkét gladiátor azt hangoztatta ugyanis, hogy a szóban forgó asztalt ő foglalta le jó előre telefonon.«

- Már rémlik valami - mondta Jimmy elgondolkodva. - Egy kesehajú, kellemetlen alak el akarta vitatni a foglalásomat. S mivel a mézesmázos szavak nem teremték meg a megfelelő gyümölcsöt, állon vágtam. Lehet, hogy nem voltam teljesen magamnál. Mintha rémlene, hogy korábban az Empire-ben hatalmasat buliztunk, amitől feltehetően az önkontrollom nem működött megfelelően. Folytasd!

»ELSŐ MENET

Mindkét férfi frissen látott neki a pofonok bekeverésének, bár erősen valószínűsíthető, hogy aznap több dolgot kevertek már a kelleténél. Bunyós Percy egy jobbegyenessel próbálkozott, amely be is talált - egy pincérnek. Ciklon Jim sietve bevitt két rövid ütést, ami kissé megfagyasztotta körülötte a levegőt. Ezután mindketten óvatosan öklöztek, mivel gátolta őket a vitatott asztal, mely közöttük helyezkedett el, noha ezt akkor még egyikük sem érzékelte. Egy okos Fitzsimmons-ütéssel a Bunyósnak sikerült az akadályt később elmozdítania, ettől fogva a csata semleges területen zajlott. Percynek sikerült két ütést bevinnie, méghozzá visszavágás nélkül. Az első menetet egy paraszthajszállal a Bunyós nyerte.

MÁSODIK MENET

A Ciklon nagy lendülettel jött ki a sarokból, és azonnal be is vitt egy találatot a Bunyós mellére, amelyet egy jobbhoroggal toldott meg az állára. Percy vadul hadonászott, és feldöntött egy üveg pezsgőt az egyik szomszédos asztalon. Ezután igen jó öklözést láthattunk, melyből mindkét fél alaposan kivette a részét. Ciklonnak három ütést sikerült tisztán bevinnie. Ez kétségkívül a Ciklon menete volt.

HARMADIK MENET

Percy gyengén kezdett, láthatóan fáradt volt már. A Ciklon ezt alaposan kihasználta, és mindkét öklével derekasan dolgozott. A Bunyós igyekezett lefogni, de Ciklon kirántotta magát, és felbecsülve a távolságot egy nagy lendületű ütéssel eltalálta ellenfelét. Percy a földre került és kiszámolódott.

Ciklon Jim munkatársunknak egy interjúban a következőket mondta: „A dolog egy pillanatig sem volt kérdéses. Az elején hátrányban voltam, mivel azt hittem, három ikerrel küzdök, ezért számos esetben mellétrafáltam, mivel a szélsőket céloztam meg. Aztán rájöttem, hogy a középsőre kell összpontosítanom erőimet, ami aztán szerencsére azt eredményezte, hogy hamar véget ért a küzdelem. De úgy döntöttem, nem leszek ökölvívó. A díjak igen vonzóak, de az egész nagyon is munkaszagú."«

Bayliss abbahagyta az olvasást, csend lett.
-Ennyi?
-Ennyi, uram.
-Hát talán elég is ennyi.
-Nagyon is igaz, uram.
-Tudod, Bayliss - mondta Jimmy elgondolkodva, miközben a másik oldalára fordult a díványon -, az élet különös, hogy ne mondjam, furcsa. Az ember sohasem tudhatja, mi vár rá a következő pillanatban. Nagyszerű kilátásokkal indul a nap, és még mielőtt leszállna az éj, minden olyan zavaros lesz, mint az értelmetlen irkafirka a falon. Mondd, Bayliss, miért van ez?

-Nem tudnám megmondani, uram.
-Nézz meg például engem! Elmegyek itthonról, hogy eltöltsek egy kellemes estét, senkinek sem akarok semmi rosszat, és mégis úgy jövök haza, hogy csupa kék vagyok az arisztokrácia vérétől. Na látod, itt egy igen kényes ponthoz érkeztünk. Mit gondolsz, mostohaanyám olvasott már a sporteseményről?
- Azt hiszem, még nem, Mr. James.
- Mire alapozod e megnyugtató szavaidat?
- Mrs. Crocker nem olvassa a félpennys újságokat, uram.
- Igaz. Tényleg nem olvassa. El is felejtettem. Másrészt viszont sajnos nagy a valószínűsége annak, hogy más forrásból értesül majd erről a kis incidensről. Azt hiszem - s ezt diktálja a józanész is -, jobb lesz, ha egyelőre távol tartom magam tőle, nehogy kérdőre vonjon. Azt ma reggel nem bírnám elviselni. Olyan fejfájásom van, ami a talpamnál kezdődik, és ahogy halad egyre feljebb, egyre csak erősödik. De hol van a mostohám?
- Mrs. Crocker a szobájában tartózkodik, Mr. James, de iderendelte az autót. A kocsi bármelyik pillanatban itt lehet. Azt hiszem, Mrs. Crocker a parkba akar menni ebéd előtt.
- Nem ebédel itthon?
- Nem, uram.
- Akkor, ha a józan eszemre hallgatok, és úgy teszek, mint az angolna, amely ha veszély közeledtét érzi, beássa magát az iszapba, és úgy marad mindaddig, míg a veszedelem el nem múlik, talán sikerül megúsznom a fejmosást. Ha esetleg megkérdezné tőled, merre vagyok, kérlek, végy egy mély levegőt, és zengő, férfias hangon válaszold azt, hogy elmentem itthonról, nem tudod, hová. Bízhatom a jóindulatú semlegességedben, Bayliss?
- Természetesen, Mr. James.
- Azt hiszem, felmegyek apa kuckójába. Az ember ott nyugodtan elbújhat a világ elől.

Jim keserves kínok közepette felkászálódott a díványról, hunyorgott kissé, majd elindult a kuckó felé, ahol apja békésen pipázott egy mély, kényelmes karosszékben, azokat az újságokat böngészve, amelyekben nem írtak a krikettről.

Mr. Crocker kuckója egy kicsiny szoba volt a ház hátsó traktusában. Hiányzott belőle a luxus, egy üres sétányra nézett, de ez volt az a hely, amelyet a legjobban szeretett abban, a valaha nemesi cipők rótta, hatalmas házban. Ahogy időnként fiának megjegyezte, a szoba attól volt különleges, hogy ez volt az egyetlen helyiség a ház földszintjén, ahol az ember nyugodtan mozoghatott anélkül, hogy belebotlana egy grófba vagy más nemesúrba. Itt, a béke szigetén nyugodtan elpöfékelhetett egy pipát, feltehette a lábát a kandallópárkányra, levehette a zakóját, és egyáltalán, elmerülhetett abban a szabadságban és boldogságban, amely az alkotmány szerint kijár egy amerikai honpolgárnak. Soha senki nem tette be ide a lábát, kivéve őt és Jimmyt.

Nem hagyta abba az olvasást, amikor fia belépett. Mormogott valami üdvözlésfélét a pipafüst felhői mögül, de nem nézett fel. Jimmy belehuppant a másik karosszékbe, és maga is csendben dohányozni kezdett. A kuckó íratlan szabálya volt, hogy inkább maradjunk csendben, mintsem hogy értelmeden és céltalan fecsegéssel törjük meg az áldott csendet. Eltelt vagy egy negyedóra, mire Mr. Crocker letette az újságot és megszólalt.

- Idefigyelj, Jimmy, beszédem van veled.
- Ne kímélj! Csupa fül vagyok.
- Na, de komolyan!
- Mondjad - bár megjegyzem, összetört, beteg ember vagyok. Tegnap éjjel kissé kirúgtam a hámból, apa.
- A mostohaanyádról van szó. A reggelinél szóba hozott téged. Neheztel rád, amiért meghívtad Dugó Diliont ebédre a Carltonba. Igazán, Jimmy, nem kellett volna őt odavinned. Ez sok volt szegény mostohaanyádnak. Egy csomó nagykutyával volt ott, és végig kellett hallgatnia, ahogy Dugó elmeséli a legutolsó horogütésének történetét.
- Igazán nem értem, mi bajuk van Dugó horogütéseivel, átkozottul jók.
- Azt mondta, beszélni akar veled erről. Gondoltam, jobb, ha tudod.
- Kösz, apa. Ez minden?
- Hogyhogy minden?

- Csak erről akar velem beszélni? Biztos, hogy nem volt más?
- Nem, mást nem említett.
- Akkor nem tudja, hál' Istennek!
Mr. Crocker levette lábát a kandallópárkányról.
- Jimmy, ugye nem azt akarod mondani, hogy megint rossz fát tettél a tűzre?
- Nem, neeem, apa. Semmi komoly. Hidd el, csak a szokásos ügyek fiatal úriemberek között.
- Jimmy fiam, össze kell szedned végre magad! De komolyan. Nem miattam. Én szeretem azt látni, ha egy fiatal jól érzi magát a világban. De a mostohaanyád szerint, ha így folytatod, esély van rá, hogy mindent tönkretegyél, már ami a felső tízezerrel való kapcsolatunkat illeti. Isten a megmondhatója, én nem bánnám, ha másképp volna, de elmondom neked, mi a helyzet. Ma reggelig magam sem voltam teljesen tisztában vele. A mostohaanyád jóvoltából jöttem rá. Sokszor tűnődtem már azon, vajon mi végre ez a londoni tartózkodás és dörgölődzés az arisztokratákhoz. El sem tudtam képzelni, mit forgat az az asszony a fejében. Most már tudom. Jimmy, képzeld, azon munkálkodik, hogy nemest csináljon belőlem.
- Micsoda?
- Ahogy mondom. És azt mondja...
- De apa, ez szuper! Ez aztán a történet! Nemes! Jóságos ég, és én mi leszek, ha ez bejön? Ez a nemesi cím dolog nagyon bonyolult szokott lenni. A nevemet meg kellene változtatnom, nagyságos Rollo Cholmondeley-re vagy esetleg méltóságos Aubrey Majoribanksre, de nem tudom eldönteni, melyik lenne jobb. Fel kell készülnöm a legrosszabbra.
- Tudod, Jimmy, ezek az emberek odafenn, akik a címeket osztogatják, rajtad tartják a szemüket, mivel utánam te fogod örökölni a címet, és természetes, hogy nem akarnak felsülni. Ezt mind a mostohaanyádtól tudom. Nos, fiam, nem akarok tőled túl sokat kívánni, mindössze egy dolgot tegyél meg nekem.
- Megteszem, apa, akármit is kérsz, még ha belepusztulok is. Elő vele.

- A mostohaanyád barátnőjének, Lady Corstorphine-nak az unokaöccse...
- Ez túl bonyolult ahhoz, hogy ezzel a fejfájással követni tudjam. Remélem, a továbbiakban egyszerűsödik a sztori.
- A mostohaanyád azt akarja, hogy légy jó fiú, és barátkozz össze ezzel a fickóval. Tudod, az apja jóban van a miniszterelnökkel, és nagyon sokat nyom a latban a szava a nemesi rangok odaítélésénél.
- Ez minden? Bízd csak rám! Egy hét alatt puszipajtások leszünk. Napsugaras lényem minden vonzerejét bevetem, hogy megszeressen a fickó. Hogy hívják?
- Lord Percy Whipple.
Jimmy szájából kifordult a pipa.
- Apa, szedd már össze magad! Gondolkozz kicsit! Nem mondhatod komolyan, hogy Lord Percy Whipple a neve.
- Mi van?
Jimmy megnyugtatóan apja vállára tette a kezét.
- Apa, készülj fel rá, hogy nagyot fogsz nevetni. De olyat, amikor az ember hátracsapja fejét, és üvöltve röhög. Tegnap találkoztam Lord Percy Whipple-lel a Hatszázas Klubban. Összeszólalkoztunk. Nekiestem és jól elagyabugyáltam. Meg nem mondom, hogy kezdődött, mindössze arra emlékszem, hogy mindketten ugyanazt az asztalt akartuk. *Hogy mi OKBÓL, nem tudom. De győzelem volt, s hozzá híres nagyon!* Ha tudtam volna, apa, eszembe sem jutott volna, hogy ráemeljem a kezem, hacsak nem kedvességből, de mivel nem is sejtettem, kicsoda, a sajtó elbeszéléséből úgy tűnik, nemes egyszerűséggel kiütöttem szegény fiút!

Az elhangzott információ letaglózó természete olyan hatással volt Mr. Crockerre, ahogy egy melodrámában a várúrra hat az a hír, hogy a várát porig rombolták. A fotel karfáját markolászva csak ült ott szótlanul a semmibe bámulva. Ábrázatára reményvesztett kifejezés ült ki. Kétségbeesése kijózanította Jimmyt. Most először jutott eszébe, hogy nem csak humoros oldaláról lehet nézni az esetet. Eredetileg azt hitte, hogy Mr. Crocker számára, aki általában osztotta nézeteit arról, hogy mi a vicces és mi nem, és mindig lehetett rá számítani, hogy a megfelelő pillanatban nevet egy viccen,

ugyanolyan mókás lesz a történet, melyben éppen azt a fickót kellett a közelharcra kiszemelnie, akivel mostohaanyja akarta összeboronálni egy örökké tartó erős barátságban. De most megértette, hogy apja valóban és komolyan fel van dúlva. Sem Jimmy, sem Mr. Crocker nem adták ennek látványos jelét, de valójában mélyen és gyengéden szerették egymást. Jimmy úgy szerette az apját, mint senki mást ezen a világon, és úgy érezte, ha megbántja, az szinte fizikai fájdalmat okoz számára. Nevetése elhalt, legszívesebben visszaszívta volna, amit mondott.

Nagyon sajnálom, apa. Nem tudtam, hogy ez fontos neked. Egymillió dollárért sem tettem volna ilyen marhaságot, ha tudtam volna. Tehetek valamit, hogy jóvátegyem, mondd? Az iskoláját! Azonnal átmegyek Percyhez, és bocsánatot kérek tőle. Megnyalom a talpát, megalázkodom előtte, vagy amit csak akarsz. Ne aggódj apa, jóváteszem a dolgot.

A szóáradat kizökkentette Mr. Crockert a gondolataiból.

- Nem számít, Jimmy. Ne izgasd magad. Csak kissé szerencsétlenül jött ki a dolog. A mostohaanyád azt mondta ugyanis, hogy addig szó sem lehet arról, hogy visszamenjünk Amerikába, amíg meg nem kapom a címet. A nővére orra alá akarja dörgölni a dolgot. Csak az az egy aggaszt, hogy ez a Percy túl befolyásos azokban a körökben, ahol a címadományozásról döntenek. Azt hiszem, ez azt jelenti, hogy még egy darabig itt kell maradnom, pedig nagyon szeretnék már látni egy meccset Jimmy, te tudtad, hogy ideát a baseballt métának hívják, és puha labdával játsszák?!

Jimmy fel-le cirkált a kis szobában. Lelkifurdalás gyötörte.

- Micsoda egy ökör vagyok!
- Ne izgasd magad, Jimmy. Szerencsétlen dolog, de nem a te hibád. Hiszen nem tudhattad.
- De igenis, hogy az én hibám. Csak egy ilyen ökör, mint én, teheti meg, hogy összever más embereket. De nyugalom, apa. Mindent rendbe hozok. Máris átmegyek ehhez a Percyhez, és rendbe hozom a dolgokat. Addig nem jövök el onnan, amíg meg nem békítem. Hidd el, minden rendben lesz.

VI. fejezet

Jimmy bánatosan távozott Devizes hercege Cleveland Road-i házának küszöbéről. Küldetése kudarcot vallott. Kérésére, hogy engedjék fel Lord Percy Whipple-hez, az inas azt válaszolta, hogy Lord Percy Whipple ágyban fekszik, és nem fogad senkit. Amikor megtudta a nevét, leplezetlen érdeklődéssel méregette Jimmyt, mivel akárcsak Bayliss, ő is olvasta, és igen élvezte Bill Blake Daily Sun-ban megjelent beszámolóját az éjszaka történtekről. Még ki is vágta a cikket, és amikor Jimmy csengetett, éppen azzal foglalatoskodott, hogy beragassza a kivágást egy albumba.

E visszautasítás lelohasztotta Jimmy kedvét. Nem tudta, mitévő legyen. Úgy oldalgott el a herceg ajtajától, mint egy vert hadsereg, amely sikertelen támadást intézett egy bevehetetlen vár ellen. Nem hatolhatott be, hogy megkeresse Lord Percyt.

Végigsétált a Pall Mallon, közben a gondolataiba mélyedt. Gyönyörű nap volt. Az éjszakai eső, amely megmentette Mr. Crockert a krikettmeccstől, felfrissítette Londont. A nap ragyogóan sütött alá a türkizkék égről. Enyhe déli szellő fújdogált. Jimmy a Piccadilly felé vette az útját, ahol tolongtak a boldogan pöfögő automobilok és jókedvű járókelők. Ez a vidámság idegesítette. Nem tetszett neki, hogy ezek itt ennyire élvezik az életet.

Jimmy nem volt alapvetően befelé forduló lélek, de most átadta magát az önvizsgálatnak, amelynek eredményeként számos ismeretlen jellemvonására derült fény. Az elmúlt évek során a semmittevés és szórakozás közepette túl jól érezte magát ahhoz, hogy rájöjjön, vannak kötelezettségei is. Minden napot a carpe diem elvének szigorú betartásával töltött. De az, ahogy apja az éjszakai eseményekről szóló híreket fogadta, valamint az a néhány szó, amit azután mondott, megtorpanásra késztette. Az élet talán mégsem olyan egyszerű, mint gondolta. Homályosan - mivel még szokatlan volt számára az effajta tűnődés - felrémlett előtte, hogy az ember

csupán egy kirakójáték darabja, s minden mozdulatával befolyásolja más darabkák helyzetét. Éppen így - fokról fokra formálódva - jelenhetett meg az értelem magja a történelem előtti emberben. Mindannyian individualisták vagyunk, míg fel nem ocsúdunk belőle

A gondolat, hogy olyasmit cselekedett, amivel boldogtalanná tette apját, nagyon elkeserítette Jimmy Crockert. Kapcsolata apjával ugyanis inkább hasonlított a testvéri, mintsem a szülő-gyermek viszonyhoz. Kemény gondolatok formálódtak Jimmy fejében saját magáról. Levertségében, amihez feltehetően fejfájása is hozzájárult, az egész problémáért magát okolta. Apja annyira szeretett volna már visszatérni Amerikába - és ő, Jimmy, az idióta viselkedésével megakadályozza ebben. Mi ennek az oka? Az ok - már ahogy Jimmy ekkor látta - nem más, mint az, hogy valami nincs rendben Jimmy Crockerrel; az, hogy mindent összevetve, Jimmy Crocker egy léha bolond, egy semmirekellő, egy önző léhűtő, egy görény.

Mire idejutott gondolataiban, Jimmy olyan nagyon elkeseredett, hogy a vidám nyüzsgés a Piccadillyn már elviselhetetlen volt a számára. Megfordult és meggyorsította a lépteit. Amikor a Hymarket végére ért, kicsit tétovázott, majd befordult a Cockspur Street-re. Ebben az utcában vannak az óceánjáró gőzösöket üzemeltető vállalatok irodái, ezért történhetett, hogy Jimmy séta közben véletlenül felnézve, észrevette egy óceánjáró modelljét az egyik kirakatban. Megtorpant, különös izgatottság vett rajta erőt. Mindannyiunkba szorult némi babonás hiedelem. Amikor egy véletlenszerű esemény látszólag passzol egy hangulathoz, mintha csak annak illusztrációja lenne, hajlamosak vagyunk - a józan ész ellenében - azt feltételezni, hogy ez a sors ujja. Jimmy odalépett a kirakathoz, és szemügyre vette a hajót. A látvány új gondolatsort indított el benne. Szíve vadul vert. Hipnotikus erők munkálkodtak rajta.

Miért ne? Van-e ennél egyszerűbb megoldása az e-gész mizériának?

Az irodában egy pofaszakállas férfi éppen New Yorkba váltott jegyet. A dolog egyszerűsége lenyűgözte Jimmyt. Az ember csak besétál, a pult fölé hajol és miközben a pult mögött álló hivatalnok

bejelöli a hajó belsejét ábrázoló rajzon a kiválasztott kabint, az ember már fizethet is. Egy gyerek is meg tudja csinálni, már persze, ha van rá pénze. E gondolatra kotorászni kezdett a zsebében. A mélyből friss bankjegyek ropogásának andalító muzsikája hallatszott. Csak nemrégiben kapta meg negyedéves juttatását, és noha általában nem fogta vissza magát a pénzköltésben, még mindig magáénak tudhatta az összeg jelentős részét. Zsebében három New York-i jegyre is elegendő pénz volt. Megtegye? Vagy - mindig több szempontot kell figyelembe venni - ne tegye meg?

Minden fél számára az lenne a legjobb, ha követi az ösztöneit. Ha Londonban marad, azzal mindenkinek csak ártana, saját magát is beleértve. Nos, abból nem lehet baj, ha érdeklődik. Különben is, már biztosan lefoglaltak minden helyet...

Belépett az irodába.

- Van még hely az Atlanticra?

A hivatalnok a pult mögött nem éppen a legmegfelelőbb ember volt Jimmy jelenlegi hangulatához. Akire Jimmynek most szüksége volt, az egy határozott, higgadt ember lett volna, aki a vállára teszi a kezét, és azt mondja: Ne tégy semmi meggondolatlanságot, fiam! De a hivatalnok egyetlen porcikája sem ért fel az ilyen magas elvárásokhoz. Mindössze huszonkét éves volt, és egyszerűen el volt ragadtatva attól az ötlettől, hogy Jimmy Amerikába utazzon. Csak úgy ragyogott az ábrázata, ahogy Jimmyre nézett.

- Még rengeteg hely van - közölte lelkesen. - Nagyon kevesen hajóznak át. Kitűnő szállást tudok adni, uram.

- Mikor indul a hajó?

- Holnap reggel nyolckor Liverpoolból. A hajóhoz csatlakozó vonat este hatkor indul a Paddington pályaudvarról.

A huszonnegyedik órában Jimmy végre észre térni látszott. Ez talán mégsem olyan döntés, amit csak úgy elhamarkodhat az ember, egy hirtelen jött ötlet hatására. Semmi esetre sem dönthet el ilyet az ember ebéd előtt. A korgó gyomor rossz tanácsadó. Meggyőződött arról, hogy ha akar, elutazhat az Atlanticon. Ezután az a megfelelő lépés, hogy az ember szépen megebédel, majd megvizsgálja, hogyan látja a kérdést teli hassal. Megköszönte hát a hivatalnoknak a szíves

segítséget, és elindult felfelé a Haymarketen; nagyon határozottnak és gyakorlatiasnak érezte magát, mindazonáltal nem volt biztos benne, hogy nem csinál-e így is bolondot magából.

Félúton járt a Haymarketen, amikor egyszer csak felfigyelt egy vörös hajú lányra. Mivel igen csak gondolataiba mélyedt, korábban nem vette észre. Pedig ott sétált, néhány lépéssel előtte majdnem egész idő alatt. A Panton Streetről jött ki a Haymarketre, szapora, élénk léptekkel, mintha kellemes randevúra tartana. Fesztelen tartással és derűs könnyedséggel haladt előre.

Amikor Jimmy, a női nem odaadó csodálója, felfedezte a lányt, egyre erősödő érdeklődés ébredt benne iránta. Az érdeklődés pedig kíváncsiságot szült. Szerette volna megtudni, hol vette elegáns kosztümjét, mely kitűnően illett alakjára. Csodálta a hátát, és igencsak izgatta a fantáziáját, milyen lehet az arca, vajon nem okozna-e csalódást, ha meglátná. Így morfondírozva, ért a lány közelébe a Haymarket végén, ahol az út egy nagy forgalmú térbe torkollik. Itt a lány megállt, s a válla felett hátrapillantva, lelépett az úttestre. Egy gyorsan haladó taxi fordult be éppen a sarkon a Coventry Streetről.

A lány arcának megpillantása okozta kellemes meglepetés - mivel az legalább olyan csinos volt, mint a háta - Jimmy lélekjelenlétét szerencsére gyors cselekvésre késztette. Előreugrott, megragadta a lány karját, visszarántva őt a járdára. A taxi csaknem érintette őket, ahogy elsüvített mellettük, miközben feltehető, hogy sofőrje nem túl szalonképes dolgokat gondolt róluk. Az egész epizód másodpercek alatt játszódott le.

- Köszönöm - mondta a lány.

Fájdalmas arccal dörzsölgette a karját, melyet Jimmy megszorongatott. Arca kissé fehér volt, lélegzete szapora.

- Remélem, nem okoztam fájdalmat - mondta Jimmy.

- Dehogynem. Nagyon is. De a taxi még nagyobb fájdalmat okozott volna - nevetett a lány.

Nagyon vonzó volt, amikor nevetett. Kicsi, hamiskás és eleven arca volt. Jimmynek az a furcsa érzése támadt, hogy már látta ezt az arcocskát - de, hogy mikor és hol, arról fogalma sem volt. Az az

aranyvörös hajtömeg is rendkívül ismerősnek tűnt. Agyának valamely hátulsó szegletében motoszkált egy emlék, de sehogy sem tudta a felszínre hozni. A lány, ha látta is már őt valaha, nem adta semmi jelét a felismerésnek. Jimmy úgy döntött, ha valóban találkoztak, az csak annak idején lehetett, amikor még újságíróként dolgozott. A lány nyilvánvalóan és egyértelműen amerikai volt, s Jimmynek sokszor volt már olyan érzése, hogy minden amerikaival találkozott, amikor a Chronicle újságírója volt.

- Az már igaz - mondta egyetértően. - Tudja, mindig a napos oldalát kellene néznie a dolgoknak.

-Csak tegnap érkeztem Angliába - mondta a lány -, és nem szoktam még meg a balkézszabályt. Azt hiszem, nem jutok vissza élve Amerikába. Talán, most, hogy megmentette az életemet, megtenne nekem még egy szívességet Megmondaná, hogy jutok a legrövidebb és legbiztonságosabb úton a Regent Grill nevű étterembe?

- Itt van nem messze, a Regent Street sarkán. Ami a biztonságot jelenti, a maga helyében az utca végén mennék át az úttesten, aztán rögtön nyugatnak indulnék. Máskülönben át kellene mennie a Piccadilly Circusen.

- Annak még a gondolatát is el szeretném kerülni. Hálásan köszönöm. Követni fogom az útmutatást. Remélem, odaérek. Bár erre nem mernék megesküdni.

Biccentett a fejével és elment. Jimmy meg betért abba a gyógyszertárba a Haymarket végén, amely annyi másnapos londoninak nyújtott már gyógyírt, és megvásárolta a rózsaszínű italt, melyre szervezete azóta vágyott hogy reggel felkelt az ágyból. Azon morfondírozott miközben kiitta, hogy vajon mitől érez szégyent és bűntudatot.

Néhány perccel később maga is meglepődött, amikor a Regent Grill lépcsőjén találta magát. Amikor a hajótársaságnál eldöntötte, hogy ebédelni megy egyáltalán nem erre az étteremre gondolt, esze ágában sem volt idejönni. Eredetileg valami csendes, nyugodt kis helyre vágyott ahol egyedül maradhat a gondolataival. Ha akkor valaki azt mondja neki, hogy öt perc múlva saját akaratából egy

népszerű dalt játszó - s a Regent Grill zenekara éppen ezt tette - éttermi zenekar mellett foglal helyet, maga sem hitte volna el.

A nagyvárosok éttermeinek általában vannak jó és rosszabb időszakaik. A Regent Grill ezidőtájt olyan népszerűségnek örvendett amilyenért minden étteremtulajdonos imádkozik. A londoni bohémek tehetősebb része naponta itt tolongott. Miután Jimmy átadta kalapját a ruhatárosnak és belépett az étterembe, azt ezúttal is tömve találta. Nem volt egyetlen szabad asztal sem.

Azonnal meglátta a vörös hajú lányt. Háttal ült neki, az egyik oszlop melletti asztalnál, egy szemüveges férfi, egy elegáns negyvenes hölgy és egy kövér kisfiú társaságában, ez utóbbi éppen olívabogyókat tömött magába. Miközben Jimmy tétovázott, hogy mitévő legyen, a szemfüles főpincér, aki jól ismerte őt, észrevette és odasietett hozzá.

- Egyetlen pillanat, Mr. Crocker! - mondta, és halk parancsokat osztogatott beosztottainak. - Máris felállítok önnek egy asztalt a sorok között.

- Ahhoz az oszlophoz közel legyen, ha kérhetem - mondta Jimmy.

A beosztottak felállítottak egy kis asztalt, amelyet mellesleg valószínűleg a kabátujjukból varázsoltak elő, és megterítették. Jimmy leült az asztalhoz, és feladta a rendelését. A másik asztalnál is éppen a rendelésnél tartottak. A kis szemüveges ember nagyon elkeseredettnek látszott, amikor közölték vele, hogy nincs csöves kukorica és puha héjú rák az étlapon, felesége pedig annyira indignálódva fogadta a hírt, hogy kagyló sem kapható, hogy az ember azt gondolhatta volna, ez a tény számára nyilvánvaló bizonyítéka annak, hogy Nagy-Britannia a szétesés határán áll, és hamarosan elveszíti nagyhatalmi pozícióját.

Miután végre megállapodtak az ételsorban, a zenekar rázendített a „Kis szürke otthonom ott a vadnyugaton" kezdetű dalra, és nem volt többé mód ennek túlharsogására. Végre a dal utolsó hangjai is elhaltak, az első hegedűs pedig - mint minden koncert után - helyreigazította görcsbe merevedett nyakát, majd meghajolt. Ekkor a szomszéd asztaltól egy tisztán csengő hang hallatszott: - Jimmy Crocker egy féreg!

Jimmy félrenyelte, majd kilöttyintette a koktélját. Ez akár a lelkiismeret hangja is lehetett volna.

- Jobban megvetem, mint akárki mást a földkerekségen. Még gondolni is rossz arra, hogy ő is amerikai.

Jimmy felhörpintette a poharában maradt néhány cseppet, részben azért, hogy az legalább jó helyre kerüljön, részben pedig szíverősítőként. Nem valami kellemes dolog, ha az embert megveti egy ilyen vörös hajú lány, akinek éppen az imént mentette meg az életét. De Jimmy számára ez nemcsak, hogy nem volt kellemes, ez egyenesen félelmetes volt. Ez a lány nem ismerte fel, amikor néhány perce az utcán találkoztak. Hogy lehet az, hogy most mégis ennyire ismerni látszik a természetét, és - sajnos jogosan - féregnek titulálja? A dolog nemcsak titokzatos, hanem szánalmas is. Az a gondolat, hogy egy ilyen csinos lány ennyire utálja őt, a legszomorúbb húrokat pengette meg Jimmyben.

Egy pincér sietett hozzá, whiskyt hozott jéggel. Jimmy a szemével megköszönte. Erre igazán szüksége volt. A poharat a szájához emelte.

- Állandóan iszik....

Azonnal letette.

-…és nyilvánosan jelenteket rendez. Én mindig is azt gondoltam róla, hogy....

Jimmy azt kívánta, bárcsak leállítaná valaki ezt a lányt. Miért nem tud az a kis szemüveges ember témát váltani, mondjuk az időjárásra, vagy miért nem kezd el a dagi gyerek valami általános témáról fecsegni? Egy ilyen kisgyerek, aki nemrég érkezett Londonba, csak találhatna valami témát, amiről beszélhetne. De a kisember a fasírttal volt elfoglalva, a kövér gyerek pedig úgy tömte magába az előtte felhalmozott halas hasét, mint egy éhező piton. Ami az idősebb hölgyet illeti, ő láthatóan a saját kellemetlen gondolataival gyürkőzött és szintén hallgatott.

- Mindig is azt gondoltam, hogy Jimmy Crocker a legrosszabb abból a fajtából, aki amerikai létére minden idejét Európában tölti és megpróbál angolnak látszani. A legtöbb ilyen fiatalembertől bármelyik ország szívesen megválna, de mivel már dolgozott

életében, nem lehet azzal a kifogással felmenteni, hogy nem tudja, mit csinál. Szabad akaratából döntött úgy, hogy Londonban lézeng és valóságos istencsapása lesz. Teljesen kifordult magából. Egy totális és tökéletesen kezelhetetlen féreg!

Jimmy soha sem szerette igazán a Regent Grill zenekarát, mert azt a nézetet vallotta, hogy zavarja a beszélgetést és egészségtelenül gyors evésre készteti az embert, de ezúttal őszintén hálás volt, amikor a banda belekezdett a Bohéméletbe, repertoárjának leghangosabb darabjába. E védőernyő fedezékében hozzáláthatott a gőzölgő ételhez, amelyet a pincér tett elé. Feltételezte, hogy a lány még mindig szapulja, de legalább már nem kellett hallgatnia.

A zene elhallgatott. Egy pillanatig finoman rezgett a hanghullámok által megbolygatott levegő a beállt viszonylagos csendben; majd ismét felharsant a lány hangja. De szerencsére már másról beszélt.

- Majdnem mindent megnéztem már, amit Angliában látni akartam. Láttam a Westminster apátságot és a Parlamentet, a Királyi Színházat, a Savoyt és a chesheer-i sajtot, és már sikerült kifejlesztenem egy jókora honvágyat. Miért nem megyünk vissza már holnap?

Az idősebb hölgy most először szólalt meg: Félredobta a hallgatás köntösét, de csak míg azt mondta: „Igen", majd ismét magára vette. A kisember, aki láthatóan arra várt, hogy a hölgy tegye le a voksát elébb, megjegyezte, hogy ami őt illeti, minél előbb szállnak hajóra, annál jobb. A kövér gyerek nem szólt semmit. Már végzett a halas haséval, és éppen lekváros süteményt evett egyfajta morózus elszántsággal..

- Biztosan megy ma is hajó - mondta a lány. - Mindig megy. Azt az egyet el kell ismerni Anglia javára, hogy nagyon könnyen vissza lehet innen jutni Amerikába. - Szünetet tartott. - Csak azt az egyet nem értem, hogy Jimmy Crocker, aki élt Amerikában is, hogy tudja elviselni...

A pincér megállt Jimmy mellett, és egy tál sajtot tett az asztalára; de Jimmy undorodva rázta meg a fejét. El kell mennie erről a helyről. Nem bír további igaz állításokat hallani saját magáról. Az

asztalra tett egy egyfontos aranyérmét, miközben elkapta a pincér csalódott tekintetét, majd halk léptekkel kisomfordált az étteremből. A pincér, aki sohasem hitt a csodákban, kénytelen volt ezt az egész életén át vallott nézetét revideálni. Az érmére nézett, majd Jimmy után, és megint az érmére. Aztán felvette az asztalról és stikában beleharapott.

Néhány perccel később a ruhatáros fiú, akivel ragadozó karrierje során először fordult elő, hogy nem kapott borravalót ugyanolyan bambán, de egészen más érzésekkel nézett Jimmy után. Fiatal arcára kimondatlan aggodalom ült ki.

A Piccadillyre néző kijáratnál a portás bizalmasan a sapkája felé bökött az ujjával, tudva, hogy mindjárt megkapja a szokásos hatpennysét.

-Taxit, Mr. Crocker?

-Féreg... - motyogta Jimmy. -

-Tessék, uram?

-Állandóan iszik... - folytatta Jimmy, - és valóságos istencsapása...

Már ment is tovább. A portás legalább olyan értelmes arccal bámult utána, mint a pincér vagy a ruhatáros. Látta már Mr. Crockert ilyen állapotban, de az általában éjszaka történt, délben még soha.

Jimmy a klubja felé tartott a Northumberland Avenue-re. Mintegy egy óra hosszat üldögélt a dohányzóban kómába esve; majd, hirtelen, mint aki fontos döntésre jutott, felállt, és az egyik íróasztal mellé ült. Néhány percig nézett maga elé, ihletre várva, majd írni kezdett. A levél, melyet megírt az édesapjához szólt:

»KEDVES APA! Még egyszer végiggondoltam mindazt, amiről ma délelőtt beszélgettünk, és számomra az tűnik a legjobb megoldásnak, ha eltűnök a színről egy időre. Ha Londonban maradok, megint előfordulhat, hogy beletenyerelek valamibe, amivel csak még jobban ártanék neked. A legkevesebb, amit megtehetek érted, hogy nem szennyezem itt tovább a levegőt, tehát úgy döntöttem, hogy elutazom New Yorkba a ma esti hajóval. Átmentem Percyhez, hogy megpróbáljam kiengesztelni, de nem

akart fogadni. Annak meg nem sok értelme van, hogy olyan ember háza előtt sertepertéljek, aki eközben az emeleten ágyban fekszik, így aztán eljöttem onnan. Akkor jutott eszembe ez az ötlet. Figyeld meg, milyen jól ki lehet jönni a dologból: amikor a címadományozók azt mondják: „Nem adunk nemesi rangot neked, mert a fiad kiütötte a mi drága Percynket", mindössze annyit kell tenned, hogy azt mondod nekik: „ Tudom ugyan, hogy a fiam kiütötte Percyt, de higgyék el, én semmi rosszat nem tettem Percy ellen, viszont Jimmyt azonmód Amerikába zavartam. Kérem hát, hogy rehabilitáljanak. Én anti-Jimmysta és pro-Percysta vagyok!" Erre nem felelhetnek másként, mint: „Akkor hát kelj fel, Lord Crocker!" vagy bármi hasonlót, amit ilyenkor, az arra méltók nemessé avatásakor szokás. Tehát látni fogod, hogy ezzel a húzással a lehető legjobb megoldást sikerült megtalálnom, a dolgok rendbe hozására. Ezt a levelet odaadom Baylissnek, hogy továbbítsa neked. Egy percen belül felhívom telefonon és megkérem, csomagoljon össze nekem néhány fogkefét, meg ilyesmit. Ha New Yorkba érek, azonnal elmegyek a pályára és megnézek néhány baseballmeccset, hogy értesíthesselek a tabella állásáról. Azt hiszem, csak ennyit akartam mondani. Szóval viszontlátásra - vagy még inkább Isten veled egy időre.

U.I. Tudom, hogy megértesz, apa. Csak azt teszem, ami szerintem az egyetlen helyes dolog. Ne aggódj miattam. Nem lesz semmi gond. Visszakapom a régi munkámat, és minden téren roppant sikeres leszek. Te pedig folytasd, amit elkezdtél, kapd meg a nemesi rangot, és aztán siess utánam, találkozunk a baseballpályánál! Várni foglak! U. U.I. Én egy féreg vagyok.«

A fiatal hivatalnok a gőzhajótársaságnál nagyon boldog volt, hogy viszontláthatja Jimmyt. Napsugaras mosollyal előkapta füle mögül a ceruzáját és az Atlantic bensejét ábrázoló rajzba merült.

- Mit szólna az E jelű kabinhoz, száznyolc fontért?

-Nekem megfelel.

-Ahhoz persze már túl késő, hogy felvegyük önt az utaslistára.

Jimmy nem válaszolt. Mereven meredt egy lányra, aki éppen ekkor lépett az irodába. A lánynak vörös haja volt, és barátságosan mosolygott.

-Á, csak nem maga is az Atlantic-kal utazik!? - örvendezett, az asztalon lévő ábrára sandítva. - Nahát! Mi is éppen az imént határoztuk el, hogy ezen hajózunk vissza. Semmi sem tarthat minket itt tovább, mindannyiunkat megszállt a honvágy. No, mit szól, látja, nem ütött el semmi, mióta elváltunk egymástól!

Jimmy szinte megborzongott a megkönnyebbüléstől, akár a levegő a hosszan készülődő és végre kitörő vihartól, amikor megértette, hogy mi történt. Az érzés, hogy hamarosan megőrül, azonnal elmúlt, ahogy rájött a rejtély egyszerű megoldására. Ez a lány biztosan csak hallott róla New Yorkban, talán ismert valakit, aki ismerte őt, és csak hallomásból értesült a viselt dolgairól, nem személyes tapasztalat útján. Mindezekre alapozva alkothatott magában rossz képet róla, melynek oly hevesen adott hangot az imént a Regent Grillben. Nem tudta tehát kicsoda Jimmy!! Ebbe a kellemesen andalító és megnyugtató gondolatsorba harsant bele a hivatalnok kérdése:

-A neve, uram?

Jimmy agya ismét lázasan dolgozott. Miért pont ma történik vele mindez, amikor olyan nagy szüksége volna a gyengéd bánásmódra, és különben is fáj a feje? A hivatalnok várakozásteljesen nézett rá. A ceruza helyett most egy tollat tartott a kezében. Jimmy nagyot nyelt. Agyából kihullott minden lehetséges angol név, de egyszer csak a mélyből felderengett az ihlet.

-Bayliss - krákogta.

A lány kinyújtotta a kezét.

-Akkor végre bemutatkozhatunk egymásnak. A nevem Ann Chester. Örülök, hogy megismertem, Mr. Bayliss.

A hivatalnok ekkorra éppen megírta a jegyet, és néhány címkét valamint egy rózsaszín papirost tolt Jimmy orra alá. Jimmy szemügyre vette a papírlapot és megállapította, hogy az valamiféle kérdőív, melyet ki kell töltenie. A kérdések közül néhányra egyszerű volt a válasz, másokhoz törnie kellett a fejét.

-Magasság? Ez egyszerű. Száznyolcvankettő.
-Haja színe. Egyszerű. Barna.
-Szeme. Megint csak egyszerű. Kék.

A következő kérdések már valamivel agresszívabbak voltak.

-Poligám ön?

Ezt is könnyen megválaszolta. A leghatározottabban nem. Egy feleség éppen megfelelő, feltéve, hogy az illetőnek aranyvörös haja, melegbarna szeme és a lehető legformásabb szája van, valamint rendelkezik egy kis griberlivel is a szája szegletében. Ha bármi mást illetően voltak is kétségei, ebben az egyben biztos volt.

-Volt-e már börtönben?

Még nem. S ekkor egy nagyon nehéz kérdés következett:

-Holdkóros-e ön?

Jimmy tétovázott. Tolla hegyén megszáradt a tinta. Elmerengett a kérdésen.

A sötét és barátságtalan Paddington pályaudvaron a hajóhoz csatlakozó vonat türelmetlenül pöfögött és hörgött, amit időnként megszakított egy-egy fülsértő sípolással. Az állomás órája hat előtt tíz percet mutatott. A peronon hömpölygött az utazni vágyók, a hordárok, a csomagok, gyümölcs- és magazinárusok, barátok és rokonok tömege. Bayliss, az inas, aki mint egy hűséges házőrző eb egy hatalmas bőrönd mellett álldogált, rá sem hederített a körülötte nyüzsgő áradatra; fiatal gazdáját kereste.

Jimmy úgy hasította a tömeget, mint ahogy a kés halad a puha vajban. A gyümölcs- és egyéb árus fiúk hullottak mellőle, mint az őszi falevelek. - Jó öreg Bayliss! - azzal magához vette a bőröndöt.

- Már attól féltem, nem érsz ide.

- Az úrnő házon kívül ebédel, Mr. James. Ezért el tudtam hagyni a házat.

-Mindent becsomagoltál, amire szükségem lehet?

-Már amennyire ezt egy bőrönd szűkös keretei lehetővé teszik, uram.

-Nagyszerű! Jaj, erről jut eszembe, kérlek, add át ezt a levelet apámnak, jó?

-Igenis, uram.

-Nagyon örülök, hogy sikerült ideérned. A hangod mintha kissé kétkedő lett volna a telefonban.
-Rendkívül meglepődtem, Mr. James. Annyira váratlan volt ez az elhatározása.
-Ilyen volt Colombusé is. Hallottál róla? Egy tojást látott a feje tetejére állni, erre elrohant, mint egy nyúl.
-Ha megbocsátja nekem, hogy beleszólok, Mr. James, nem hamarkodja el kissé...?
-Ne légy ilyen ünneprontó Bayliss. Lehet, hogy egy tökfilkó vagyok, de próbáld meg ezt elfelejteni. Megfelelő akaraterővel sikerülhet!
-Jó estét, Mr. Bayliss - szólalt meg mögöttük egy hang. Mindketten hátrafordultak. Az inas meglehetősen együgyűen bámult a szürke kosztümös látomásra. - Jó estét, kisasszony - válaszolta kétségek között.

Ann csodálkozva nézett vissza rá, aztán elmosolyodott.
-Ó, milyen buta vagyok! Én ennek a Mr. Baylissnek köszöntem - az ön fiának. A hajótársaságnál találkoztunk. Azelőtt pedig megmentette az életemet. Szóval régi ismerősök vagyunk.

Bayliss zavartan kapkodott levegő után, és közben úgy érezte, a beszélgetés meghaladja intellektuális képességeit. Méginkább meglepődött azonban, amikor Mr. James arcán észrevette a figyelmeztető grimaszokat Jimmy nem számított a dolgok ilyetén fordulatára, de gyors észjárásával felfogta mi történt.
-Hogy van Miss Chester? Atyám kikísért, hogy elbúcsúzhasson tőlem. Ez itt Miss Chester, apa.

Egy angol inast nem könnyű kizökkenteni nyugalmából, de ezúttal Bayliss lélekjelenlétét jelentősen próbára tette a felmerült helyzet. Leesett az álla, és nem szólt egy szót sem.
-Apa kissé szomorú, amiért elmegyek - súgta Jimmy bizalmasan. - Valahogy nem talál magára.

Ann olyan lány volt, akinek nemcsak tapintat dolgában, de érzelmeit tekintve is helyén volt a szíve. Egy pillanat alatt felmérte Mr. Baylisst. Az idős férfi minden porcikája arról árulkodott, hogy egy magas rangú ház tiszteletre méltó szolgájával van dolga. Ann a

földkerekség minden lányánál jobban utálta a sznob előítéleteket, ennek ellenére nem tudott uralkodni meglepetésén és csalódottságán, amelyet Jim szerény származása felett érzett. Mindent megértett, és könny szökött a szemébe, ahogy félrevonult, hogy ne zavarja meg apa és fia búcsújának utolsó perceit.

-Akkor hát találkozunk a hajón, Mr. Bayliss - mondta.

-Tessék? - kérdezte Bayliss.

-Igen, igen - sietett Jimmy a segítségére. Viszontlátásra a hajón.

Ann felszállt a vonatra és beült a fülkéjébe. Úgy érezte, mintha most fejezte volna be egy hosszú regény olvasását - egy olyan vaskos angol ifjúsági regényét. Tudta az egész történetet mintha részletről részletre elmesélték volna neki. Látta lelki szemei előtt az apát, a megbízható inast akinek egész életében egyetlen cél lebeg a szeme előtt hogy egyetlen hőn szeretett fiából úriembert neveljen. Évről évre egyre csak takarékoskodik és kuporgat. A fiát talán még főiskolára is beíratja, és most atyai áldásával elbocsátja az új világba, ahol dollárbankók nőnek a fákon levél helyett, és senkit sem érdekel, kicsoda a másik ember apja.

Gombócot érzett a torkában. Bayliss maga is meglepődött volna, ha tudta volna, milyen finom pátoszt tulajdonít alakjának a lány. Gondolatai ezután Jimmy felé fordultak, és Ann kénytelen volt elismerni, hogy nagyon kedvesnek találja a fiatalembert. Édesapjának sikerült megvalósítania élete álmát. Valódi úriember lett a fiúból. Milyen könnyedén és egyszerűen, mindenfajta sznobizmustól mentesen mutatta be neki az apját. Nem szégyellte azt az egyszerű embert, aki megadta neki élete legnagyobb lehetőségét. Rájött, hogy furcsa módon vonzalmat érez Jimmy iránt.

Az óra hat előtt három percet mutatott. A hordárok ide-oda rohangáltak, mint a csík.

-Ezt most nem tudom megmagyarázni - mondta Jimmy. - Csak annyit árulhatok el, hogy ez nem pillanatnyi elmezavar, hanem szükségszerűség eredménye.

-Rendben van, Mr. James. Azt hiszem, fel kellene szállnia.

-Való igaz. Az egészet elrontanám, ha lemaradnék. Mondd, Bayliss, láttál már valaha ilyen szemeket? Ilyen hajat! Kérlek, vigyázz

apámra, míg távol vagyok. Ne hagyd, hogy a nemesek zrikálják. Ja, és Bayliss -Jimmy kihúzta a kezét a zsebéből - mint barátodtól...
-Jaj, Mr. James.... arról szó sem lehet! Egy ötfontos! Nem fogadhatom el!
-Ez nevetséges! Légy már egy kicsit lazább!
-Elnézését kérem, Mr. James, de nem tehetem. Nem szórhatja így a pénzt. Hiszen magának sincsen sok, ha nem haragszik meg rám, hogy ezt mondom.
-Sohasem tennék ilyet. Na, vedd el! Te jó ég, indul a vonat! Viszlát, Bayliss!

A mozdony egy utolsót sivított, mintegy búcsúképpen. A szerelvény kigördült az állomásról, a gyümölcsárus fiúk egy darabig futottak vele, abban a reményben, hogy még sikerül valamit eladni az utolsó pillanatban. A vonat felgyorsult. Jimmy kihajolt az ablakon és olyasmit látott, ami felért egy legújabb kori csodával - a szemüveges Bayliss futott a vonat után. Az inas nem volt éppen edzésben, de derekasan felvette a harcot a gyorsuló szerelvénnyel. Elérte Jimmy fülkéjét és megfogta az ajtót.
- Nagyon sajnálom, Mr. James - lihegte -, de tényleg nem tehetem.

Felnyúlt, és valami ropogósat nyomott Jimmy kezébe; aztán dolga végeztével megállt, és egy hófehér zsebkendővel integetett. A vonat begördült az alagútba.

Jimmy meredten bámult az ötfontos bankjegyre. Ő is, akárcsak Ann a vonat egy másik fülkéjében, gombócot érzett a torkában. Lassan betette a pénzt a zsebébe. A vonat pedig ment tovább.

VII. fejezet

A fedélzeten átcsapó hullámok és a hajó fölött szállongó pára az Atlantic legtöbb utasát bezavarta kabinjába vagy a könyvtár meghitt melegére. Az út ötödik napja tartott. Öt nap és négy éjen át a hajó sima, csendes vizeken haladt célja felé; de ezen a délutánon

feltámadt az északi szél, és felkorbácsolta a hullámokat. Már esteledett. Az ég zord fekete színűre váltott. A visszaverődő hullámok taraja fehéren világított, a szél süvített a hajókötelek között.

Jimmy és Ann egyedül volt a fedélzeten már vagy egy félórája. Jimmy jó matróz volt. Felvillanyozta, hogy megbirkózhat a széllel és a lába alatt folytonosan emelkedő és süllyedő fedélzettel; arra pedig végképp nem számított, hogy Ann társaságát élvezheti ezen az estén. A lány a hajószalon ajtaján lépett ki - kis arcát kapucni keretezte, karcsú alakja szinte eltűnt a bő köpönyeg alatt - és csatlakozott a fedélzeten sétálgató Jimmyhez.

Jimmy nagyon jó hangulatban volt. Az elmúlt napokat váltakozó intenzitású melankóliában töltötte, mivel rájött nem ő az egyetlen férfi az Atlanticon, aki Ann társaságára vágyik, hogy enyhítse az óceán átkelésének unalmát. Amikor elindult erre a kalandra, annyira úgy hitte, a világ csak belőle és Annból áll, hogy már jócskán Queenstown felé jártak, amikor észrevette, hogy más, és nem kevéssé erőszakos férfiak sem átallják magukat a lányra erőltetni. Csak tetézte e felismerés keserűségét, hogy ezek a férfiak nem feltétlenül találtak elutasításra. Már az első napon, reggeli után egy kis fekete bajuszt és vakító fogakat viselő fickó szállt rá a lányra, aki nem győzte hangoztatni, menynyire örül, hogy újra láthatja, merthogy már találkoztak Palm Beachen, Bar Harbourban és száz más helyen - és azonmód elvonszolta Annt azt az idióta fedélzeti tologató játékot játszani.

Ráadásul ez nem volt egyedi eset. Jimmynek az agyára ment, hogy Ann, akit ő Évájának tekintett az Édenkertben, ismert és rendkívül népszerű személyiség. A hivatalnok a hajótársaság irodájában bizony füllentett, amikor azt állította, hogy kevesen hajóznak át az Atlanticon Amerikába. A jármű zsúfolt volt. Túl volt terhelve a Plimsoll törvény előírásait semmibe véve, Rollokkal, Calrence-ekkel, Dwights-ekkel és Twombley-kkel, akik mind együtt golfoztak, lovagoltak, autóztak és motoroztak Ann-nel valaha. Egy rémes alak, bizonyos Edgar Hogyis-híyják vagy Teddy Hogyishívják, rendszeresen egy fejhosszal megelőzte Jimmyt a

fedélzetmesterhez való futásban, amelynek pedig az volt a tétje, hogy ki helyezheti el a nyugágyát Anné mellett. Annak az átkozott fickónak a látványa rendszerint előzte Jimmyt a sétafedélzetről, amikor meglátta, hogy a pokróchalmokba csavart dzsigoló bestsellereket olvas fel a lánynak.

Alig látta Annt, amióta elindultak. Amikor nem valamelyik Rolloval sétált vagy Twombley-val játszott, akkor tengeribetegségben szenvedő nagynénjét ápolta, akiről ritka beszélgetéseik alkalmával úgy beszélt „szegény Nesta néni". Néha Jimmy a kisembert is látta - aki feltehetőleg nagybátyja volt - a dohányzóban, és egyszer összefutott a kövér gyerekkel, aki éppen egy szivar következményeitől igyekezett megszabadulni a fedélzet egyik eldugott szegletében. De e találkozásoktól eltekintve a család elérhetetlen volt a számára, mintha sohasem találkozott volna Ann-nel, nem is beszélve arról, hogy megmentette az életét.

Most meg egyszerre itt termett előtte. Egyedül voltak az erős szélben és a mindent átölelő ködben. Az összes Rollok, Clarence-ek, Dwightok és Twombley-k, nem is szólva az Edgarokról, mind távol voltak, reményei szerint haldokolva valahol a hajó alsóbb szintjén. Kettejüké volt az egész világ.

- Nagyon szeretem az ilyen időt - mondta Ann, arcát a szél irányába tartva. A szeme csillogott. Minden kétséget kizáróan ő az egyetlen lány a földkerekségen. - Szegény Nesta néni viszont nem. Már akkor is elég rosszul érezte magát, amikor az óceán még nyugodt volt, ez a vihar meg teljesen kikészítette. Most jövök tőle, megpróbáltam felvidítani kissé.

Jimmyre nagy hatással voltak ezek a szavak. Annről azt képzelte, akkor a legvonzóbb, amikor a jótékony angyal szerepében tündököl. Nagyon szerette volna ezt megmondani neki, de nem találta meg a megfelelő szavakat. Elérték a fedélzet végét és visszafordultak. Ann ránézett.

- Alig láttam, mióta behajóztunk - mondta. Hangjában mintha szemrehányás bujkált volna. - Meséljen magáról Mr. Bayliss. Miért megy Amerikába?

Jimmy már majdnem kifakadt a Rollok ellen, de Ann igen gyorsan váltott témát, úgyhogy nem volt rá alkalma. A személyére vonatkozó kérdés elhangzása után már nem térhetett vissza a témára. Különben is, mit számítanak a Rollok. Hiszen nincs helyük ebben a szélfútta kicsiny világban. Ott vannak, ahová valók, a C vagy D fedélzet poklának egyik bugyrában, várva a megváltó halált. Hogy vagyont szerezzek, legalábbis remélem - mondta.

Ann-nek tetszett, hogy diagnózisát megerősítették. Ezt ő maga is kikövetkeztette a Paddington pályaudvaron látottakból.

-Milyen boldog lesz az édesapja, ha sikerül!

Ügyeinek enyhe kuszasága folytán Jimmynek kissé el kellett tűnődnie arról, vajon most melyik apjáról is van szó, de éles eszével egy pillanat alatt rájött, hogy a lány Baylissre, az inasra gondol.

-Igen.

-Nagyon kedves ember az édesapja - mondta Ann. - Biztosan nagyon büszke magára.

-Azt remélem, igen.

-Nagyon ki kell tennie magáért Amerikában, hogy ne okozzon neki csalódást. Mik a tervei, mit fog csinálni?

Jimmy gondolkozott egy darabig.

-Azt hiszem, egy újságnál fogok elhelyezkedni.

-Ó! Vannak ilyen irányú tapasztalatai?

-Egy kevés.

Ann kissé elhallgatott, mintha elvesztette volna érdeklődését és lelkesedését a téma iránt.

-Nos, remélem, megfelelő lesz magának ez a foglalkozás. Én a magam részéről nem tartom túl sokra. Életemben egyszer találkoztam egy újságíróval, és nagyon meggyűlöltem, lehet, hogy emiatt vannak előítéleteim.

-Ki volt az?

-Biztosan nem ismeri. Egy amerikai újságnál volt. A neve Crocker.

Egy erős széllökés egy lépéssel hátrataszította őket, lehetetlenné téve a beszélgetést. Ez nagy szerencse volt, mert kitöltötte azt a csendet, amelyet Jimmy különben nem tudott volna áthidalni. A sokk, amelyet a hír okozott, hogy valóban találkozott már életében

Ann-nel, egyszerűen elnémította. Ez felfoghatatlan volt. És megdöbbentő. A lány további szavai meghozták a magyarázatot. Ekkorra már fedél alatt voltak, az egyik csónak alá álltak be, így könnyen hallotta, amit a lány mond.

-Öt évvel ezelőtt történt, és csak rövid időre találkoztunk, ennek ellenére az előítélet azóta is él bennem.

Jimmy kezdte megérteni. Öt évvel ezelőtt! Akkor nem is volt olyan különös, hogy nem ismerték fel egymást. Lázasan kutatott a memóriájában. De semmit nem talált. Egyeden villanás erejéig sem tudta felidézni azt a régi találkozást. És mégis, valami nagyon fontos dolognak kellett ahhoz történnie, hogy Ann a mai napig emlékszik rá. A személye önmagában talán csak nem lehetet annyira visszataszító, hogy ilyen tartós benyomást tett volna a lányra.

-Bárcsak valami mással kezdene inkább foglalkozni, és ne az újságírás felé kacsintgatna - mondta Ann. - Nekem mindig is az volt a véleményem Amerikáról, hogy ez az igaz kalandok földje. Annyi lehetőséggel szolgál. Ez az a hely, ahol minden megtörténhet. Magában nincsen kalandvágy, Mr. Bayliss?

Nincs olyan férfi, aki egykönnyen elviseli azt a vádat, még ha az burkoltan hangzik is el, hogy ő ne lenne kalandvágyó.

-Dehogy nincs - felelte indignálódva. - Bármilyen játékba belemegyek.

- Látja, ennek nagyon örülök.

Ann barátsága a fiatalember iránt egyre mélyült.

Szerette a kalandot, és a másik nem képviselőit is nagyrészt aszerint ítélte meg, hogy viszonyulnak ehhez a kérdéshez. Amikor otthon volt, olyan környezetben élt, amely inkább volt udvariasnak, mint kalandosnak mondható, ezért gyakran érezte az otthoni hangulatot lehangolónak.

-A kaland ... az minden! - mondta Jimmy, majd szünetet tartott. - Vagy majdnem minden. ...De legalábbis sok minden... - fejezte be elhaló hangon.

-Miért kell ezt így leminősíteni? Igenis a legnagyszerűbb dolog a világon a kaland.

Jimmy úgy érezte, kiváló végszót kapott, hogy elmondja azt, amit azóta szeretne tudatni a lánnyal, hogy először találkoztak. Álmatlan éjszakákon, vég nélküli pipázás közben gyakran képzelte maga elé ezt a jelentet - ők ketten sétálnak a kihalt fedélzeten, és a lány ártatlan megjegyzése feladja neki a labdát ahhoz, hogy gyengéden suttogó hangon szóljon hozzá, melyre a lány meglepődve pillantana fel. Azután - nos, hát mindenféle dolgok következhetnének. És most elérkezett ez a pillanat. Bár valahogy mindig holdfényben látta lelki szemei előtt lejátszódni a jelenetet, most pedig viharfelhők kergetőztek a sötét égen; ebben a viharban pedig egyszerűen képtelenség lett volna gyengéden suttogó hangon beszélni, ha az ember azt akarta, hogy a partnere hallja, amit mond. A felmerülő akadályok és nehézségek ellenére azonban, ez olyan lehetőség volt, amelyet vétek lett volna elszalasztani. Ilyen végszó nem fog egyhamar még egyszer elhangzani. Jimmy megvárta, amíg a hajó ingása kissé alábbhagy egy hatalmas hullám becsapódása után, aztán Annhez fordult.

-A szerelem a legnagyobb dolog a világon! - üvöltötte.

-Hogy micsoda? - sikította Ann.

-A szerelem! - harsogta Jimmy.

Egy perccel később azt kívánta, bárcsak elhalasztotta volna a vallomást, mert ezután rögtön egy csendesebb szegletébe értek a hajónak, ahol már hallhatóvá vált az emberi hang. Jimmy megállt, Ann kénytelen-kelletlen követte ebben. Csalódott volt, és már nem érezte azt a bensőséges barátságot beszélgetőpartnere iránt, mint korábban. Határozott nézetei voltak a szóban forgó témáról és úgy gondolta, véleménye megingathatatlan a tárgyban.

-Szerelem! - mondta. A sötétben nem látszott az arca, de a hangja elárulta elégedetlenségét. - Nem gondoltam volna, hogy maga ilyen konvencionális. Azt hittem, maga más.

-Hogy? - kérdezte Jimmy után.

-Utálom a szerelemről való állandó polémiát, mintha az valami olyan csodálatos dolog volna, amely többet ér, mint minden más dolog az életben együttvéve. Minden könyv, amit az ember elolvas, és minden dal, amit hall, a szerelemről szól. Olyan ez, mintha az

emberek részei volnának egy nagy összesküvésnek, amely azt célozza, hogy hitessék el magukkal, hogy karnyújtásnyira tőlük van valami csodálatos, mely az övék lehet, ha erősen próbálkoznak. -Addig hipnotizálják magukat, hogy végül már nem is tudnak másra gondolni, közben pedig elmulasztják az élet nyújtotta egyéb nagyszerű lehetőségeket.
-Ez ugye Shaw?
-Micsoda Shaw?
-Hát, ami mondott. Ezt Bemard Shaw írta, nem?
-Nem - Ann hangjába némi keserűség vegyült. - Ez teljesen eredeti.
-Jé! Pedig meg mertem volna esküdni rá, hogy hallottam már valahol.
-Ha már hallotta, az egyszerűen csak azt jelenti, hogy beszélt már erről életében egy értelmes emberrel.
Jimmy nem értette a dolgot.
-Miért zsörtölődik?
-Nem értem.
-Úgy értem, miért érez így ezzel kapcsolatban?
Ann ekkorra már egészen biztos volt benne, hogy mégsem annyira szimpatikus neki a fiatalember, mint korábban gondolta. Nagy megpróbáltatást jelent az egy öntudatos és világosfejű fiatal lánynak, ha filozófiai eszmefuttatását nemes egyszerűséggel zsörtölődésnek titulálják.
-Mert volt bátorságom, hogy kialakítsam a magam véleményét róla, és nem engedtem, hogy elvakítsanak az oly népszerű előítéletek. Az egész világ egységbe tömörült, hogy elhitesse magával: van egy dolog, a szerelem, ami a legcsodálatosabb dolog a világon. Főleg a költők és regényírók jeleskedtek ebben. Ez egy világméretű svindli.
Gyengédség hulláma futott végig Jimmyn. Most már mindent értett. Természetes, hogy egy olyan lányt, aki eddig csak Rollokkal, Clarence-ekkel, Dwightokkal és Twombley-kkal találkozott, taszítja a szerelemnek még a gondolata is.
-Még nem találkozott a megfelelő emberrel - mondta.
Már persze dehogynem, gondolta, csak még nem tudja. De erre ráér később is rámutatni.

-Nincs olyan, hogy „a megfelelő ember" - felelte Ann -, amennyiben ezzel arra gondol, hogy létezik olyan férfi, aki képes bennem romantikus szerelmet ébreszteni. A házasságban hiszek...
-Nagyon helyes! - mondta Jimmy elégedetten.
-De nem úgy, hogy az egy delíriumos állapot eredménye. Ésszerű partneri kapcsolatnak tekintem két barát között, akik jól ismerik egymást, és bizalommal vannak egymás iránt. A házasság egyetlen helyes megközelítése, ha rájövünk, hogy nincs borzongás, nincs románc, és keresünk valakit, aki elég kedves, helyes és szórakoztató, tele van életkedvvel és hajlandó áldozatot hozni azért, hogy a másikat boldoggá tegye.
-Aha! - mondta Jimmy, megigazítva a nyakkendőjét.
-Hát ez már valami.
-Hogy érti azt, hogy az már valami? Sokkolják a nézeteim?
-Én nem hiszem, hogy ezek a maga nézetei volnának. Talán olvasta valamelyik szigorú és keserű fickó könyvét, amely az ilyen dolgok elemzésével foglalkozik.
Ann toppantott. Nem volt hallható ugyan, de Jimmy észrevette a lába mozdulatát.
-Fázik? - kérdezte. - Sétáljunk tovább.
Ann humorérzéke visszatért. Amúgy sem volt gyakori, hogy ennyi időre elhagyja. Felnevetett.
-Pontosan tudom, mire gondol - mondta. - Azt hiszi, hogy csak pózolok, és nem is ez a véleményem valójában.
-Mert nem is lehet. De azért azt nem gondolom, hogy pózolna. Itt a vacsoraidő, ezért már üres a gyomra, ami igazán rossz színben tünteti fel a dolgokat. Mindjárt megszólal a csengő, és egy fél óra múlva ismét másképpen látja a világot, és magára talál.
-Én már most is magamnál vagyok. Feltételezem, azt gondolja, hogy egy csinos, fiatal nő nem vallhat ilyen elveket.
Jimmy megragadta a karját.
-Hadd segítsek. Van itt egy lyuk a fedélzeten. Vigyázzon, nézzen a lába elé. No idefigyeljen. Nagyon örülök, hogy felhozta ezt a témát.
- mármint hogy maga a legcsinosabb lány a világon...
-De hiszen én nem ezt mondtam.

-Mert a szerénysége megakadályozta benne. De attól ez még tény marad. Szóval örülök, mert magam is sokat foglalkoztam a témával, és szerettem volna megbeszélni magával. Magának van ugyanis a leggyönyörűbb haja, amelyet valaha láttam.
-Magának tetszik a vörös haj?
-Az aranyvörös.
-Kedves öntől, hogy ezt mondja. Amikor kislány voltam, majdnem minden gyerek Répának hívott.
-Azóta már biztosan csúnya véget ért mind. Vagy volt olyan is köztük, akit jobb fából faragtak? Volt néhány olyan is, aki nem szólította Répának?
-Talán egy-kettő. De azok meg Téglaporosnak hívtak.
-Azóta már biztosan villamosszékben végezték. A maga szeme egyszerűen gyönyörű.

Ann elhúzta a karját. A fiatalemberekkel való szoros ismeretsége és az ebből fakadó tapasztalat azt mutatta, jobb lesz, ha most témát váltanak.
-Nagyon fog magának tetszeni Amerika - mondta.
-Most nem Amerikáról beszélünk.
-De én igen. Amerika csodálatos ország egy olyan ember számára, aki sikert akar. Ha a maga helyében lennék én a vadnyugatra szeretnék menni.
-Ön a vadnyugaton él?
-Nem.
-Akkor minek akarja, hogy odamenjek? Maga hol él?
-New Yorkban.
-Akkor én is New Yorkban fogok élni.

Ann kissé gyanakodott, de igazából szórakoztatta a dolog. A házassági ajánlat - és Jimmy jó úton volt, hogy hamarosan azt tegyen - nem volt újdonság az életében. Számos alkalommal volt módja azzal múlatni az idejét, hogy szentimentális fiatalemberek lángolását lehűtse, akik szívüket kérés nélkül a lábai elé helyezték.
-New York mindenki előtt nyitva áll, azt hiszem.

Jimmy hallgatott. Minden tőle telhetőt megtett, hogy a depressziót elkerülje. Igyekezett jókedvű maradni, de a lány nyilvánvaló

közömbössége túl sok volt a lelkének. Az egyik fiatalember, aki Ann lába elé helyezett szívét szégyenszemre maga volt kénytelen felvenni, s elvinni megjavíttatni, később, amikor már kissé enyhült a fájdalom, azt mondta egy jó barátjának, hogy egy fiatalember szerelme Ann iránt leginkább a forró csokoládé és a vaníliafagylalt viszonyához hasonlítható. Ha Jimmy ismerte volna ezt a hasonlatot, teljes mértékben helyesnek tartotta volna. A tenger felől fújó szél, amelyet eddig üdítőnek talált, most egyszerre hideg és csípős lett. Ami korábban lágy, dallamos zenének tűnt, most süvítéssé fajult.

-Én is ugyanolyan szentimentális voltam, mint bárki más, még néhány évvel ezelőtt - mondta Ann, visszatérve a témára. - Mikor befejeztem az egyetemet, még eléggé érzelgős voltam. Egyfolytában holdfényről, szerelemről meg galambokról álmodoztam. És akkor történt valami, ami megértette velem, micsoda bolond vagyok. Akkor ez nagyon rosszul esett, de kijózanító hatása volt. Azóta megváltoztam. Természetesen egy férfi okozta mindezt. Módszere rendkívül egyszerű volt. Egyszerűen hülyét csinált belőlem, a természet pedig elvégezte a többit.

Jimmy keserű képet vágott a sötétben. Gyilkos gondolatok kergetőztek az agyában az ismeretlen brutális fickó iránt.

-Bárcsak találkoznék azzal az emberrel! - morogta.

-Kicsi a valószínűsége - mondta Ann. - Angliában él. A neve Crocker - Jimmy Crocker. Róla van szó.

A szél süvítésén áthatolva felharsant a csengő. Ann a hajószalon ajtaja felé fordult.

-Vacsora! - jelentette vidáman. - Mennyire megéhezik az ember egy ilyen hajón! - Megtorpant. - Nem jön, Mr. Bayliss?

-Azt hiszem, még nem - válaszolta Jimmy rekedt hangon.

VIII. fejezet

A déli nap melegen sütött a Park Row-n. Az irodából és hivatalokból kirajzó, sietősen haladó halandók ellepték az utakat, mindannyian ebéd után néztek. A keskeny Nassau Streeten lassan hömpölygött a tömeg. Édességárusok és rikkancsok tülekedtek az emberáradatban, az óriási targoncák elé fogott lovak minden tőlük telhetőt megtettek, hogy ne zúzzák halálra a polgárokat a patájukkal. Kissé keletebbre, a Városháza előtt, a szerelmespárok szokásos hadserege tolongott a házassági engedély beszerzése ürügyén. Szigorú arcú férfiak tűntek el és emelkedtek a felszínre a földalatti bejáratán át. Egyszóval mozgalmas kavalkád tárult a szeme elé annak, aki e New Yorkot oly jellemző, központi fekvésű városrészbe látogatott.

Jimmy Crocker egy kapualjban ácsorogva irigykedve szemlélte a tolongást. Voltak a tömegben olyanok, akik rágógumit majszoltak, voltak, akik fehér szaténnyakkendőjükön gyémánt utánzatú nyakkendőtűt viseltek, mások elszívván szivarjuk nagy részét, a maradékon rágódtak, de egyetlen olyan ember sem volt köztük, akivel ne cserélt volna azonnal. Mert ezeknek az embereknek volt munkájuk. Jimmy szemében pedig a dolgok jelenlegi állása szerint ez volt a legfontosabb hozzávaló az emberi boldogság receptjében.

A költő nagyon kellemetlen dolgokat állít a férfiról, *kinek külhonból hazatérve hosszú vándorlás után szíve nem dobban belül égve, sikoltva: Ez az én hazám!* de talán megbocsátott volna Jimmynek, amiért ekkor nem éppen melegséget érzett a szíve táján, hanem éppen ellenkezőleg: hideg és kiábrándító elkeseredettséget. El kellett ismernie, hogy a szavak: *Bár mindent szerzett, nevet, rangot, s dús gazdagsága nagyra lát* nem rá, Jimmy Crockerre vonatkoztak e pillanatban, mivel gazdagsága mindössze százharminchárom dollárból és negyven centből állt; és olyan messze volt attól, hogy nevére büszke legyen, hogy a New York-i Sunday Chronicle archívumában megpillantva - éppen ott járt ugyanis - azt fontolgatta, Baylissre változtatja, ezzel végrehajtva élete legnormálisabb és legésszerűbb tettét.

Nem nehéz megtalálni az okát annak, hogy miért nézte minden lelkesedés nélkül szülőföldjének szeme elé táruló darabját Jimmy.

Az Atlantic szombaton este kötött ki, és ő miután egy elegáns szállodához hajtatott és lefoglalt egy méregdrága szobát, azt az utasítást adta a portásnak, hogy tíz órakor szervírozzák ágyába a reggelit, és tegyék mellé a Chronicle vasárnapi számát. Öt éve nem látta már a jó öreg lapot, amelynek pedig annyi riportot készített tűzesetekről, gyilkosságokról, balesetekről és házasságkötésekről; már alig várta, hogy átböngészve a lapot képet kapjon rég nem látott szülőföldjéről. Semmi sem lehet annál alkalomhoz illőbb és szimbolikusabb, mint hogy visszatérése első reggele a szobájában a jó öreg Chronicle olvasása közben érje. Elalvás előtti utolsó meditációi arra vonatkoztak, vajon ki lehet most a lap főszerkesztője, és hogy vajon a képregénymelléklet még mindig a Fánk Família kalandjairól szól-e.

Férfias érzelemhullám söpört végig rajta másnap reggel, amikor kezébe vette az újságot. New York horizontja, ahogy az ember a hajóról megpillantja, nem kis dolog; a magasvasút zakatolása és a metróállomások illata is otthonos; de ami végképp meggyőzi a hazatérő utazót, hogy visszatért Manhattan Islandre, az az első vasárnapi újság. Jimmy, mint mindenki más, a képregénymellékletnél nyitotta ki a lapot; ahogy átfutotta, hideg borzongás, igen rossz előérzet ragadta hatalmába. Már nem volt Fánk Família. Tudta, hogy bolondság úgy éreznie, mintha egy jó barát haláláról értesült volna, mivel Fánk Papa és az övéi kalandjait már öt évvel azelőtt kezdte közölni az újság, hogy ő elment az országból, és még a legszívósabb és legnépszerűbb képregényhős sem húzza ki egy évtizedig. Ennek ellenére sötét árnyék vetődött reggeli optimizmusára, és nem tudta élvezni helyette Fűszer Família Kaporpapájának kalandjait.

De mindez, mint arra később rá kellett jönnie, csak a kezdet volt. Bántotta ugyan, de nem érintette személyes helyzetét. A tragédia akkor kezdődött igazán, amikor a magazinrészhez lapozott. Alig pillantott rá, amikor szemébe ötlött egy cím:

MÁR MEGINT PICCADILLY JIM

A cím alatt pedig a saját neve állt.

Nincs ellentmondásosabb érzés annál, mint amikor hirtelen meglátjuk nevünket az újságban. A magasba is szárnyalhatunk tőle, de feneketlen mélységbe is zuhanhatunk. Jimmyvel ez utóbbi történt. Egyetlen pillantás a cikkre azonnal nyilvánvalóvá tette, hogy nem dicshimnuszok zengenek benne. A szerző tollát nem kímélve elidőzött Jimmy eseménydús múltján, majd kimerítően ecsetelte balsorsú összeütközését Lord Percy Whipple-lel a Hatszázas Klubban. Az írás olyan heves rámenősséggel mutatta be az esetet, amely megszégyenítette Bill Blake Daily Sunban megjelent cikkének hangnemét is. Bill Blake-nek ugyanis tekintettel kellett lennie a rendelkezésre álló szűkös helyre is, mivel cikkét egy késői órán a már majdnem kész újságba kellett leadnia. E cikk írójának nem kellett ilyen megszorításoktól tartania. Rengeteg hely állt a rendelkezésére, amelyen bőségesen kifejthette mondandóját. A szerkesztő olyan liberális volt, hogy a szövegen kívül szerepelt a cikk mellett egy kimondhatatlanul rosszindulatú kép is, mely az alkoholizmus előrehaladott állapotában lévő tagbaszakadt fiatalembert ábrázolt, aki öklét felemelve éppen behúz egy monoklis estélyi ruhás fiatalembernek, akinek olyan kicsi az álla, hogy Jimmy kételkedett, vajon egyáltalán eltalálja-e.

Az egyetlen vigaszt az jelentette, hogy a művész Lord Percyt még rosszabb elbánásban részesítette. Egyebek mellett Devizes hercegének második fiát koronával a fején ábrázolta, ami valljuk be, érdekes hatást keltene a londoni szórakozóhelyeken.

Jimmy háromszor is végigolvasta az írást, és csak akkor vette észre azt az apróságot, melyet zaklatott agya addig nem volt képes érzékelni. Nem egy különálló újságcikkről van szó, hanem egy sorozat újabb darabjáról! Számos helyen utalt a szerző félreérthetetlenül a témával foglalkozó korábbi művekre. Jimmy reggelije érintetlenül nyugodott a tálcán. Az a kegy, melyet az istenek olyan ritkán osztogatnak - nevezetesen, hogy úgy lássuk magunkat, ahogy mások látnak minket - megadatott neki teljes egészében. Mire befejezte a harmadszori olvasást, képes volt önmagát objektíven szemlélni, akár a természettudós a ritka rovarok

életét. Szóval ilyen ember ő! Csodálkozott rajta, hogy egyáltalán beengedték ebbe a jóhírű szállodába.

A nap további részében olyan alázat vett erőt rajta, hogy csaknem sírva akadt, ha egy pincér emberi módon szólt hozzá. Hétfőn reggel elment a Park Row-ra, hogy elolvassa a Chronicle korábbi cikkeit - ami ugyanolyan morbid vállalkozás volt, mint amilyenbe Baál papjai fogtak, amikor késsel összevagdosták magukat, vagy azok a szerzők, akik előfizetnek a cikk-kivágásokat gyűjtő ügynökségek tevékenységére.

Csaknem azonnal talált egy másik cikket, egy hónapnál nem régebbi számban. Azután néhány hetes kihagyás következett, és ettől feléledt benne a remény, hogy talán mégsem olyan rossz a helyzet, mint gondolta - de csak azért, hogy aztán gonosztetteinek még hosszabb listájával találkozzon. Ezek után aztán még módszeresebben haladt előre kutatásaiban, elszánva arra, hogy szembesüljön a legrosszabbakkal. Alig két óra múlva már tudta. Minden ott volt: veszekedése a bukmékerrel, csúnya viselkedése a politikai gyűlésen, még házasságszédelgése is. Életrajza teljes volt. No és a gúnynév, amelyet ráragasztottak! Piccadilly Jim! Pfü!

Kilépett a Park Row-ra, és egy csendes kapualjat keresett, ahol elmerenghet a dolog felett. Az ügy gyakorlati és pénzügyi aspektusai csak később jutottak eszébe. Egy ideig csupán az önbecsülése sínylette meg a történteket. Az volt az érzése, hogy aki csak elmegy mellette a tömegben, mind felismeri őt; úgy érezte, az emberek sanda oldalpillantásokkal méregetik, és gúnyosan nevetnek rajta; hogy aki rágógumit rág, még azt is megvetően teszi; aki a szivarja megmaradt csonkját rágja, a fejét csóválja közben. Aztán ahogy múlt az idő, ráébredt, hogy a vannak más, sokkal súlyosabb következmények is, amelyekkel számolnia kell.

Eredeti terve, amikor otthagyta a londoni jólétet, az volt, hogy kikötés után azonnal jelentkezik régi munkahelyén és folyamodik korábbi állásáért. A jövőről alkotott nagyratörő álmaiban a részletekkel annyira nem foglalkozott, hogy fel sem merült benne más, minthogy egyszerűen besétál az irodába és bejelenti, hogy készen áll a munkára. Munka! Egy olyan újságnál, ahol a stáb

kedvenc időtöltése az ő kalandjainak kifigurázása! Még ha meg lett volna benne az erkölcsi bátorság - vagy vakmerőség - ahhoz, hogy jelentkezzen, mi haszna volna? Hiszen közmegvetés tárgya lett egy olyan világban, ahol valamikor értékes polgárnak számított. Milyen újság lenne az, amelyik megbízatást ad Piccadilly Jimnek? Melyik újság alkalmazná Piccadilly Jimet akár éhbérért is? Hideg borzongás futott végig rajta. Mintha Bayliss hangját hallotta volna, ahogy a Paddington állomáson feltette a kérdést: „Nem hamarkodja el kissé, Mr. James?"

Elhamarkodni, ez volt a megfelelő szó. Itt állt egy olyan országban, amely semmi haszonnal nem kecsegtette, egy olyan országban, ahol a verseny vérre megy, és nincs munka a képzetlen emberek számára. Mi a csudát kezdhetne itt?

Hát, például hazamehetne. Nem, azt nem teheti. Büszkesége ezt a megoldást elvetette. A tékozló fiú sztori a maga módján nagyon OK, de valahogy nem olyan hatásos, ha az ember két hét után hazamegy. A megfelelő hatás eléréséhez elengedhetetlen egy kis távollét a disznók meg a moslék társaságában. Különben is apjára is tekintettel kell lennie. Lehetséges, hogy ő egy alantas példánya az emberi fajnak, de annyira azért nem, hogy visszasunnyogjon és felizgassa az apját, amikor már egyszer megtette az egyetlen helyes dolgot azzal, hogy eljött. Nem, ez egyszerűen ki van zárva.

De akkor mi marad? A New York-i levegő üdítő és egészséges, de sajnos nem elég tápláló. Muszáj munkát találnia. De milyen munkát? Mit tegyen?

A gyomra tájáról érkező mardosó érzés adta meg a választ. Bár ez a megoldás igazából csak átmeneti enyhülést hozhat, mégis nagyon vonzónak tűnt Jimmy számára. Számos krízishelyzetben segített már. Elmegy és megebédel, attól majd megjön az ihlet.

Kilépett a kapualjból és a metró lejárata felé vette az útját. Épp időben ért az állomásra, hogy elérjen egy járatot, és néhány perc múlva ismét a szabad levegőn volt, méghozzá a Grand Centralnál. A Negyvenkettedik utcán elindult nyugat felé a szálloda irányába, melyről feltételezte, hogy ott kielégítheti szükségleteit. Épp hogy csak belépett, amikor meglátta Ann Chestert az ajtóval szemközti

széken ülve. A látvány hatására egyszeriben elmúlt a depressziója, és ismét régi önmaga volt.
-Nahát, jó napot, Mr. Bayliss! Csak nem itt ebédel?
-Hacsak nincs valami más ötlete, ahol szívesebben tartana velem - válaszolta Jimmy. - Remélem, nem várakoztattam meg túlságosan.
Ann nevetett. Nagyon csinos volt abban a zöld és puha valamiben, amit viselt.
-Én nem ebédelek magával. Mr. Ralstone-ra és a nővérére várok. Emlékszik rá? Együtt hajózott át velünk. A nyugágya az enyém mellett volt a sétafedélzeten.
Jimmy odavolt. Ha arra gondolt, mennyire kicsin múlott, hogy a lánynak az ő jóvoltából sikerül megszöknie az elől az elviselhetetlen Teddy elől - vagy Edgarnak hívják? -, egészen elgyengült. Magához térve szigorú és kemény hangon szólt:
-Mikor kellene találkozniuk?
-Egykor.
-Már öt perccel elmúlt egy. Csak nem képzelik, hogy tovább várakozik! Jöjjön velem, füttyentek egy taxiért.
-Ne legyen abszurd!
-Na, jöjjön. Beszélnem kell magával a jövőmről.
-Természetesen semmi ilyesmit nem teszek - mondta Ann, felállva a székről. Elindultak a bejárat felé. - Teddy sohasem bocsátaná meg. - Beszállt a taxiba. - Vegye tudomásul, hogy csak azért teszem, mert a jó szívemre apellált azzal, hogy segítsek a jövőjét tisztázni - mondta, ahogy elhajtottak. - Semmi más nem kényszerithetett volna erre a világon...
-Tudom - mondta Jimmy. - Éreztem, hogy számíthatok női együttérzésére. Hova menjünk?
-Hová szeretne menni? Ó, el is felejtettem, hogy még soha sem járt New Yorkban. Erről jut eszembe, hogy tetszik magának ez a nagyszerű ország?
-Rendkívüli, csak tudnék valami munkát szerezni!
-Mondja meg a sofőrnek, hogy hajtson a Delmico-hoz. Itt van mindjárt a Negyvennegyedik utca sarkán, csak egy karnyújtásnyira, szinte ránk vár.

-Szóval várnak ránk dolgok, amelyek csak egy karnyújtásnyira vannak tőlünk?
-Hogy érti ezt?
-Ezek szerint elfelejtette, hogy miről beszélgettünk a hajón? Akkor tagadta, hogy várnak ránk csodálatos dolgok, pusztán egy karnyújtásnyira tőlünk. Akkor este csuda szörnyű dolgokat mondott. A szerelemről, ha emlékszik.
-Délután egykor az ember nem beszélhet a szerelemről! Beszélgessünk inkább a jövőjéről.
-A szerelem elválaszthatatlanul egybeforrt a jövőmmel.
-De nem a közvetlen jövőjével. Mintha azt mondta volna, szeretne munkát szerezni. Szóval már nem akar újságnál elhelyezkedni?
-Már egyáltalán nem.
-Látja, ennek igazán örülök.

A taxi megállt az étterem bejárata előtt, és ezzel a beszélgetés félbeszakadt. Amikor elhelyezkedtek az asztaluknál és Jimmy feladta a rendelést, Ann visszakanyarodott a témához.
-No, most az a legelső, hogy találjunk magának valamit.

Jimmy kedvtelve nézett körül az étteremben. A New York-iak szokásos nyári kirajzásáig még volt hátra néhány hét, és a hely csak úgy zsongott a gazdag közönségtől, akik között egy sem akadt akinek gondja vagy kifizetetlen számlája lett volna. A levegőt méretes bankszámlák illata itatta át. A férfiak frissen borotvált arcán a likviditás nagyszerű érzése ragyogott, ami aztán visszatükröződött a hölgyek ruháján.
Jimmy sóhajtott.
-Hát igen - felelte. - Bár, ha választhatnék, én a magam részéről inkább henye gazdag szeretnék lenni. Számomra a legkívánatosabb foglalkozás besétálni a papa irodájába, és még egy ezrest kikönyörögni tőle.
Ann szigorú arcot vágott.
-Egészen elképeszt engem - mondta. - Soha életemben nem hallottam még ilyen romlott dolgot. Magának dolgoznia kell!
-Egy napon - felelte Jimmy siránkozva -, ott üldögélek majd az út szélén az ételhordómmal, maga meg arra hajt a limuzinján, én

felnézek önre, és azt mondom: „Maga hajszolt bele ebbe". Mit fog akkor érezni?
-Büszkeséget.
-Ebben az esetben nincs több mondanivalóm. Jobban szeretnék lötyögni és keresni egy milliomost, aki örökbe fogad, de ha ennyire ragaszkodik ahhoz, hogy dolgozzam. Pincér!
-Mit akar? - riadt meg Ann.
-Hozna nekem kérem, egy telefonkönyvet? - kérdezte Jimmy az odaérkező pincért.
-Minek az magának? - tudakolta Ann.
-Keresek egy foglalkozást. Az ember soha nem lehet eléggé módszeres.
A pincér visszatért egy vörös borítású könyvvel. Jimmy megköszönte, majd felütötte az A betűnél.
-Na lássuk mi lesz a gyerekből? - Lapozgatta a telefonkönyvet. - Mi lenne, ha auditor lennék? Mi a véleménye?
-Gondolja, hogy értene hozzá?
-Addig nem tudom megmondani, míg ki nem próbálom. Lehet, hogy nagyon is jól csinálnám. Mit szól az adagolóhoz?
-Mit adagol az adagoló?
-Azt nem írja. Csak annyit mond - eléggé nagyvonalúan: *Adagolók.* Azt hiszem, ha az ember előbb elhatározza, hogy adagoló lesz, akkor leül szépen, és eldönti, mit fog adagolni. Az ember adagolhat például spárgát, és akkor aszparáguszadagoló lesz belőle.
-Hogy micsoda?
-De hát, tudja, nem? Az aszparáguszadagolók azok a fickók, akik a spárgát leengedik a vendégek torkán. A vendég csak hátradől szépen, a személyzet még tesz-vesz a spárgával. Ez teljesen háttérbe szorítja azt az elavult, ősrégi módszert, hogy az ember a villájával felszedi a zöldséget a tányérjáról és bekapja. De attól tartok, hogy a sikeres aszparáguszadagoláshoz kell némi vendéglátóipari előképzettség. Most elérkeztünk az *Automatafogkefe-tisztító és -javító* szakmához. Azt hiszem, ez nem kedvemre való, az ember nem pucolhatja tavasszal mások fogkeféjét. Nézzük a B-t.
-Nézzük inkább ezt az omlettet. Nagyon finomnak látszik.

Jimmy a fejét rázta.
-Majd inkább babrálok vele, kissé szórakozott módon, ahogy egy üzletemberhez illik. A B-nél nincs semmi érdekes. Lehetnék persze bár-ellátó üvegáru kereskedő. De inkább nem leszek. Másrészt viszont vannak érdekes lehetőségek olyanoknak, akik a celluloid és egyéb ipari anyagokban utaznak, de az ösztönöm azt súgja, hogy nekem itt nem terem babér - már majdnem kimondta: James Braithwaite Crocker, de még idejében kapcsolt. Kiverte a veríték a lebukás közelségétől, majd kis tétovázás után folytatta - Algernon Bayliss számára.

Ann ragyogott. Annyira tetszett neki és annyira tipikusnak találta, hogy az apja ezt a nevet adta neki. Az idő múlásával nem csökkent tisztelete az idős ember iránt, akit mindössze néhány percre látott a Paddington pályaudvaron. Nagyon kedves öregúrnak találta, és lenyűgözte ez az újabb jele annak, mennyire büszke a fiára.
-Tényleg így hívják: Algernon?
-Hát ezt nehéz lenne tagadni.
-Azt hiszem, a maga apja egy nagyon kedves ember.
Jimmy ismét a telefonkönyvbe temetkezett.
-Lássuk a D-t. Lehetségesnek tartja, hogy az utókor úgy emlékezzék rám, mint Bayliss, a divattervező vagy Bayliss, a duguláselhárító? Ez utóbbi nem igazán kedvemre való, elég gusztustalanul hangzik. Milyen szaga lehet egy ilyen duguláselhárítónak?
-Nem bánnám, ha letenné azt a könyvet és inkább az ebédjével foglalkozna.
-Lehet, hogy az unokáim egy napon odakucorodnak majd az ölembe, és csicsergő gyermekhangon azt mondják: Nagypapi, meséld el, hogy lettél te az elasztikusharisnya-király! Mi a véleménye?
-Szégyellhetne magát! Itt fecsérli az idejét, amikor pedig egyrészt beszélgethetne velem, másrészt komolyan eltöprenghetne azon, mit kezdjen az életével.
Jimmy gyorsan pörgette a lapokat.
-Mindjárt beszélgetünk - mondta. - Próbálja meg valamivel lekötni magát, amíg végére járok ennek. Tegyen fel magának találós

kérdéseket. Vagy szórakoztassa magát egy vicces anekdotával. Merengjen el az élet dolgairól. Nem, ez nem jó. Nem tudom magam elképzelni, mint fafaragó, sem mint gőzkazánkészítő vagy hotelportás vagy irodatakarító, vagy járókaügynök vagy kalapos vagy lóidomár vagy mauzóleumépítész vagy nővér vagy optikus vagy parókakészítő, vagy röntgengépgyártó vagy stancoló vagy télapóruha-varró vagy uborkasavanyító vagy vákuumcsomagológép gyártó vagy zebraápoló. Látom, már csak egy dolog maradt. A csatornában kell éhen halnom. Mondja, maga jobban ismeri New Yorkot, mint én, hol van itt egy valamirevaló csatorna?

Ebben a pillanatban az étterembe lépett egy kifogástalan személy. Fiatalember volt, hibátlanul illett rá az öltözéke, cipőjét mintha skatulyából húzták volna ki, gomblyukában tökéletes ízléssel kiválasztott virág. Monokliján át végigpásztázta termet. Nagyon üdítő látványt nyújtott, de Jimmy majdnem rosszul lett, mert egyáltalán nem találta kellemesnek, amit látott - merthogy felismerte az illetőt. Jól ismerte a férfit, és a fiatalember is jól ismerte őt, mindössze két hete találkoztak utoljára a londoni Legényember Klubban. Kevés dologról lehet ezen a világon ezt állítani, de az az egy biztos volt, hogy ha Barding - ez volt a látomás neve - meglátja őt, odajön az asztalukhoz, és a nevén szólítja. Ha pedig egyszer már elhatározta, hogy ő Bayliss lesz, akkor Bayliss is marad, sem több, sem kevesebb, ha fene fenét eszik is. Talán a tagadás segíthet. Végül is Reggie Barding intellektusa nem tartozik a legkiválóbbak közé, bármit elhisz, ha azt kitartóan és határozottan állítják.

A monokli tovább pásztázott, majd megpihent Jimmy profilján.

-Te jó ég! - mondta a látomás.

Reginald Bartling aznap reggel érkezett csak New Yorkba, de a nagyvárosi magány máris ránehezedett. Egy kis szórakozásra ruccant át, bőröndje dugig volt ajánlólevelekkel, de ezeket még nem használta fel. Honvágya volt és egy barát segített volna enyhíteni azt. Erre itt ül Jimmy Crocker, az egyik legjobb haver. Az asztalhoz sietett.

-Nahát, Crocker, öregfiú, nem is tudtam, hogy ideát vagy. Mikor érkeztél?

Jimmy hálát adott az égnek, hogy már korábban meglátta ezt az istencsapását, és volt ideje felkészülni a találkozásra. Ha ugyanezekkel a szavakkal váratlanul szól hozzá, biztosan leleplezte volna magát azzal, hogy hallgat a nevére. De mivel már számított rá, egy egész mondatot tudott még Annhez fordulva elmondani, mielőtt tudomást vett volna róla, hogy a fiatalember neki címezte szavait. Még ilyet, Jimmy Crocker!

Jimmynek a modern idők legüresebb és legbambább tekintetét sikerült produkálnia. Annre nézett. Aztán megint Bartling-ra.

- Azt hiszem, itt valami tévedés van, kérem - mondta. - A nevem Bayliss.

A kifogástalan Bartling elbizonytalanodott a rászegeződő kemény tekintettől. Eszébe jutott mindaz, amit a hasonmásokról valaha olvasott vagy hallott. Meg volt zavarodva. Elpirult. Nagyon idétlen dolog egy vadidegenhez odamenni, és úgy tenni, mintha ismerné az ember. Lehet, hogy most azt hiszik, bizalmaskodni akar, vagy valami ilyesmi. Hű de kellemetlen. Az arca továbbra is lángolt, talán egész teste skarlátvörösre váltott. Hátrálni kezdett, miközben dadogva elnézést kért. Jimmy nem maradt érzékeden ismerőse szenvedése iránt; jól ismerte Reggie-t, és tudta, hogy mindennél fontosabb számára a kifogástalan társasági viselkedés, így aztán kellőképpen átérezte kínlódását afelett, hogy egy neki soha be sem mutatott embert szólított meg. A szükség azonban törvényt bont. Bármennyire fájt is neki Reggie szenvedése, és bármennyire is tudta, talán napokig nem lesz képes szegény lehunyni a szemét a történtek miatt, szilárd elhatározása volt, hogy ha kell, egészen nyár végéig kitart emellett a módszer mellett. És különben is, Reggie igazán megérdemel néha egy kis fricskát az orrára. Ez oldja az egyhangúság unalmát.

Imígyen morfondírozva fordult ismét Ann felé, miközben a megszégyenült Barding elbotorkált az asztaluktól, hogy feldúlt idegeit egy másik szórakozóhelyen próbálja meg lecsillapítani. Ann tágra nyílt szemmel bámult Jimmyre, láthatóan jól mulatott.

- Ez igen különös! - jegyezte meg Jim olyan könnyed nemtörődömséggel, ami őt, magát is meglepte. Sohasem gondolta volna, hogy képes rá. - Lehetséges, hogy van egy hasonmásom? Milyen nevet is mondott? - Jimmy Crocker! - mondta szinte sikoltva a nevetéstől Ann.

Jimmy felemelte a poharát, belekortyolt és visszatette az asztalra.

- Ja igen, tényleg, már emlékszem. Különös. Olyan ismerősen hangzik. Mintha már hallottam volna valahol.

- Én beszéltem magának Jimmy Crockerről a hajón - aznap este a fedélzeten.

Jimmy kétkedően nézett a lányra.

- Maga? Hát persze, valóban! Már emlékszem. Ez az a fickó, akit annyira gyűlöl.

Ann úgy nézett rá, mintha hirtelen megváltozott volna.

- Remélem, nem hagyja, hogy ez a hasonlóság előítéletet ébresszen magában ellenem? - mondta Jimmy. - Egyesek Jimmy Crockernek születnek, másokra a Jimmy Crockerséget csak úgy rátukmálják. Remélem, nem felejti el, hogy én az utóbbi csoportba tartozom.

- Mennyire különös ez az egész.

- Hát ne is tudom. Az ember annyit hall a hasonmásokról. Néhány éve Angliában egy szegény embert rendszeresen börtönbe zártak olyan bűncselekményekért, amelyeket egy másik férfi követett el, aki megszólalásig hasonlított rá.

- Nem így értettem. Persze, hogy vannak hasonmások. De furcsa, hogy maga idejött, és hogy mi ketten éppen most találkoztunk. Tudja, én éppen azért mentem Angliába, hogy Jimmy Crockert ide visszahozzam.

- Micsoda!

- Mármint nem én. Úgy értem, a bácsikámmal és nagynénémmel mentem át, akik rá akarták beszélni, hogy jöjjön ide és lakjon náluk.

Jimmy úgy érezte, elsötétül előtte világ.

A maga nagybátyja és nagynénje? De miért?

- Ezt meg kell magyaráznom, ők valójában Jimmy Crocker nagynénje és nagybátyja is. Ugyanis a nagynéném nővére az ő papájához ment feleségül.

- De...
- Ez egyszerű, bár nem hangzik annak. Nem olvasta mostanában a Chronicle vasárnapi kiadását? Rendszeresen közölt cikkeket Jimmy Crocker viselt dolgairól. Tudja, minek hívják Londonban? Piccadilly Jimnek!

Ez a név még nyomtatásban is sokkolta Jimmyt. Kimondva, ráadásul Ann szájából, még visszataszítóbbnak tetszett. Lelkifurdalás mardosta szégyenteljes múltja miatt.

Tegnap is megjelent egy ilyen cikk.

Láttam - válaszolta sietve Jimmy, hogy elkerülje a részletek felemlegetését.

- Tényleg? Na tessék, csakhogy lássa, miféle ember ez a Jimmy Crocker. Elárulom, hogy az a Lord Percy Whipple, akit leütött a klubban, a legjobb barátja! A mostohaanyja mesélte a nagynénémnek. Az az ember teljesen reménytelen - mosolyodott el.
- Olyan szomorúnak látszik, Mr. Bayliss. Fel a fejjel! Lehet, hogy hasonlít rá, de maga nem ő, ugye? A lélek az, ami számít. Ha magának jóságos és bátor „Algernonos" lelke van, egyáltalán nem számít, ha annyira hasonlít Jimmy Crockerre, hogy még a barátai is összetévesztik vele. Ez tulajdonképpen még hasznos is lehet. Ha mondjuk, odamenne a nagynénémhez, és úgy tenne, mintha maga volna Jimmy Crocker, aki azért jött, hogy mindent megbánva jó útra térjen, a néni annyira boldog lenne, hogy bármit megtenne a maga kedvéért. És akkor majdnem valóra válna az álma, hogy örökbe fogadja egy milliomos. Tényleg, miért nem próbálja ki? Én nem árulnám el.
- De legalább mielőtt lelepleznek és dutyiba zárnak, egy kis időt maga mellett tölthetnék. Ugyanabban a házban laknék, ahol maga, minden nap beszélhetnék magával... - Jimmy hangja megremegett.

Ann félrefordult, és egy képzeletbeli beszélgetőtárshoz intézte a szavait.

- Ezt hallgasd meg, drágám - suttogta. - Gyönyörűen beszél! Szülőhazájában a nagy Orátornak hívták. Néha annak, néha meg a Monologista Algernonnak.

Jimmy fixírozta a lányt. Nem tetszett neki ez a frivol megközelítés.

- Egy napon, meglátja, túlfeszíti a húrt!
- Ó, ugye nem hallotta, amit a barátnőmnek mondtam? - kérdezte Ann aggódva. - De komolyan gondoltam. Nagyon szeretem hallgatni, ahogy beszél. Magában annyi érzés van!

Jimmy megpróbált igazodni a beszélgetés e megváltozott hangneméhez.

- Hát nincs magában érzés? - méltatlankodott. - Még csak most lendültem bele. Egy perc múlva meghallhatta volna azt, amiért érdemes volt ma idejönnie. De most már mindegy, már késő. Beszéljünk a munkámról inkább.
- Kigondolt már valamit?
- Hát szeretnék egy irodában dolgozni, és csekkeket szignálni, szólni a hivatalnoksegédnek, hogy mondja meg Rockefellernek, sajnos csak öt percem van a számára. De persze ehhez kellene egy csekk-könyv, és olyanom nincsen. Á, mindegy, majd csak találok valamit. Meséljen inkább magáról. Hagyjuk a jövőt egyelőre.

Egy órával később Jimmy befordult a Broadway-re. Ráérősen sétált, mert lefoglalták a gondolatai. Milyen különös, hogy Pették azért mentek Angliába, hogy visszahívják őt New Yorkba, és milyen megalázó, hogy most, hogy itt van, a boldogulásnak ez a lehetősége bezárult előtte, olyan valami miatt, amit öt évvel ezelőtt követett el, és amire ráadásul egyáltalán nem is emlékszik. Az a legőrjítőbb az egészben, hogy amiatt a dolog miatt Ann egy életre szóló gyűlöletet dédelget magában iránta. Gyengédség töltötte el, ahogy Annre gondolt, s közben mintegy transzban sétálva minden járókelőnek nekiütközött.

Ebből a transzból a hetedik járókelő hozta ki, akinek nekiment, és aki a nevén szólította, méghozzá azon a néven, amelyet az ismert körülmények miatt annyira el akart felejteni. - Jimmy Crocker!

A meglepetés visszahozta Jimmyt az álmodozásból a szomorú való világra, de nem csak meglepetést érzett, ingerültséget is. Egyszerűen nevetséges, hogy egy olyan országban kell inkognitóban járnia, melyet már öt évvel ezelőtt elhagyott, és ráadásul - ennek ellenére minden második ember azonnal felismeri. Keserűen nézett a robosztus alkatú, szögletes vállú fiatalemberre,

aki barátságos arcán a felismerés és a szeretet széles mosolyával állt előtte. Jimmynek nem volt valami híres arcmemóriája, de ez az arc még a legfeledékenyebb ember emlékezetéből sem eshetett volna ki. Ahogy a hirdetésekben szokás fogalmazni, különlegesen egyéni volt. A betört orr, az alacsony homlok és a hatalmasra dagadt fülek mind felismerésért kiáltottak. Jimmy utoljára két évvel azelőtt találkozott Jerry Mitchell-lel a Nemzeti Sport Klubban, Londonban. Most azonban elhatározásához híven megkeményítette a szívét, ahogy azt az előbb tette a kiváló Reggie-vel, és érdeklődő arccal fordult Jerry felé.

- Szia! - mondta az ismeretlen ismerős.

-Szia - válaszolta udvariasan Jimmy. - Mi módon lehetek a segítségedre?

A vigyor lehervadt a másik arcáról. Megzavarodott.

- De te a Jimmy Crocker vagy, nem?

- Nem. A nevem véletlenül Algernon Bayliss.

Jerry elvörösödött.

- Boccs. Akko' tévedtem.

Már éppen el akart menni, de Jimmy visszatartotta. Hogy el kellett válnia Anntől, óriási űr maradt az életében, és ettől társaságra vágyott.

- Már tudom, ki vagy! - mondta. - Te vagy Jerry Mitchell. Láttalak játszani a Burke Kölyök ellen négy éve Londonban.

A bokszoló arcán még szélesebb vigyor jelent meg, mint korábban. Csak úgy ragyogott az elégedettségtől.

- Hű! Ez má' nem semmi. De mán nem bokszolok, abbahagytam, most egy Pett nevű öregúrnak dolgozok. Az a vicces, hogy az öreg éppen annak a Jimmy Crockernek a nagybátyja, akivel összetévesztettem. De komolyan mondom, hogy kiköpött úgy néz ki, mint az a fickó. Meg mertem volna esküdni, hogy maga az, amikor összeütköztünk. Van valami dolga?

-Semmi különös.

-Nem volna kedve meginni velem valamit? Itt van egy jó kis hely, csak egy köpésre.

Örömmel.

Elmentek hát a jó kis helyre.

-Mit iszik? - kérdezte Jerry Mitchell, - mer én a magam részirő́l csak lónyálat. - tette hozzá mentegetőzve.

-Én is - felelte Jimmy. - Szó sem lehet másról. Az ember nem ihat állandóan alkoholt, hogy aztán durva jeleneteket rendezzen nyilvános helyen!

Jerry Mitchell némán fogadta a szónoklatot. Ez véglegesen eldöntötte, hogy nem Jimmy Crockerrel van dolga. Bár látszólag meggyőzte a fiatalember kategorikus tagadása, de eddig a pillanatig nem tudott szabadulni a gyanútól, hogy valami nincs rendben, mert ez a fiatalember nem lehet más, mint Jimmy. Utóbbi szavai azonban végleg meggyőzték. Jimmy Crocker az életben nem ejtett volna ki ilyesmit a száján, és semmi esetre sem utasította volna vissza az alkohollal való kínálást. Ekképpen megnyugodva kellemes beszélgetésbe elegyedett újdonsült ismerősével.

IX. fejezet

Mintegy tíz nappal az után, hogy visszatért Amerikába, egy délután, öt óra körül, Mrs. Pett a Riverside Drive-on fogadta a vendégeit. Az előkészületek olyan gondosak voltak, hogy szinte már fogadásméretű volt az esemény, mivel a New York-i társaságnak értesülnie kellett róla, hogy a város egyik legkiválóbb háziasszonya ismét itthon van, és ez még nem minden! Mrs. Pett ezen az estén vendégül látja Mr. Hammond Chestert, Ann édesapját is, akit le akart nyűgözni. Mr. Chester mindössze néhány napot tölt a metropoliszban, mielőtt továbbutazna Dél-Amerikába, oly gyakori látogatásainak egyikére. A maga különös módján nagyon szerette Annt, és bár a szíve mélyén sohasem tudta neki megbocsátani, hogy nem fiúnak született, mégis, ha csak tehette, mindig töltött egy-két napot New Yorkban a világ egyik vad, kietlen vidékéről a másik felé tartva.

A Hudsonra néző hatalmas nappali tömve volt Mrs. Pett pártfogoltjaival. Szívesen büszkélkedett a bohém művészek társaságával, és az utóbbi években kedves foglalatossága volt, hogy a rejtett zseniket megmutassa a világnak. A nappali különböző pontjain tartózkodott a jelenleg nála lakó hat géniusz, akiknek jelenléte olyannyira megviselte Mr. Pettet. De ez még mind semmi volt ahhoz képest, hogy Mrs. Pett annyi további hasonló elemet gyűjtött be a Washington Square környékéről, hogy a nappali csak úgy zsongott a futurista festőktől, az ezoterikus buddhistáktól, a szabad verset kultiváló költőktől, a belső építészektől és díszlettervezőktől, akik elvegyültek a látásukra érkezett vendégek, a társadalom konvencionálisabb tagjai között. Új vallásban utazó férfiak teáztak új kalapban pompázó hölgyekkel. A szabad szerelem apostolai hirdették tanaikat olyanoknak, akik azokat már régóta gyakorolták anélkül, hogy tudnának róla. A hangszálak megfeszültek, a látókörök pedig ezzel egyenes arányban szélesedtek szerte a teremben.

Mr. Chester, aki az ajtó mellett álldogált Ann-nel, egy hatalmas kutyának a kis mitugrász ebek iránti megvetésével szemlélte a gyülekezetet. Tagbaszakadt, cserzett arcú ember volt, és nagyon hasonlított Ann-re, ami még szembetűnőbb lehetett volna, ha egy játékos kedvű, ámde kissé ingerlékeny jaguár amellyel Peru őserdeiben került összeütközésbe, nem hasítja fel a fél arcát.

-Te szereted az ilyesfajta dolgokat? - kérdezte.

-Hát mondjuk úgy, nem zavar - felelte Ann.

-Nagyon sajnálom, hogy ismét el kell válnom tőled, Ann, de annak örülök hogy ezt itt hagyhatom. Kik ezek az emberek?

Ann szeme végigpásztázta a vendégeket

-Az ott Ernest Wilson, a drámaíró, akivel beszélget, az Lora Delane Porter, a feminista írónő. Az a tupírozott hajú nő Clara Hogyishívják, a szobrász. Mellette...

Mr. Chester egy elnyomott ásítással félbeszakította a névsorolvasást

-Hol van a jó öreg Peti? Ő nem jár ezekre a dzsemborikra?

Ann nevetett.

-Szegény Peter bácsi! Ha korábban érkezik haza a hivatalból, mielőtt ezek az emberek elmennének, általában feloson a szobájába, és ott is marad, amíg meg nem bizonyosodik arról, hogy már nincs veszély, és lejöhet. Legutóbb, amikor sikerült rávennem, hogy részt vegyen az egyik partin, egy nő rászállt és egyórás előadást tartott neki a pénz moráljáról, melynek az volt a tanulsága, hogy a milliomosok a világ megrontói.
-Sohasem volt képes szegény kiállni magáért - Mr. Chester tekintete végigsiklott a szobán, és megállt az egyik vendégen. - Az ki? Mintha már láttam volna valahol.

A sokaság folytonosan örvénylett Amikor már-már megnyugodni látszott, valami mindig ismét felkavarta. Ez főként Mrs. Pett áldozatos tevékenységének volt köszönhető, aki úgy vélte, hogy a jó háziasszony kötelessége vendégeit állandó mozgásban tartani. Attól a perctől kezdve, hogy a terem megtelt egészen addig a pillanatig, míg ki nem ürült, szünet nélkül ide-oda járkált, hol itt bukkant fel, hol ott, akár a sólyom, amely le-lecsap a csirkenépre. Ennek eredményeként vendégei újabb és újabb csoportokba verődtek, az elképzelhető legnagyobb számú variáció szerint. Ez Mrs. Pett fogadásainak jellemző sajátossága volt, és jelentős mértékben hozzájárult a fent említett látószög-szélesítési folyamathoz, melynek részeseként az ember nem lehetett biztos benne, hogy amikor egy Oscar Wild őszinteségéről szóló szónoklatot hallgat, az a következő percben nem csap-e át minden átmenet nélkül az orosz balett jelentőségének taglalásába.

Mrs. Pett lecsapott az egyik csoportra, ahol egy szögletes, nagydarab nő éppen hangos és átható nyilatkozatott tett a nőmozgalomról, és elvonszolt onnan egy bárgyú arcú, szőke fiatalembert. Az elmúlt percekben a fiatalember úgy ült a székén, mint aki kardot nyelt, keze a térdén, mintha egy dalárda szélső sorában ülne, úgyhogy nem lett volna csoda, ha egyszer csak dalra fakad.

Ann követte apja tekintetét.
-Arra gondolsz, aki Nesta nénivel beszél? Nézd, akivel most odamennek Willie Partridge-hez? Őt kérdezed?

-Igen. Ki az?
-Na, ez jó vicc. Tekintve, hogy te mutattad be őt nekünk. Az Lord Wisbeach, aki a tőled kapott ajánlólevéllel jött Peter bácsihoz, Kanadában találkoztál vele.
-Már emlékszem. Brit-Kolumbiában futottam össze vele. Együtt táboroztunk egy alkalommal. Sem azelőtt, sem azután nem találkoztam vele. Azt mondta, kellene neki egy ajánlólevél Petihez valamiért, így aztán firkantottam neki egyet egy boríték hátuljára. Életemben nem láttam még jobb pókerjátékost. Teljesen kifosztott. Sokkal több van abban a fickóban, mint amennyi kinéz belőle. Átkozottul okos.

Ann elgondolkozva nézett rá.

-Furcsa, hogy rejtett értékeket találtál Lord Wisbeach-ben, papa. Tudod, egy ideje próbálok döntésre jutni vele kapcsolatban. Azt akarja, hogy menjek hozzá.
-Nocsak! Feltételezem, ezzel többen vannak így ebben a társaságban, vagy tévedek, Ann? - Mr. Chester érdeklődéssel nézett a lányára. Nem tudott napirendre térni afelett, hogy Ann felnőtt, és valóságos szépség lett belőle. Számára mindig az a hosszúlábú, rövid szoknyás, esetlen kamaszlány maradt, aki azelőtt volt.
-Te meg rendre kikosarazod őket, ugye?
-Naponta nyolctól négyig, fél óra ebédszünettel. Belépés névjegykártya felmutatásával.
-És, mit érzel Lord Wisbeach iránt?
-Nem is tudom - felelte Ann őszintén. - Nagyon kedves, és ami még fontosabb, más, mint a többi. A legtöbb férfit, akit ismerek, mind ugyanabból a fából faragták. Csak Lord Wisbeach és egy másik ismerősöm különbözik a többitől.
-Ki az a másik?
-Egy fiatalember, akit alig ismerek. A hajón találkoztam vele.

Mr. Chester az órájára nézett.

-Csak rajtad múlik Ann. Tudod, egy dologért jó az apádnak lenni - azaz, nem jól fogalmaztam, úgy értem, nagyon kellemes nekem, hogy az apád lehetek, mert nem kell aggódnom miattad. Nem kell tanácsokat osztogatnom, mert nemcsak háromszor annyi eszed van,

mint nekem, hanem mert olyan lány vagy, aki nem is fogadna el tanácsot. Mindig is tudtad, mi a jó neked, már egész kislány korodban is. No, ha el akarsz vinni a hajóhoz, most kellene indulnunk. Hol van az autó?
-Kint vár. Nem akarsz elbúcsúzni Nesta nénitől?
-Micsoda? Hogy én bemerészkedjek ebbe a viperafészekbe és átverekedjem magam rajta?! - méltadankodott Mr. Chester. - Azok a vad költők darabokra szednének. Különben is értelmetlen búcsúzkodni, amikor csak rövid időre megyek el. Úgyis csak Kolumbiáig megyek ezúttal.
-Tényleg, akár ideugorhatsz a hétvégeken.

Ann egy pillanatra megállt az ajtónál, és válla fölött hátralesett Lord Wisbeachre, aki éppen élénk eszmecserét folytatott a nénikéjével és Willie Partridge-dzsel, majd követte apját a kijárat felé. Gondterhelten helyezkedett el az autó volánja mögött. Ritkán fordult elő, hogy független természete külső segítség után áhítozott, de ebben az esetben nem bánta volna, ha apja kissé kevésbé közömbös. Szerette volna a tanácsát kérni annak a kérdésnek az eldöntésében, amely már legalább három hete foglalkoztatta, vagyis azóta, hogy Lord Wisbeach megkérte a kezét. Akkor azt felelte, hogy választ ad neki, amikor visszatér Londonból. Már jó néhány napja New Yorkban van, mégsem tudta eldönteni a dolgot. Ez idegesítette, mivel általában határozott teremtés volt, mind a gondolkodását, mind a döntéseit tekintve. Szerette Mr. Chestert, éppolyan távolságtartó módon, ahogy az apja szerette őt, de valójában tudatában volt, mennyire hiábavaló tanácsot várnia tőle.

A hajóra érve Ann anyáskodva rendezkedett apja körül, hogy kényelmesen elhelyezkedhessen a kajütjében, majd elbúcsúzott tőle és lassan hazahajtott. Életében először fordult elő vele, hogy nem volt biztos magában. Még mielőtt Angliába utaztak, gyakorlatilag eldöntötte, hogy elfogadja Lord Wisbeach ajánlatát, és csak azért nem mondott azonnal igent, mert racionális teremtés lévén jobbnak látta, ha még egyszer végiggondolja a dolgot a londoni vakáció alatt. De amikor még egyszer végiggondolta, továbbra sem érzett másként. Nem is bizonytalanodott el egészen New York-i

visszaérkezéséig. Akkor azonban valami számára is megmagyarázhatatlan okból a Lord Wisbeach-csel kötendő házasság gondolata egyszerre visszataszítónak tetszett. Azt vette észre magán, hogy a korábbi érzései és ez utóbbiak hullámokban váltogatják egymást.

Odaért a Riverside Drive-i házhoz, de nem lassított az autóval. Tudta, hogy ott vár rá Lord Wisbeach, de egyelőre nem akart vele találkozni. Szeretett volna egyedül lenni. Le volt törve, és azon tűnődött, vajon ennek az-e az oka, hogy ismét ilyen hamar el kellett válnia apjától. Végül úgy határozott, biztosan igen. Apja hirtelen megérkezései és gyors búcsúi mindig megviselték kissé. A folyóhoz hajtott. Elhatározta, hogy döntésre jut, még mielőtt hazamenne.

Eközben Lord Wisbeach Mrs. Pett-tel és Willie-vel, a feltalálóval beszélgetett a nagy találmányról, a Partridgite-ről. Amikor megszólították, Willie a szórakozott tudós és nagy gondolkodó modorában fordult a beszélő felé, mint akit éppen egy eget rengető gondolat kellős közepén zavartak meg. Ez állandó szokása volt, és néhányan - ezek közé tartozott Mr. Pett is - úgy vélték, hogy körülbelül ez minden, amit tud, és a róla kialakult kedvező kép mindössze az üres tekintetnek tudható be, valamint annak a mozdulatnak, ahogy időnként fontoskodva a hajába túr. Ezeken kívül ott volt persze néhai édesapja hírneve is.

Willie Partridge egy kétségkívül nagy feltaláló, Dwight Partridge fia volt. Többen tudni vélték, hogy a Partridgite nevű robbanószert valójában még apja találta fel, hosszas kísérletezés eredményeképpen, közvetlenül a halála előtt.

Az ilyesmi iránt érdeklődő tudósok körében köztudott volt, hogy Dwight Partridge egy új, nagyhatású robbanóanyag kimunkálásán kísérletezett élete utolsó éveiben. Azt is tudható volt, hogy számos külföldi ország kormánya kereste meg ezzel kapcsolatban a tudóst, hogy ajánlatot tegyen a gyártási jogokra. Egy váratlan, végzetes betegség azonban hirtelen félbeszakította a Partridgite fényes karrierjét, s a világ nem foglalkozott többé vele egészen addig, amíg napvilágot nem látott egy interjú a Sunday Chronicle-ben. A híres emberekről szóló hírek e tárháza bejelentette, hogy Willie ott

folytatja édesapja kísérleteit, ahol az idős tudós abbahagyta. Azóta állandóan napirenden volt a szenzációs fejleményekről szóló szóbeszéd, melyet Willie sem nem cáfolt, sem meg nem erősített. Fenntartotta maga körül a titokzatos légkört, s ebben nagy szerepet játszott a megjelenése.

Tehát lassan Lord Wisbeach felé fordult, tekintete megpihent a lord ábrázatán. Willie a Chronicle-beli fényképen megörökített arckifejezéssel így szólt:

-Ó, Wisbeach!

Lord Wisbeach nem vette zokon beszélgetőpartnere leereszkedő magatartását. Elfogulatlanul fecsegett. Kedves ember volt, és viselkedésével általában elnyerte az emberek szeretetét.

-Éppen azt mondtam Mrs. Pettnek - mondta -, hogy nem lennék meglepve, ha hamarosan kapna egy ajánlatot Angliából a találmányára vonatkozóan. Ugyanis amikor legutóbb otthon voltam, sokszor találkoztam a hadügyminisztérium munkatársaival. Többen emlegették az anyagot.

Willie-nek nem tetszett, hogy Lord Wisbeach egyszerűen anyagnak titulálja a Partridgite-et. Az angolok mind így beszélnek, gondolta.

-Valóban?

-Természetesen - szólt közbe Mrs. Pett -, Willie jó hazafi, és biztosan a mi hatóságainknak adja meg az első lehetőséget...

-Nyilvánvalóan!

-De tudjuk jól, hogy milyenek az állami hivatalnokok. Mind egyformák szerte a világon. Mindig szkeptikusan állnak a dolgokhoz, és igen lassan intézik az ügyeket.

-Tudom én is. Általában nálunk is olyanok. Van egy barátom, aki feltalált valamit, már nem emlékszem, mit, csak azt tudom, hogy valami hasznos kis mütyürke volt, és képtelen elérni, hogy színt valljanak a hatóságok. De mindegy, arra lennék kíváncsi, nem puhatolózott-e önöknél valaki közülük az anyagról, amikor Angliában voltak.

-Ó, mindössze egy-két órát töltöttünk Londonban. Erről jut eszembe, Lord Wisbeach, a nővérem... - Mrs. Pett elhallgatott. Nem

szerette a nővérét emlegetni, és a tárgyról sem beszélt szívesen, de a kíváncsiság furdalta az oldalát -, a nővérem azt mondta, hogy ön jó barátja a mostohafiának, James Crockernek. Nem is tudtam, hogy ismeri.
Lord Wisbeach mintha kissé tétovázott volna.
-Idejön ma? Nem? Kár! Pedig nagyon jót tenne neki. Igen, Jimmy Crocker és én mindig is puszipajtások voltunk. Elég bolondos fickó - már megbocsásson, úgy értem... - Zavarba jött, és hogy ezt leplezze, ismét Willie-hez fordult. - Hogy halad a jó öreg anyaggal?
Willie hűvösen felelte:
-Felfüggesztettem a haladást a jó öreg anyaggal.
-Csak nem akadt el? - tudakolta Lord Wisbeach együttérzően.
-Ellenkezőleg, a kísérleteim teljes sikerrel jártak. A laboratóriumomban elegendő Partridgite van ahhoz, hogy New Yorkot cafatokra robbantsam.
-Willie! - kiáltott fel Mrs. Pett. - Miért nem mondta ezt nekem eddig? Hiszen tudja, mennyire érdekel.
- Csak tegnap éjjel fejeztem be a munkát.
Fontoskodó fejbólintással távozott. Elege volt Lord Wisbeach társaságából. Valahogy nem szimpatizált a fiatalemberrel. Az ablaknál álldogáló csoporthoz lépett, barátságosabb társaságra számítva.
Lord Wisbeach a háziasszonyhoz fordult. A bamba kifejezés lehullott az arcáról, mint valami álarc. Kíváncsi és intelligens szempár szegeződött Mrs. Pettre.
- Mrs. Pett, beszélhetnék magával nagyon komolyan? Mrs. Pett a hirtelen átváltozás feletti meglepetésében meg sem tudott szólalni. Bármennyire is kedvelte Lord Wisbeachet, korábban nem voltak illúziói a szellemi képességeit illetően, de most egy értelmes, intelligens fiatalember nézett vissza rá. Bólintott.
-Ha az unokaöccse valóban sikerrel járt a kísérleteiben, legyenek rendkívül óvatosak. Annak az anyagnak nem lenne szabad a laboratóriumban lennie, bár abban biztos vagyok, hogy Willie amennyire tudta, elrejtette. De mégis jobb lenne, ha inkább egy páncélszekrényben őrizné, például itt, az önök könyvtárában. Az

ilyesfajta hírek úgy terjednek, mint a pestis. Meggyőződésem, hogy ebben a pillanatban is lehetnek itt olyanok, akik csak a megfelelő alkalomra várnak, hogy megszerezzék.

Mrs. Pett minden idegszála és minden agysejtje, melyeket az elmúlt években átitattak a szenzációs regényötletek, megremegett e suttogva és feszült hangon elmondott szavak hallatán. Még soha életében nem ismert félre senkit annyira, mint Lord Wisbeachet.

-Kémek? - rebegte.

-Ők nem neveznék magukat annak - mondta Lord Wisbeach. - Inkább titkos ügynökök. Minden országban vannak olyanok, akiknek az a dolga, hogy ilyesfajta tevékenységet űzzenek.

-El akarják lopni Willie .... - Mrs. Pett hangja elakadt.

-Ők nem tekintenék lopásnak. A motívumaik hazafias jellegűek. Én mondom, Mrs. Pett, olyan történeteket hallottam az angol titkosszolgálatnál dolgozó barátaimtól, hogy kegyed meg lenne döbbenve, ha hallaná. Egészen hétköznapi emberekről van szó, de a munkájukban nem ismernek irgalmat. Semmi, de semmi sem állíthatja meg őket. Ha az ön helyében lennék, mindenkire gyanakodnék, de különösen az idegenekre. - Lebilincselően mosolygott. - Furcsának találhatja, hogy éppen én mondom ezt, aki gyakorlatilag vadidegen vagyok. De nem baj, gyanakodjék csak nyugodtan rám is, ha tetszik. Jobb félni, mint megijedni.

-Eszembe sem jutna ilyesmit tenni, Lord Wisbeach - szörnyűlködött Mrs. Pett. - A legmesszebbmenőkig megbízom önben. Még ha ilyesmi lehetséges volna is, figyelmeztetett volna-e a veszélyre éppen ön, ha...

-Hát ez igaz - mondta Lord Wisbeach -, erre nem is gondoltam. Jó, akkor gyanakodjék mindenkire, kivéve engem. - Hirtelen elhallgatott. - Mrs. Pett - suttogta -, ne nézzen oda, várjon. - Alig hallhatóan beszélt. - Ki az ott az ön háta mögött? Kihallgatott minket. Lassan forduljon meg!

Mrs. Pett körülményesen hátrapislogott. Először azt hitte, beszélgetőtársa a fiatalemberek egy csoportjára gondol, akik eléggé el nem ítélhető módon, éppen a baseball nemzeti bajnokságának eredményeit taglalták emelt hangon. De ahogy tekintete tovább

pásztázta a termet, rájött, hogy tévedett. A csoport és köztük álldogált valaki csészékkel megrakott tálcával a kezében. Ahogy tekintetük összeakadt, a fickó elfordult és sietve elhagyta a szobát.
-Látta ezt? - kérdezte Lord Wisbeach. - Hallgatózott. Ki az az ember? Nyilván az önök inasa. Mit tud róla?
-Igen, ő az új inasunk. A neve Skinner.
-Igen, új inas? Nem régen van kegyedéknél?
-Nem, csak három napja érkezett Angliából.
-Angliából? Hogy került ide? Úgy értem, ki ajánlotta be?
-Mr. Pett ajánlotta fel neki a helyet, amikor a nővéremnél találkoztunk vele Londonban. Ugyanis a nővéremhez, Eugéniához - azaz Mrs. Crockerhez látogattunk át. Ez volt az inas, aki beengedett minket. Kérdezett valamit Mr. Pett-től a baseballról, és ez annyira tetszett Mr. Pettnek, hogy állást ajánlott neki arra az esetre, ha Amerikába jönne. Akkor nem adott határozott választ, de nyilvánvaló, hogy a következő hajóval Amerikába jött, és néhány nappal utánunk érkezett a házunkba.
Lord Wisbeach lágyan nevetett.
-Nagyon okos. Egyértelmű, hogy konkrét feladattal dobták át.
-Most mit tegyek? - kérdezte Mrs. Pett kétségbeesve.
-Ne tegyen semmit. Úgysem tehet mást, minthogy nyitva tartja a szemét. Figyelje ezt a Skinnert. Meg kell tudni, van-e bűntársa. Nagyon valószínűtlen, hogy egyedül dolgozna. Mindenki gyanús, higgye el nekem...

Ebben a pillanatban valahonnan fentről mindent átható üvöltés harsant fel. Bárki joggal hihette, hogy a Partridgite egy korai áldozatának halálsikolyát hallja.

Fájdalomüvöltés volt az, mely végigsöpört a házon, és minden ott tartózkodónak tudtára adta, hogy egyrészt a hang ismeretlen forrása iszonyatosan szenved, másrészt bárki is legyen ez a szenvedő ember, nagyon fejlett tüdeje van.

Az esemény hatása az egybegyűltekre azonnali és frenetikus volt. Szó megszakadt, hang fennakadt mintha egy láthatatlan kéz zárta volna el a csevegés csapját. Tizenkét egymástól független, azonban igen magas szellemi szinten folytatott beszélgetés halt el egyetlen

pillanat alatt. Mintha megszólalt volna az utolsó trombitaszó. Futurista festők meredtek sápadtan és szótlanul modern költőkre; díszlettervezők és belső építészek néztek gyanakodva ezoterikus buddhistákra.

A hirtelen beállt csend csak felerősítette és áthatóbbá tette a zajt. Ha egyáltalán voltak olyanok, akik eddig nem figyeltek fel rá, most hozzájuk is eljutott az üvöltés üzenete. Mrs. Pett egy percnyi feszült hallgatás után, mely alatt úgy érezte, mintha megállt volna az idő, felsikoltott és az ajtónál termett.

- Ogden! - rikoltotta; és kettesével szedve a lépcsőfokokat az emeletre rohant. Hiába, egy kisfiú legjobb barátja az édesanyja.

X. fejezet

Miközben a nappaliban a szellem lakomája és a lélek áradása zajlott, a felső emeleti tornateremben Jerry Mitchell Mr. Pettre várt, s hogy elüsse az időt, intenzív testgyakorlatokkal fejlesztette amúgy sem megvetendő izmait. Ha Mrs. Pett vendégei kevesebb zajjal hódoltak volna a szellemes társalgás szenvedélyének, hallhatták volna a tompa puffanásokat, melyek jelezték, hogy Jerry Mitchell a homokzsákot püföli.

Már vagy öt perce verte Jerry a tamtamot, amikor egyszer csak arra lett figyelmes, hogy Ogden Ford személyében társasága akadt. A kövér fiú az ajtóból behatóan figyelte őt.

- Mit csinálsz? - kérdezte Ogden.

Jerry kesztyűs kezével megtörölte verejtéktől nedves szemöldökét.

- Verem a zsákot.

Jerry kibontotta a bokszkesztyűt és levette, miközben leplezetlen ellenszenvvel figyelte Ogdent. A testgyakorlás feltétlen híve lévén általában rosszul viselte az elhízott gyermek látványát. Ogdennek anyja fogadó napjain az volt a szokása, és ezúttal is ezzel töltötte az elmúlt órát, hogy a nappali előtti lépcsőn kucorogva megvámolta az ételes tálakat, melyeket előtte elhaladva vittek be a pincérek. Jóllakottnak látszott, szája körül lekvárfoltok éktelenkedtek

- Miért? - kérdezte, és nyelve hegyével szájába kanalazta az egyik lekvárfoltot az arcáról.
- Hogy megőrizzem a kondíciómat.
-Minek akarod megőrizni a kondíciódat?
Jerry behajította a kesztyűit a szekrénybe.
- Tűnj el! - mondta fáradtan. - Tűnj el!
- Mi?
- Kopj le!
- Mi? - a sok sütemény, úgy látszik, kissé elhomályosította a gyermek elméjét.
- Menj innen!
- Nem akarok elmenni.
A bokszoló leült, és kritikus szemmel méregette látogatóját.
- Te ugye soha semmit sem teszel, amit nem akarsz?
- Nem - válaszolta Ogden egyszerűen. - Fura az orrod - tette hozzá szenvtelenül. - Mit csináltál vele, hogy ilyen lett?
Mr. Mitchell nyugtalanul feszengett ültében. Nem volt hiú ember, de külsejének szóban forgó részletére eléggé érzékeny volt.
- Lizzie szerint ez a legviccesebb orr, amit valaha látott. Azt mondja, olyan, mintha egy képregényből bukkant volna elő.
Jerry feje elvörösödött, pedig ezt még az ötperces zsákpüfölés sem tudta kiváltani. Nem mintha Lizzy Murphyt - aki maga sem volt az a Lilian Russel - a téma megfellebbezhetetíen szakértelmű tudorának tartotta volna; de egyrészt üsztában volt vele, hogy ezúttal nem fogott nagyon mellé, másrészt hihetetlenül idegesítette Ogden lekezelő hangneme. Viszketni kezdett a tenyere, és komoran nézett a tapintatlan fiúra.
- Ki innen!
- Mi?
- Húzzá' má' ki innen!
- Nem akarok kimenni - mondta Ogden a maga részéről lezárva a témát. A nadrágzsebébe nyúlt és valami ragacsos masszát húzott elő, ami valamikor habos sütemény lehetett, esetleg mignon. - Jé, el is feledkeztem erről - magyarázta, miközben betömte a szájába. -, még

Mary adta nekem kint a lépcsőn, egyébként Mary szerint is fura orrod van - vette fel ismét a téma fonalát.

- Hagyd má' abba! Haggyá' má' békén! - üvöltötte a feldúlt bokszoló.

- Csak azt mondtam, amit tőle hallottam.

Mr. Mitchell fenyegetően felállt, és tett egy lépést kínzója felé, miközben hangosan zihált az iménti kritikai észrevételek tárgyát képező testrészén át. Lovagias ember volt, a női nem feltétlen csodálója, de azt kívánta, bárcsak megadhatná Marynek, ami kijár neki. Mary volt az egyik szobalány, kemény tekintetű, jelentéktelen teremtés, csakhogy Jerry bánatára az ő Maggie-jének, alias Celestine-nek, Mrs. Pett személyes szobalányának a legjobb barátnője volt. Nem volt ugyan bizonyítéka rá, de gyanította, hogy Mary latba veti minden befolyását, annak érdekében, hogy Maggie inkább az ő pártfogoltját, Biggs-et a sofőrt részesítse kegyeiben. De ettől függetlenül is szívből utálta Maryt. És Ogden szavai csak olajat öntöttek a tűzre. Egy pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy feszültségét enyhítendő, jól elnáspángolja a fiút, de kénytelen-kelletlen visszafogta magát, mert belegondolt, milyen következményekkel járna ez a cselekedet.

Elég régóta volt a háziak alkalmazásában ahhoz, hogy tudja, mennyire nincs szava Mr. Pettnek a családban, és milyen keveset nyomna a latba dicsőséges sportolói múltja egy Mrs. Pett-tel történő összetűzése esetén. Ha Ogdennek megadná végre azt, ami oly régóta hiányzik a neveléséből, azzal kihívná maga ellen Mrs. Pett engesztelhetetlen haragját. Ezért aztán inkább igyekezett uralkodni magán; az ugrókötélért nyúlt abban a reményben, hogy a további testgyakorlat majd megnyugtatja háborgó idegeit.

Ogden a habos sütemény maradékát majszolva bágyadt kíváncsisággal figyelte.

- Ezt meg minek csinálod?

Mr. Mitchell tovább ugrált.

- Minek csinálod ezt? Azt hittem, csak a lányok ugrókötelezneknek.

Mr. Mitchell rá sem hederített. Ogden egy percnyi néma szemlélődés után visszatért eredeti gondolatmenetéhez.

- A múltkor láttam egy újsághirdetést egy orrformáló szerkezetről. Éjszakára kell feltenni. Meg kéne kérned a papit, hogy szerezzen neked egy olyat.
Jerry nehezen vette a levegőt.
- Nem akarod megszépíteni az arcodat? Na hát akkor! Semmi értelme így járni, amikor az ember tehet ellene. Hallottam, ahogy Mary az orrodról beszélget Biggs-zel meg Celestine-nel. Azt mondta, mindig nevetnie kell, ha ránéz.
Az ugrókötél megbicsaklott, beakadt Jerry lábába, aki végigbotladozott a szobán, egyensúlyát vesztve. Ogden hátravetett fejjel nevetett. Szerette az ingyencirkuszt, és ez a mutatvány különösen kedvére való volt.

Minden ember életében vannak olyan esetek, amikor a pillanatnyi ösztönei hatására képes feláldozni a jövőjét. Az erős ember ellenáll ezeknek az ösztönöknek. Jerry Mitchell nem volt gyenge fickó, de ezúttal a végletekig feszítették a húrt. Ogden jelenléte és szavai úgy őrölték fel önuralmát, mint a kitartóan csepegő víz a mészkövet. Kevéssel ezelőtt még sikerült legyőznie a kísértést, hogy megverje a gyereket, de most gyengéd érzéseinek semmibevétele csak tetézte megbántott hiúságát, és elfeledtette vele a várható következményeket. Felpattant és vasmarokkal megragadta Ogdent, a következő percben az utóbbi - oly sokáig halasztott - nevelése folyamatba tétetett, kiváltva azokat a hangokat, amelyek lejutva a nappaliba annyira megijesztették Mrs. Pettet, hogy még vendégeit is faképnél hagyta.

Miután a hófödte Alpok sziklaszirtjein ugrándozó zerge agilitásával leküzdötte az utolsó lépcsőfokokat is, Mrs. Pett berontott a tornaterembe. Ott pedig szörnyű látvány tárult a szeme elé: Jerry hatalmas keze - egyébként éppen tizenegyedszer - nagy lendülettel ereszkedett alá a gyermek ülepére.

XI. fejezet

Még negyedóra sem telt belé - az általában oly lassú lábakon járó nemezis, lám, ilyen gyorsan ragadta magával -, és Jerry Mitchell egy levert hadsereg módjára, szomorú arckifejezéssel jelent meg Mr. Pett házának hátsó ajtajában. Elindult lefelé a Riverside Drive-on a panzió felé, melyben lakott. A kis hotel olcsó, de tiszta és tiszteletreméltó intézmény volt a Kilencvenhetedik utcában, Mr. Pették utcája és a Broadway között. Jerry máskor oly kikezdhetetlen idegei borzolódtak és remegtek a délutáni eseményektől, karfiolformájú fülei pedig még mindig lángoltak Mrs. Pett szavainak hatására, melyeket hozzá intézett, mielőtt kirúgta volna a házból.

Mindemellett pedig egy merő pánikban volt, mert aznap délután még találkozója lett volna Ann-nel, és akkor pedig el kell majd mondania, mi történt. Előre tudta, mennyire elkeseredik majd a lány, hiszen az volt a terve, hogy Ogdent nevelési szempontból megfelelőbb környezetbe juttatja, és ehhez Jerry távozása után nem maradt szövetségese a házban. Jerry elengedhetetlen tényezője volt az összeesküvésnek, de most az iménti pillanatnyi felindulás mindent elrontott. Még mielőtt elérte volna a barna homokkővel kirakott házat, mely megtévesztésig hasonlított a New York északi részének mellékutcáiban sorakozó többi házra, elpárolgott az a könnyű és felemelő érzés, amelyet kitörése után közvetlenül érzett, és ideges aggodalom foglalta el a helyét. Ann őszinte tisztelete tárgya volt, de iszonyúan félt jogos haragjától.

A szomorúság e siralmas óráján társaságra vágyott, ezért mikor belépett a panzióba, felment a lépcsőn a másodikra. Az egyik ajtó mögül dohányillat áradt, bekopogott és bebocsátást nyert.

- Szia, Bayliss! - mondta szomorúan, ahogy belépett. Leült az ágy végébe és hatalmasat sóhajtott. A szoba levegős volt de nem túl nagy. Azaz valójában kicsi, méghozzá annyira, hogy kész csoda volt, hogy egyáltalán fért bele bútor és nem foglalta el a helyet az ágy teljes szélességében faltól-falig. Volt azért néhány üres

négyzetcentiméter, ahová a mosdótál, egy komód és egy ódon hintaszék került. Az udvarra néző ablakon - az ilyen panziókban csak a gazdag vendégeket illeti meg az utcai szoba -, melyet a gondos tervező a szoba méreteit meghazudtolóan nagyra álmodott meg, bőségesen áradt be a friss esti levegő.

Jimmy Crocker cipő nélkül, ingujjban feküdt az ágyon, pipával a szája sarkában. Az ágy mellett a padlón összegyűrt újság hevert. Jimmy láthatóan a nap fáradalmait igyekezett kipihenni.

Jerry sóhajára felemelte a fejét, de mivel ezt a mozdulatot megerőltetőnek találta, visszafeküdt.

- Mi a baj, Jerry? Zaklatottnak látszol. Úgy nézel ki, mint akit a sors gyomorszájon vágott, vagy mint aki az élet gázvezetékében meggyújtott gyertyával kereste a lyukat. Mi történt?

- Függöny!

Jimmy szülőföldjéről való hosszú távollétének tudta be, hogy nem mindig képes követni Jerry gondolatmenetét, különös tekintettel a bokszoló különös dialektusára.

- Nem értem, barátom. Ha volnál szíves néhány lábjegyzetet csatolni.

- Kirúgtak.

Jimmy felült. Ez már nem tréfa, és nem is csak egyszerűen rossz közérzet. Ez konkrétum, amely baráti együttérzésért kiált.

- Rettenetesen sajnálom - mondta. - Akkor nem csoda, ha nem repesel az örömtől. Hogy történt?

- Az a féleszű Bill Taft addig zrikált, amíg elvesztettem a fejem - magyarázta Jerry. - Ezt még William J. Bryan se tutta volna lenyelni.

Jimmy megint elvesztette a fonalat. A politikai utalások meghaladták képességeit.

- Mit tett veled Taft?

- Nem Taft volt az. Csak pont úgy néz ki. Az az Ogden gyerek volt az, ahol dolgozom. Begyött a tornaterembe, és zrikált, addig személyeskedett, amíg a végén elvesztettem a fejem, és csak azon vettem észre magam, hogy jól megadtam neki! - Az utolsó

szavaknál kissé felderült az arca. - Naná, hogy jól megadtam neki! - A derű lehervadt. - Aztán, most meg tessék, idejutottam.

Jimmy már értette. Aznap éjjel jött a panzióba, amikor találkozott Jerry Mitchell-lel a Broadway-n, és azóta ott is maradt. Gyakori beszélgetései a bokszolóval jól informálttá tették a Pett ház ügyeit illetően. Ismerte a Riverside Drive-i ház teljes személyzetét, valamint a bentlakókat. Pontosan tudta, mekkora bűnnek számít Ogden Ford megregulázása, bármi is legyen annak az oka. Azt sem kellett különösebben elmagyarázni neki, hogyan lehetséges, hogy Mrs. Pett csak úgy kihajíthat valakit, aki a férje alkalmazásában áll. Valóban együtt érzett Jerryvel.

- Szerintem - mondta -, te a lehető leghelyesebben jártál el. Az egyetlen dolog (ha megengedsz nekem ennyi kritikát) amit nehezményezek, hogy nem tetted el a gyermeket láb alól. De gondolom ezt csak azért mulasztottad el, mert, megzavartak. Nos, mindjárt megvizsgáljuk a jövőt. Én nem látom annyira sötéten. Elvesztettél ugyan egy jó állást, de a te képességeiddel bármikor találsz másikat. Annyi emésztési zavarral küszködő milliomos él New Yorkban, akiknek égető szükségük lenne valakire, aki fizikai erőnlétüket helyrehozza. Fel a fejjel Cuthbert, a nap még mindig süt!

Jerry Mitchell a fejét rázta. Nem hagyta magát megvigasztalni.

- De mit fogok mondani Ann kisasszonynak?

- Mi köze van neki ehhez? - kérdezte Jimmy, hirtelen támadt érdeklődéssel.

Jerry tétovázott egy pillanatig, de az együttérzés és baráti tanács iránti vágya erősebb volt diszkréciójánál. Abból csak nem lehet baj, ha az ember megbízik egy ilyen jó pajtásban, mint Jimmy.

- Az úgy van - kezdett hozzá -, hogy Ann kisasszony meg én mindent elrendeztünk, hogy elraboljuk a gyereket.

- Mi!?

- Nem igazi gyerekrablásra gondoltunk persze. Figyejjé!

Ann kisasszonnyal beszélgettünk róla, hogy a gyerek egy istencsapása, akinek arra lenne szüksége, hogy erős kézzel tartsák kordába', így aztán elhatároztuk, hogy elvisszük egy haveromhoz, akinek kutyakórháza van Long Islanden. Bud Smithers éppen az a

fickó, aki ráncba tudja szedni azt a kölköt. Ha látnád, mennyire ért hozzája, hogy egy randa, elhízott dögből olyan kutyát csináljon, amelyikre öröm ránézni. Arra gondoltunk, hogy egy-két hét Budnál lenne a legjobb recept Ogden bajára. És tessék, most ez történik, és mindent tönkretesz. Ha nem segítek neki, Ann kisasszony nem tud csinálni semmit azzal a kölökkel. És én meg hogy segíthetnék, ha eccer be se eresztenek abba a házba?

Jimmy nem győzte csodálni a lányt, akit eddig is a nők királynőjének tartott. Nem sűrűn talál az ember olyan lányt a földön, akiben megvan minden női vonzerő mind tesü, mind szellemi értelemben ugyanakkor olyan elszánt, hogy az első adandó alkalommal képes hatalmas ramazurit rendezni!

- Micsoda pazar ötlet!

Jerry szerény mosollyal fogadta az ovációt, majd azonnal visszazuhant a letargiába.

- Érted má'? Mit mondjak neki? Le fog nyelni keresztbe.
- A probléma - kezdte Jimmy -, felvet némi... - ekkor kopogtak az ajtón, és a panzió szobalánya dugta be a fejét.
- Mr. Bayliss, itt van Mr. Mitchell...? Jaj, drága Mr. Mitchell, lent várja egy hölgy. Azt mondja, Chesternek hívják.

Jerry segélykérően nézett Jimmyre.

- Most micsináljak?

Jimmy felkelt és a cipője után nyúlt.

- Ne csinálj semmit. Lemegyek és beszélek vele. Kimagyarázom a dolgot.
- Ez átkozottul rendes tőled.
- Szívesen teszem. Bízd csak rám.

Ann, aki nem sokkal az Ogden-féle tragédiát követően érkezett haza, amint értesült a történtekről, máris indult a panzióba, ahol egyenesen a társalgóba vezették.

Jimmy ott talált rá, amint éppen egy, a gyermek Sámuelt ábrázoló szobrocskát nézegetett, amely egy tál viaszgyümölcs mellett álldogált a kandallópárkányon. Ann sértve érezte magát és nagyon dühös volt Jerry Mitchellre. Amikor meghallotta maga mögött a

lépteket, harciasan pördült sarkon, de nagyon meglepődött, ahogy meglátta, ki jött a társalgóba.
- Mr. Bayliss!
- Jó estét, Miss Chester. Lám, hogy úgy mondjam, megint összehozott minket a sors. Békítőnek jöttem. Az az igazság, hogy Jerry Mitchell nem mert a szeme elé kerülni, ezért felajánlottam, hogy lejövök helyette.
- De hogy kerül maga ide?
- Itt lakom. - Követte Ann tekintetét, amely egy legelésző teheneket ábrázoló képen pihent meg. - Késői, amerikai iskola - mondta. - A tulajdonos unokahúgának köszönhetően van itt, aki a wissahickoni Levelező Festészeti Iskola hallgatójaként végzett. Szerinte eredeti.
- Itt lakik? - ismételte Ann. Egész életében olyan helyeken lakott, melyeket kiemelkedő belsőépítészek gondos munkája tett a legkényesebb ízlést is kielégítővé, ezért aztán ez a hely szörnyűbbnek tűnt fel előtte, mint az valójában volt. - Milyen rémes ez a szoba!
- Rémes? Biztosan elkerülte a figyelmét a zongora. Látja azt a gyönyörű plüssterítőt rajta? Lépjen kicsit délkeletre onnan, ahol áll, és kezével árnyékolja el a szemét. Innen kapjuk a zenét este, már ha nem lépünk ki előle.
- De az isten szerelmére, hogy képes itt lakni, Mr. Bayliss?
- Azért, Miss Chester, mert szorult helyzetben vagyok. A Bayliss-bankszámlát gyógyíthatatlan betegség támadta meg.
Ann hitetlenkedve nézett rá.
- Hát nem viccelt az ebédnél a múltkor? Komolyan gondolta az egészet? Biztos voltam benne, hogy ott és akkor kap munkát, ahol és amikor csak akar, különben nem viccelt volna ezzel. Tényleg nem talált semmi tennivalót?
- Dehogynem, rengeteget. Csak azért nem fizetnek. Rengeteget jövök-megyek, sokszor ülök be különböző autókba, szállok be különböző liftekbe, kinyitok mindenféle ajtókat és köszönök szépen: ‚Jó reggelt", és sok embertől hallom, hogy sajnos nincs állás. A napjaim zsúfoltak, a zsebem azonban sajna egyáltalán nem. Ann az együttérzéstől el is felejtette, miért jött.

- Nagyon sajnálom. De hisz ez rettenetes! Azt hittem, már régen talált magának valamit.
- Én is, azt hittem egészen addig, míg a New York-i munkaadók testületileg fel nem világosítottak az ellenkezőjéről. Más ügyekben teljesen különböző nézeteket valló emberek ebben a tárgyban egyhangúlag vélekedtek. A legközelebb ahhoz, hogy pénzügyi Titán legyek, akkor álltam, amikor majdnem alkalmaztak egy broadway-i üzletben, mint mandzsetta-demonstrátort heti tíz dollárért. Egy darabig úgy éreztem, mintha az egész természet azt rikoltozta volna: „heti tíz, heti tíz", és nem lennének szebb szavak a világon. De amikor a második napon kirúgtak, a természet meggondolta magát.
- De miért?
- Igazán nem tehettem róla. A sors keze volt. Az intézmény neve Middleton Mennyei Mandzsettája volt. A mandzsetta forradalmi volt, patentrendszerrel működött, ami nagyon megkönnyítette a használatát. Nekem az volt a dolgom, hogy ingujjra vetkőzve a kirakatban kellett állnom, és fogamat csikorgatva kellett dühöngenem, amikor a hagyományos gombot használom, és felragyogni, amikor kipróbálom az új, forradalmi módszert. Sajnos azonban kissé összekevertem a dolgokat és ragyogtam akkor, amikor a régi gombot használtam, és csaknem dührohamot kaptam, amikor felmutattam a feliratot: Most pedig kipróbálom Middleton Mennyei Mandzsettáját. El nem tudtam képzelni, miért hahotázik ezen a nagyérdemű járókelősereg a kirakat előtt, egészen addig, amíg a főnök, aki véletlenül arra járt ebédszünetéből visszatérve, volt olyan jó és elmagyarázta. Akármit mondtam, semmi sem tudta meggyőzni, hogy nem szándékosan tettem. Sajnáltam, hogy elvesztettem a munkámat, bár kissé úgy éreztem magam tőle, mint egy aranyhal az akváriumban. De a kirúgásomról eszembe jut Jerry Mitchell, térjünk csak vissza őrá.
- Ne törődjön most Jerry Mitchell-lel...
- Dehogynem, beszéljünk csak az esetről. Fontoljuk meg gondosan és alaposan. Jerry mindent elmondott.
Ann meglepődött.
- Hogy érti ezt?

- Az a szó: mindent, annak a szinonimája, hogy az egészet. Jerry bizalmasát látja maga előtt. Egyszóval bennfentes vagyok.
- Maga tud...
- Mindent. Az egész Ogden históriát ismerem. Az ügyet. Az összeesküvést. A vállalkozást.
Ann nem talált szavakat.
- Teljes mértékben támogatom a tervet. Annyira, hogy felajánlom a segítségemet, azzal, hogy elfoglalom Jerry helyét.
- Nem értem.
- Emlékszik, aznap az ebédnél, mikor az a fickó összetévesztett Jimmy Crockerrel, maga könnyed és természetes hangon felvetette, hogy ha egyszerűen besétálnék a nagybátyja irodájába és Jimmy Crockernek adnám ki magam, kétség nélkül elfogadnának és Jimmy-ként üdvözölnének. Hát ezt fogom tenni. És ha már egyszer bejutottam a házba, a szolgálatára állok, parancsolhat velem. Használjon fel éppúgy, ahogy Jerryt akarta felhasználni a terv kivitelezésében.
- De, de...
- Jerry! - mondta Jimmy lekicsinylően. - Mi az, amit ő tud, és én ne tudnék? És még valami. Egy olyan ütődött alak, mint Jerry, egészen biztosan elpénecolná a dolgot. Én aztán tudom, jól ismerem. Nagyon rendes gyerek, de olyan ügyekben, melyeknél intellektus és gyors észjárás szükségeltetik, fel sem merülhet a személye. Úgy szeretem, mintha a testvérem volna, de sajnos el kell ismernem, hogy az agya, mint a márvány olyan sima. Ehhez a feladathoz olyan ember kell, akiben van tapintat, ész, kezdeményezőkészség, szellem és lelkesedés - szünetet tartott. - Vagyis én! - fejezte be.
- De hát ez nevetséges! Teljesen ki van zárva!
- Szó sincs róla. Biztosan nagyon hasonlítok Jimmy Crockerre, különben az az ember ott az étteremben nem tévesztett volna össze vele. Bízza rám nyugodtan, megoldom a dolgot.
- Sohasem engedném, hogy maga...
- Holnap reggel kilenckor - mondta Jimmy határozottan - bejelentkezem Mr. Pett hivatalában. Már eldöntöttem.

Ann hallgatott. Próbálta megszokni a gondolatot. Első meglepetésében érzett ellenkezése lanyhulni kezdett. Ez az ötlet tökéletesen illett a vérmérsékletéhez, akár neki magának is eszébe juthatott volna. Végül azon kapta magát, hogy csodálja az ötletgazdát. Ez a fiatalember éppen az ő fajtája!

- Ha emlékszik, azt kérdezte tőlem a hajón - mondta Jimmy -, hogy kalandos természetű vagyok-e. Ezennel benyújtom a bizonyítékaimat. Arról is beszélt, mennyire szereti Amerikát, mivel ez a kalandok hazája. Már belátom, hogy igaza volt.

Ann gondolkodott kissé.

- Ha beleegyezem, hogy véghezvigye ezt az őrültséget, Mr. Bayliss, megígér nekem valamit?
- Bármit.
- Szóval, először is, szó sem lehet róla, hogy veszélyeztesse magát azzal, hogy belekeveredik ebbe az ügybe - leintette Jimmyt, aki közbe akart szólni, és folytatta. - De tudom, hogyan segíthetne nekem. Ahogy az ebédnél említettem, a nagynéném mindent megtenne Jimmy Crockerért, ha most megjelenne New Yorkban. Azt akarom, ígérje meg, hogy mindössze arra használja ezt fel, hogy rábeszéli, vegye vissza Jerry Mitchellt a házba.
- Soha!
- Azt mondta, bármit megígér nekem.
- Bármit, ezt kivéve.
- Akkor az egész lefújva!

Jimmy eltűnődött.

- Ez így egyáltalán nem izgalmas.
- Nem baj. Ez az egyetlen, amire hajlandó vagyok az áldásomat adni.
- Rendben van. De vegye jegyzőkönyvbe a tiltakozásomat.

Ann leült.

- Tudja, maga igazán fantasztikus, Mr. Bayliss. Le vagyok kötelezve!
- Igazán nincs miért.
- Nagyszerű hatással lesz a dolog Ogdenre, nem igaz?
- Elképesztően.

- Az első teendő most az, hogy mindent alaposan kigondoljunk. Mit szól ehhez például: megkérdezhetik magától, hogy mikor érkezett New Yorkba. Hogy fogja megindokolni, hogy ilyen későn jött el meglátogatni őket?
- Erre már gondoltam. Van egy hajó, amelyik holnap köt ki, azt hiszem a Caronia. Felmegyek és megnézem. Van fent egy újságom. Mondhatnám, hogy azzal érkeztem.
- Ez jó ötletnek tűnik. Még szerencse, hogy nem találkozott Peter bácsival az Atlanticon.
- És hogy viselkedjem, ha megérkezem? Szerény legyek vagy hetyke? Hogy viselné magát egy rég elveszettnek hitt unokaöcs?
- Szerintem egy elveszettnek hitt unokaöcs, akinek olyan múltja van, mint Jimmy Crockernek, a szőnyeg alatt sétálna fehér zászlóval a kezében.
Az előszobában megszólalt a gong.
- Vacsora! - mondta Jimmy. - Ami a fájdalmas részleteket illeti: főtt hús - vagy megcsalnak az érzékeim.
- Mennem kell.
- Találkozunk Filippinél.

Kikísérte Annt az ajtóig, és a lépcső tetején állva figyelte, ahogy a karcsú alak eltűnik a szürkületben. Jimmy mély levegőt vett, és elgondolkodva indult az ebédlőbe, hogy magához vegye a vacsorát.

XII. fejezet

Amikor másnap délelőtt fél tizenegykor - az a kifejezett szándéka, hogy elég korán kel ahhoz, hogy kilencre odaérjen, üres hencegésnek bizonyult - Jimmy megérkezett Mr. Pett Pine Street-i irodájába, nagyon elszánt volt. Az előtte álló nehéz megbeszélésre úgy készült fel, hogy a panzióbeli fantáziátlan reggelit, mely az utóbbi időben igen megterhelte a gyomrát, felcserélte egy drága szálloda fényűző früstökjére, öltönyét kivasaltatta, cipője ragyogott,

arca simára borotválva. Mindezek valamint a gyönyörű reggel, és az az életöröm, amely egy ilyen napon eltölti a férfit, akinek nem kell robotolnia, csak növelte természetes optimizmusát. Valami azt súgta, hogy minden rendben lesz. Ő lett volna az utolsó ember a világon, aki letagadta volna, hogy helyzete kissé bonyolult és kusza - neki magának is papír és ceruza kellett volna ahhoz, hogy bemutassa, vajon hogy is áll e pillanatban - de kit érdekel? A kusza helyzetek csak élénkítik az agyműködést. Sugárzó szívélyességgel nyújtotta át névjegyét Mr. Pett hivatalnoksegédjének, akit ez úgy meglepett, hogy ijedtében lenyelte a rágógumiját. - Vigye be ezt, fiam, a főnökének! - utasította Jimmy a fiút. - Gyerünk, gyerünk!
A fiú bamba arccal távozott.

Ahonnan állt, a korlát mögül, amely elválasztotta az ügyfeleket a hivatal munkatársaitól, Jimmy jól látta az ott dolgozókat, akik rendkívül hatékony tevékenységükhöz láthatóan rengeteg papírt használtak fel. Egyikük különösen körül volt bástyázva papírhalmokkal, annyira, hogy úgy nézett ki, mint egy fürdőző a tenger hullámai közt. Jimmy kedvtelve nézegette a serényen dolgozó fiatalembereket. Valahogy jókedvre derítette ez a fáradhatadan nyüzsgés. Szerette, ha ilyesmi történik körülötte.

A hivatalnoksegéd visszatért.

- Erre tessék.

A fiú viselkedésében a tisztelettudás jelentősen megnövekedett. Nagy hatással volt rá, ahogy Mr. Pett fogadta a látogató hírét. Érdekes, hogy az otthon papucsférj pénzember milyen nagy tekintélyű volt a hivatalában.

A bejelentés, hogy Mr. James Crocker szeretné tiszteletét tenni, úgy hatott Mr. Pettre, mint valami csoda. Egyetlen nap sem múlt el hazaérkezésük óta anélkül, hogy Mrs. Pett ne sopánkodott volna a fiú jövőjének biztosítására tett erőfeszítéseik kudarca felett. A Lord Percy Whipple-lel történt esetet leíró Sunday Chronicle cikk olvasása teljesen letörte a máskülönben rendkívül erős asszonyt. *Nincs szomorúbb, mintha hangja vagy tolla azt közli vélem: Lehetett volna!* Főként az a tudat keserítette el a végletekig, hogy ha korábban tudott volna a történtekről, olyan fegyver lett volna a

kezében Londonban a nővérével szemben, amely a vereséget dicsőséges győzelemmé változtathatta volna. Ha csak visszagondolt arra a jelenetre, és eszébe jutott az a nagyképű mód, ahogy Mrs. Crocker Lord Percy Whipple-ről mint mostohafia legjobb barátjáról beszélt, és eközben Lord Percy Whipple a betegágyában igyekezett kiheverni Jimmy Crockerrel való találkozásának következményeit, mintha tőrt forgattak volna a szívében, egyszerűen vigasztalhatatlan volt. Az első pillanatban, ahogy értesült a dologról, legalább hat különböző mondat jutott az eszébe, amit nővére fejéhez vághatott volna, egyik megsemmisítőbb hatású, mint a másik, de persze már késő volt.

Most pedig hirtelen itt terem az egyetlen ember, aki megtépázott önbecsülését helyreállíthatja. Jimmy Crocker Amerikába jött, mostohaanyja kifejezett akarata ellenére. Mr. Pett első gondolata az vok, hogy felesége minden bizonnyal halálra fogja kacagni magát. Alig tudta kivárni, míg a hivatalsegéd bekíséri a fiút, s amikor belépett, a nyakába ugrott, barátsága és öröme jeléül.

- Kedves fiam! - kiáltotta. - Kedves fiam! Nagyon örülök, hogy látlak!

Jimmy meglepődött, és egyben megkönnyebbült.

Nagyon jólesett neki a kedves fogadtatás és a meleg hangú üdvözlés. Kultúrált hűvösség volt a legtöbb, amire számított. Úgy volt értesülve, hogy a Pett házban ő a fekete bárány. Noha előfordul, hogy a fekete bárányt befogadják, de ez nem jelenti azt, hogy örömujjongásban törnek ki, ha meglátják.

- Ön nagyon kedves - mondta kissé meglepve.

Egy rövid pillanatig vizsgálgatták egymást. Mr. Pett arra gondolt, Jimmy sokkal jobban néz ki, mint képzelte. Valami sokkal cifrább és felfuvalkodottabb, kiélt fickóra számított. Ami Jimmyt illeti, ő első látásra megkedvelte a pénzembert, bár ő sem ilyennek képzelte. Mindig azt hitte, hogy a Wall Street-i milliomosok heves és agresszív, átható tekintetű és éles nyelvű emberek. A hajón messziről látta Mr. Pettet, de akkor nem volt módja közelebbről megismerni. Most rendkívül barátságos és jóindulatú kis embernek találta.

- Már teljesen lemondtunk rólad - mondta Mr. Pett.

Jimmy szerint itt helyén való volt egy kis megbánást mutatnia.

- Soha nem gondoltam volna, hogy így fogadnak engem. Azt hittem, meglehetősen népszerűtlen vagyok errefelé.

Mr. Pett egy legyintéssel elintézte a múltat.

- Mikor érkeztél? - kérdezte.
- Ma reggel a Carónián.
- Jó volt az átkelés?
- Kitűnő.

Csend állt be. Jimmynek úgy tűnt, mintha Mr. Pett alaposabban vizsgálgatná a szükségesnél. Már éppen azon volt, hogy könnyed kérdést tesz fel Mr. Pett egészségét illetően, vagy megjegyzést iktat be az úton látott delfinekről, csak hogy hihetőbbé tegye a történetet, de ekkor egy pillanatra megállt a szíve. Eszébe jutott ugyanis, hogy nagy hibát követett el. Mint az amatőr összeesküvők általában, Ann és ő túlszervezték a dolgot. Nagyon jó ötletnek tűnt, hogy azt mondja, aznap reggel érkezett, de csak látszólag. Most eszébe ötlött, hogy ha ő látta Mr. Pettet az Atlanticon, akkor Mr. Pett is megláthatta őt. A következő percben Mr. Pett megerősítette gyanúját.

- Valahogy olyan érzésem van, mintha már láttalak volna. De fogalmam sincs, hol.
- Otthon mindenki jól van? - kérdezte Jimmy.
- Minden bizonnyal.
- Alig várom, hogy lássam őket.
- Én már láttalak téged valahol.
- Hát, ott gyakran megfordulok.
- Mi?

Mr. Pett gyanakodva forgatta elméjében a megjegyzést. Jimmy igyekezett témát váltani.

- Egy ilyen fickónak, mint én - mondta -, aki előtt még ott az egész élet, van valami rendkívül ösztönző egy ilyen modern irodában. Milyen serényen dolgoznak odakint azok a fiatalemberek.
- Igen - mondta Mr. Pett.

Nagyon elégedett volt a beszélgetés ilyetén fordulatával. Szeretett volna a jövőről beszélni a fiatalemberrel.

- Mindenki dolgozik, csak a papa nem! - mondta Jimmy.

Mr. Pett elámult.

- Hogy?

- Á, semmi.

Mr. Pett kissé zavarba jött. Nem tudta pontosan, de mintha valami támadásfélét sejtett volna. Abbahagyta a lelkendezést és átvedlett üzletemberré.

- Remélem, most, hogy itt vagy, lehiggadsz és rendes munka után nézel - mondta olyan hangon, ahogy Ogdennel szokott beszélni.

- Dolgozni! - mondta Jimmy elképedten.

- Tudok neked egy helyet itt az irodában. Ezt megígértem a mostohaanyádnak, és be is tartom.

- De várjunk csak egy pillanatot! Nem értem! Azt akarja, hogy dolgozzam?

- Természetesen. Feltételezem, ezért jöttél Amerikába. Rájöttél végre, mennyire elfecsérelted eddig az életedet, és jóvá akarod tenni azzal, hogy nálam dolgozol.

Jimmy nyelve hegyén már ott volt a visszautasítás. Még soha életében nem ítélték meg ennyire tévesen. Aztán eszébe jutott Ann, és ez kijózanította. Semmi olyat nem tehet, amivel veszélyeztetné Ann terveit.

Bármi legyen is az ára, meg kell békülnie ezzel a kisemberrel. Egy kis ideig gondolatai Ann körül kalandoztak. Remélte, hogy értékeli majd, milyen áldozatot hoz érte. Egy ember számára, aki annyira utálja a munka minden megjelenési formáját, a kint robotoló hivatalnokok látványa valóban pozitív hatású, de csak abban az értelemben, hogy nagy megkönnyebbüléssel tölti el, amiért neki nem kell így tennie. Ha azonban munkatársakként kell rájuk gondolnia, a látvány már egyáltalán nem lelkesíti, hanem inkább undorítja, sőt émelyíti. A lány kedvéért, most ő is ilyen lesz, mint ezek! Élt-e a földön valaha olyan lovag, aki ekkora áldozatot hozott volna szíve hölgyéért? Ebben erősen kételkedett.

- Rendben - mondta. - Vegye úgy, hogy elfogadtam. Az lesz a munkám, mint azoknak odakint?
- Igen.
- Nem akarok beleszólni, de esetleg levehetnék némi terhet arról a fickóról, akit majdnem betemetnek a papírhalmok odakinn. Amikor elmentem, mellette, csak az orra hegye látszott ki az aktákból. Életemben nem láttam még ennyi embert ilyen keményen dolgozni. És mind szeretne egy elismerő pillantást a főnöktől, igaz?

Mr. Pett mereven válaszolt. Nem tetszett neki ez a hangnem az irodai munka szent témájával kapcsolatban. Úgy látta, Jimmy nem a megfelelő módon és szellemben közelíti meg új életét. Sok fiatalemberrel beszélt már ebben az irodában az ő alkalmazásában végzett munkáról, de egyik sem zajlott ilyen modorban.
- Pályafutásod életbevágóan fontos pontjához érkeztél el - mondta.
- Minden lehetőséget megkapsz a felemelkedésre.
- Igen. Az ágyból. Már legalább hétkor, nem igaz?
- Több komolyságot, fiam. - kezdte Mr. Pett.
- Csak azért nevetek, hogy ne sírjam el magam - magyarázta Jimmy. - Gondoljon csak bele, mit jelent ez egy olyan fiatalember számára, aki gyűlöli a munkát. Legyen jó hozzám! Parancsolja meg azoknak odakint, hogy bánjanak velem kíméletesen, legalább eleinte. A munka nyilvánvalóan sokkal jobb, mint bármi, amit eddig csináltam, de könyörgöm, legalább azt ne várja tőlem, hogy élvezzem! Ha önnek elege van a napból, és el akar menni, vagy meg akar nézni egy baseball-meccset, csak annyit kell tennie, hogy odaszól a többieknek, elmegy, mert sürgősen találkoznia kell Rockefellerrel. Nekem viszont bele kell ásnom magam azokba a papírhalmokba, és csak akkor jöhetek a felszínre levegőt venni, ha a fulladás veszélye már túl nagy.

Valószínűleg kedvenc játékának emlegetése lágyította meg Mr. Pett szívét. Viselkedésének korábbi keménysége szertefoszlott.
- Nem értem, minek jöttél át egyáltalán, ha így érzel?
- A kötelesség! - mondta Jimmy. - A kötelesség! Minden férfi életében elérkezik a pillanat, amikor választania kell a kellemes és a hasznos között.

- No, és persze az a legutóbbi kis játszmád, az a Lord Percy Whipple-ügy, forróvá tette a lábad alatt a talajt Londonban ugyebár? - segített Mr. Pett.
- Az ön magyarázata ugyan kevésbé romantikus, mint az enyém, de határozottan van benne valami igazság.
- Eszedbe jutott-e már, fiatalember, hogy nem kevés kockázatot vállalok azzal, hogy munkát adok a hivatalomban egy ilyen fickónak, mint te?
- Igazán nincs mitől tartania. Az a kis munka, amit én itt elvégzek, igazán se nem oszt, se nem szoroz.
- Ami azt illeti, az is megfordult a fejemben, hogy postafordultával visszaküldelek Londonba.
- Nem köthetnénk kompromisszumot?
- Hogyan?
- Nos, nincs valami titkári munka, amivel megbízhatna? Valahogy az az érzésem, kitűnő és nélkülözhetetlen titkár tudnék lenni.
- Van már titkárom, de az dolgozik is rendesen.
- Értem, mire gondol. Kérem törölni javaslatomat a jegyzőkönyvből.

Mr. Pett elgondolkodva dörzsölte az állát.

- Igazán komoly fejtörést okozol. Ez egy nagy igazság.
- Az igazságot mindig ki kell mondani - helyeselt Jimmy.
- Kutya legyek, ha tudom, mit csináljak veled. Na mindegy, most gyere haza velem, és ha találkoztál a nénikéddel, majd mindent megbeszélünk. Végül is az a lényeg, hogy távol tartsunk téged a bajtól.
- Keményen fogalmaz, de kétségtelenül igaza van.
- Természetesen velünk fogsz lakni.
- Nagyon szépen köszönöm. Ez igazán helyes megközelítés.
- Beszélnem kell rólad Nestával. Biztosan van valami megfelelő elfoglaltság a számodra.
- Például szívesen lennék a partnere a cégben - javasolta Jimmy segítőkészen.
- Miért nem helyezkedsz el megint egy újságnál? Az újságírás jól ment neked.

- Attól tartok, a régi lap nem látna szívesen a munkatársai között. Sokkal inkább vagyok szórakoztató hír a számukra.
- Hát ez bizony igaz. Mondd meg őszintén, mi a csudának kellett neked olyan idétlenül viselkedned odaát? Az a házasságszédelgési eset is azzal a bárpincérnővel! - mondta Mr. Pett szigorúan.
- Hagyjuk a múltat - felelte Jimmy. - Többet vétkeztek ellenem, mint amennyit én magam vétettem. Tudja, hogy van ez, Pete bácsi! - Mr. Pett már-már közbeszólt, de aztán meggondolta magát. - Az ember puszta jószívűségből megpróbál fényt vinni egy szegény munkáslány rideg, sötét hétköznapjaiba, ő meg se szó, se beszéd ellene fordul. Különben is nem is volt bár-pincérnő. Egy virágüzlet alkalmazottja volt.
- Nem látom be, hogy ez mit változtat a dolgokon.
- Mindent, egyszerűen mindent a világon! Érezte már valaha egy virágüzlet hipnotikus és mérgező hatását? Higgye el nekem Pete bácsi, bármelyik lány angyalnak tűnhet az illatozó virághalmok között. Nem tehettem róla. Nem voltam felelősségem tudatában, és nem tudtam, mit teszek. Csak akkor tértem magamhoz a bűbáj hatása alól, amikor az üzleten kívül találkoztam vele. De ennek már nincs jelentősége, egészen más ember lettem azóta. Józan, kiegyensúlyozott és komoly.

Mr. Pett felemelte a telefonkagylót és beszélt valakivel. Női hang búgott a vonal másik végén. Mr. Pett letette a kagylót.
- A nénéd azt mondja, azonnal indulnunk kell.
- Én kész vagyok. Önnek meg jó ürügy lesz ez, hogy lelépjen innen. Biztos vagyok benne, hogy örül, amiért idejöttem. Itt van az autója, vagy metróval megyünk?
- Azt hiszem, gyorsabb lesz metróval. A nénéd rendkívül meglepődött, hogy itt vagy, és nagyon örül.
- Ma, úgy látszik, mindenkit megörvendeztetek.

Mr. Pett elgondolkodva nézett rá. Jimmy elkapta a tekintetét.
- Valamin töri a fejét Pete bácsi, de nem tudom mi lehet az. Miért néz így rám?
- Csak eszembe jutott valami. -Jimmy - vágta rá az unokaöccse.
- Hogy?

- Csak tegye hozzá nyugodtan, Jimmy. Ez segítene nekem, hogy otthon érezzem magam, és leküzdjem a gátlásaimat.
Mr. Pett csuklott egyet.
- A gátlásaidat! Hogy van képed - de nem folytatta, szeretetteljes sóhajtással nézett az unokaöccsére. - Arra gondoltam, hogy egész rendes fiú vagy te. Vagy ha nem is igaz ez így egészen, mégis egészen más vagy, mint az a banda ott nálunk.
- Milyen banda?
- Tudod, a néném irodalmi érdeklődése miatt a ház tele van költőkkel, meg ahhoz hasonló alakokkal. Nagyon jó, hogy te is velünk leszel. Te valahogy olyan emberi vagy. Nem tudom, mi lesz ebből, de nagyon örülök, hogy itt vagy, Jimmy!
- Kezet rá Pete bácsi! Nagyon kedves vagy. Te vagy a legnagyszerűbb iparmágnás, akit ismerek!

XIII. fejezet

Mr. Pett és Jimmy Crocker a Kilencvenhatodik utcánál szálltak le a metróról, végigsétáltak a Riverside Drive-on. Jimmyt, mint mindenkit, aki először látta, enyhén sokkolta a Pett-ház látványa, de hamar magához tért és követte nagybátyját a bejárathoz vezető, járókővel kirakott úton.
- A néném biztosan a nappaliban van - mondta Mr. Pett, miközben kulcsával kinyitotta az ajtót.
Jimmy elismerően nézett körül. Lehet, hogy Mr. Pett háza kívülről bántja az ember szemét, de bent New York legkitűnőbb belsőépítészének kiváló tehetségét dicsérte.
- Az ember boldog lehet egy ilyen házban, ha nem kell a napjait munkával tönkretennie - mondta.
Mr. Pett döbbenten nézett rá.
- Nehogy ilyesmivel traktáld a nénédet! - figyelmeztette a fiút. - Ő azt hiszi, azért jöttél, hogy megállapodj végre.

- És úgy is van. Úgy letapadok, mint egy pióca. Azt remélem, a következő húsz évben nálatok lakom a lehetséges legnagyobb luxusban. Ez a nappali?

Mr. Pett kinyitotta a nappali ajtaját. Egy kicsi szőrös valami ugrott elő a kosarából, és csaholva megállt a szoba közepén. Aida volt az, Mrs. Pett pomeránija. Mr. Pett, aki nem szerette az ebet, hűvösen kitért előle, és bevezette Jimmyt a szobába.

- Nesta, ez itt Jimmy Crocker.

Jimmy annyira megdöbbent nagynénje és mostohaanyja hasonlóságán, hogy alig tudott megszólalni.

- Üd... üdvözlöm.

Viselkedése jó hatást tett Mrs. Pettre. A dadogást a bűntudatból eredő zavarjelének tekintette.

- Nagyon meglepődtem, amikor a nagybátyád felhívott- mondta. - Szinte el sem hittem, hogy áthajóztál. Nagyon örülök, hogy eljöttél.
- Köszönöm.
- Bemutatom Ogdent, az unokaöcsédet.

Jimmy csak ekkor vette észre a kanapén heverő dagadt gyermeket. A kisfiú nem kelt fel, amikor beléptek, és most sem akaródzott neki felkászálódnia. Még csak le sem tette a könyvet, amelyet éppen olvasott.

- Szia - vetette oda.

Jimmy odalépett a kanapéhoz, és lenézett a gyermekre. Már túljutott pillanatnyi zavarán, és ismét a megszokott fesztelen önmaga volt. Megdögönyözte kissé Ogden hájas pocakját, ami tiltakozó visítást váltott ki a megdöbbent gyermekből.

- Szóval te vagy Ogden! Lám, lám, lám. Te nem hosszában nősz, hanem széltében! Hány kiló vagy? Nyolcvan?

A Mrs. Pettben kialakult kedvező kép egy csapásra szertefoszlott. Sokkolta az imádott gyermek iránt tanúsított ilyen tiszteletlen megnyilvánulás.

- Kérlek, James ne zavard Ogdent - mondta hidegen.
- Nem érzi jól magát ma szegénykém. Gyenge a gyomra.

- Nem lehet, hogy sokat evett? - kérdezte Jimmy vidáman. - Én is ilyen voltam az ő korában. Csak arra van szüksége, hogy feleannyi ennivalót kapjon és többet mozogjon.
- Még csak az kéne! - tiltakozott Ogden.
- Nézzenek ide! - folytatta Jimmy, belemarkolva a gyerek körül szétszórt üres cukorkáspapírokba. - Ezt abba kellene hagyni. Megmondom, mit csinálok. Veszek egy flanelnadrágot és egy pólót, és esténként elviszem futni a gyermeket a Riverside Drive-on. Kimondhatadanul jót tenne neki. Szerzünk egy ugrókötelet is. Az egyszerűen pótolhatatlan. Néhány hét alatt olyan fitt lesz a gyermek, mint egy...
- Ogden egészséges életre való nevelése - mondta Mrs. Pett még mindig hűvösen -, Doktor Briginshaw kezében van, akiben a végletekig megbízunk.

A beálló csendet és annak bénító hatását mindhiába próbálta enyhíteni Mr. Pett köhécseléssel és toporgással. Mrs. Pett ismét megszólalt.
- Remélem, most, hogy végre itt vagy, James, megállapodsz, és kemény munkához látsz.
- Kétségkívül. Akár egy hód. - felelte Jimmy, aki még emlékezett nagybátyja intelmeire. - Csak az a baj, hogy még nem kristályosodott ki, mire is lennék a legalkalmasabb. Már beszéltünk erről Pete bácsival az irodában, de nem jutottunk dűlőre.
- Nincs semmi ötleted? - kérdezte Mr. Pett.
- Én a magam részéről átnéztem a telefonkönyvet a minap...
- A minap? De hiszen csak ma reggel érkeztél!
- Úgy értem ma reggel. Amikor az iroda címét kerestem, hogy meglátogathassam. - mondta Jimmy könnyedén. - Olyan, mintha réges-régen történt volna. Azt hiszem, azoknak a fickóknak a látványa az irodában volt rám ilyen hatással. Talán az lenne a legjobb, ha letelepednék itt, és levelező úton kitanulnám az elektromérnöki szakmát. Láttam egy hirdetést a metrón idefelé jövet. Garantálják, hogy bármire megtanítják az embert a fémmegmunkálástól a baromfitartásig. A szöveg úgy kezdődött: „Azért áll itt nyugodtan, mert nincs képzettsége". Nekem úgy tűnt,

hogy az én esetemre pompásan illik ez a hirdetés. írok nekik egykét sort, hogy postafordultával közöljenek néhány *apró,* de fontos tudnivalót a csirketartásról.

Bármit is készült minderre felelni Mrs. Pett, a megjegyzés benneszakadt, mert belépett Ann. Szobája ablakából látta, hogy Jimmy és Peter bácsi megérkeztek, és miután kivárt néhány percig, hogy Jimmy összeismerkedhessen Nesta nénivel, lejött, hogy megnézze, hogy állnak a dolgok.

Elégedett volt azzal, amit látott. A nappaliban érezhető enyhe feszültséget a helyzet természetes velejárójának tartotta.

Kérdő tekintettel nézett Jimmyre. Mrs. Pett nem informálta Mr. Pett telefonhívásáról, szükséges volt hát, hogy megmagyarázzák neki Jimmy jelenlétét. Várta, hogy valaki megszólaljon.

Mr. Pett magára vállalta a bemutatást.

- Jimmy, ez itt az unokahúgom, Ann Chester. Ann, ez Jimmy Crocker.

Jimmyt lenyűgözte a lány által produkált színlelt meglepetés. Művészi volt és meggyőző.

-Jimmy Crocker!

Mr. Pett már majdnem megjegyezte, hogy hiszen nem is először találkoznak, de aztán meggondolta magát. Végül is az az interjú öt éve történt. Jimmy már biztosan elfeledkezett róla. Semmi értelme szükségtelenül zavarba ejteni a fiatalokat. Ha Ann fel akarja eleveníteni a múltat, az az ő dolga. Neki semmi köze hozzá.

- Azt hittem, úgy volt, hogy nem jön át Amerikába! -mondta Ann.
- Meggondoltam magam.

Mr. Pett, aki árgus szemekkel figyelte őket, hirtelen felkiáltott.

- Megvan! Mindvégig azon törtem a fejem, hogy hol láttalak már. Az Atlanticon!

Ann és Jimmy összenéztek. A lány megkönnyebbülten látta, hogy Jimmyt a legkevésbé sem hozza zavarba ez a váratlan fejlemény.

- Az Atlanticon hajózott át, Mr. Crocker? - kérdezte.
- De hiszen az lehetetlen. Mi azon jöttünk. Biztosan találkoztunk volna!
- Ne hívjon Mr. Crockernek, kérem - mondta Jimmy.

- Szólítson Jimmynek. Az ön édesanyja bátyjának a felesége nővérének második férje az én apám. A vér nem válik vízzé. Nem, én a Caronián jöttem át. Ma reggel kötöttünk ki.
- Nahát! Volt egy pasas az Atlanticon, aki éppen úgy nézett ki, mint te - erősködött Mr. Pett.
- Azt hiszem, tizenkettő egy tucat belőlem - mondta Jimmy.
- Ti nem emlékeztek arra az emberre, akiről beszélek? - kérdezte Mr. Pett ártatlanul és mit sem sejtve arról, milyen indulatokat vált ki hallgatóságának két tagjából. - Két asztallal odébb ült az étteremben. Nem emlékszel rá, Nesta?
- Én túl rosszul voltam ahhoz, hogy lemenjek az étkezésekhez, úgyhogy nem.
- Te meg mintha beszéltél is volna vele a fedélzeten, Ann.
- Tényleg? - mondta Ann. - Nem emlékszem senkire, aki akár egy kicsit is hasonlított volna Jimmyre.
- Nos - mondta Mr. Pett, kissé zavartan -, ez nagyon különös. Lehet, hogy tévedek. - Az órájára nézett. - Sajnos vissza kell mennem az irodába.
- Magával megyek egy darabon Pete bácsi - mondta Jimmy. - Intézkednem kell, hogy a holmim valahogy idekerüljön.
- Miért nem telefonálsz a szállodába? - kérdezte Mr. Pett. Ann és Jimmy már-már úgy gondolta, Mr. Pett direkt csinálja ezt. - Melyik hotelban hagytad a holmidat?
- Mindenképpen el kell mennem, nincs mindenem becsomagolva.
- Visszajön ebédre? - tudakolta Ann.
- Köszönöm, igen. Csak fél óra az egész.

Miután a férfiak elmentek, Ann egy pillanatra megnyugodott, egészen megkönnyebbült, szinte boldog volt. Minden tökéletesen ment. Aztán hirtelen végigfutott rajta a hideg, ahogy Mrs. Pett megszólalt. Izgatottan beszélt, egészen közel hajolva Ann-hez.
- Mondd csak, te nem vettél észre semmit? Nem gyanús neked?
Ann nyugalmat erőltetett magára.
- Mire gondolsz, Nesta néni?
- Hát arra a fiatalemberre, aki Jimmy Crockernek adja ki magát.
Ann belekapaszkodott a székébe.

- Hogyhogy annak adja ki magát? Nem értem.

Ann nevetni próbált, de alig jött ki hang a torkán, s amikor végre sikerült, a hang egyáltalán nem hasonlított nevetésre.

- Mi jut eszedbe? Ha egyszer azt mondja, hogy ő Jimmy Crocker, akkor eléggé abszurd dolog ebben kételkedni, nem? Ki más tudná, mint Jimmy Crocker, hogy azt szeretnéd, hogy idejöjjön? Nem beszéltél erről senkinek, vagy igen?

Ez az érvelés elbizonytalanította kissé Mrs. Pettet, de pusztán azért, mert illogikus, nem volt hajlandó lemondani egy jó kis gyanúról.

- Ezeknek mindenhol vannak kémeik - mondta makacsul.
- Kik azok az ezek?
- A külföldi titkosszolgálatok. Lord Wisbeach beszélt nekem róluk tegnap. Azt mondta, mindenkire gyanakodnunk kell. Azt is mondta, hogy bármelyik pillanatban megkísérelhetik ellopni Willie találmányát.
- Biztosan viccelt.
- A legkisebb mértékben sem. Még sohasem láttam valakit ennyire komolyan beszélni. Azt mondta, minden új embert, aki megjelenik itt a házban potenciális bűnözőnek kell tekintenünk.
- Hát ez a fickó tényleg új - morogta Ogden a kanapéról.

Mrs. Pett megrökönyödött.

- Ogden! Egészen elfelejtettem, hogy itt vagy. - Rémülten felkiáltott, mivel a gyermek jelenléte új gondolatsort indított el benne. - Még az is lehet, hogy azért jött, hogy téged elraboljon! Erre eddig nem is gondoltam.

Ann elérkezettnek látta az időt, hogy közbelépjen. Mrs. Pett túlságosan közel került az igazsághoz.

- Ne képzelődj, Nesta néni! Biztosan a detektív történeteid miatt vannak rémlátomásaid. Az egyszerűen lehetetlen, hogy ennek az embernek rossz szándékai legyenek. Hogy jutna valakinek az eszébe ilyen kockázatos dologba belevágni? Hiszen bármelyik pillanatban ellenőrizheted azzal, hogy táviratozol Mrs. Crockernek, és megkérdezed, hogy a mostohafia valóban Amerikában van-e.

Ez bátor huszárvágás volt Ann részéről, mert olyasmit javasolt, ami ha elfogadják, egy szempillantás alatt romba döntheti az egész tervet, de Ann úgy látta, ezt meg kell kockáztatnia. Tudni akarta, vajon nénikéje megkérdezné-e Mrs. Crockert, vagy a viszály már annyira elhatalmasodott köztük, hogy semmi pénzért nem venné fel a kapcsolatot a nővérével.

Megkönnyebbülten sóhajtott, amikor látta, hogy Mrs. Pett mogorva arccal és merev derékkal ül a székén.

- Eszemben sincs táviratozni Eugéniának.
- Ezt megértem - mondta Ann. - De egy szélhámos nem tudná ezt, ugye?
- Értem, mire gondolsz.
- Nos - mondta Mr. Pett, kissé zavartan -, ez nagyon különös. Lehet, hogy tévedek. - Az órájára nézett. - Sajnos vissza kell mennem az irodába.
- Magával megyek egy darabon Pete bácsi - mondta Jimmy. - Intézkednem kell, hogy a holmim valahogy idekerüljön.
- Miért nem telefonálsz a szállodába? - kérdezte Mr. Pett. Ann és Jimmy már-már úgy gondolta, Mr. Pett direkt csinálja ezt. - Melyik hotelban hagytad a holmidat?
- Mindenképpen el kell mennem, nincs mindenem becsomagolva.
- Visszajön ebédre? - tudakolta Ann.
- Köszönöm, igen. Csak fél óra az egész.

Miután a férfiak elmentek, Ann egy pillanatra megnyugodott, egészen megkönnyebbült, szinte boldog volt. Minden tökéletesen ment. Aztán hirtelen végigfutott rajta a hideg, ahogy Mrs. Pett megszólalt. Izgatottan beszélt, egészen közel hajolva Ann-hez.

- Mondd csak, te nem vettél észre semmit? Nem gyanús neked?

Ann nyugalmat erőltetett magára.

- Mire gondolsz, Nesta néni?
- Hát arra a fiatalemberre, aki Jimmy Crockernek adja ki magát.

Ann belekapaszkodott a székébe.

- Hogyhogy annak adja ki magát? Nem értem.

Ann nevetni próbált, de alig jött ki hang a torkán, s amikor végre sikerült, a hang egyáltalán nem hasonlított nevetésre.

- Mi jut eszedbe? Ha egyszer azt mondja, hogy ő Jimmy Crocker, akkor eléggé abszurd dolog ebben kételkedni, nem? Ki más tudná, mint Jimmy Crocker, hogy azt szeretnéd, hogy idejöjjön? Nem beszéltél erről senkinek, vagy igen?

Ez az érvelés elbizonytalanította kissé Mrs. Pettet, de pusztán azért, mert illogikus, nem volt hajlandó lemondani egy jó kis gyanúról.

- Ezeknek mindenhol vannak kémeik - mondta makacsul.
- Kik azok az ezek?
- A külföldi titkosszolgálatok. Lord Wisbeach beszélt nekem róluk tegnap. Azt mondta, mindenkire gyanakodnunk kell. Azt is mondta, hogy bármelyik pillanatban megkísérelhetik ellopni Willie találmányát.
- Biztosan viccelt.
- A legkisebb mértékben sem. Még sohasem láttam valakit ennyire komolyan beszélni. Azt mondta, minden új embert, aki megjelenik itt a házban potenciális bűnözőnek kell tekintenünk.
- Hát ez a fickó tényleg új - morogta Ogden a kanapéról.

Mrs. Pett megrökönyödött.

- Ogden! Egészen elfelejtettem, hogy itt vagy. - Rémülten felkiáltott, mivel a gyermek jelenléte új gondolatsort indított el benne. - Még az is lehet, hogy azért jött, hogy téged elraboljon! Erre eddig nem is gondoltam.

Ann elérkezettnek látta az időt, hogy közbelépjen. Mrs. Pett túlságosan közel került az igazsághoz.

- Ne képzelődj, Nesta néni! Biztosan a detektív történeteid miatt vannak rémlátomásaid. Az egyszerűen lehetetlen, hogy ennek az embernek rossz szándékai legyenek. Hogy jutna valakinek az eszébe ilyen kockázatos dologba belevágni? Hiszen bármelyik pillanatban ellenőrizheted azzal, hogy táviratozol Mrs. Crockernek, és megkérdezed, hogy a mostohafia valóban Amerikában van-e.

Ez bátor huszárvágás volt Ann részéről, mert olyasmit javasolt, ami ha elfogadják, egy szempillantás alatt romba döntheti az egész tervet, de Ann úgy látta, ezt meg kell kockáztatnia. Tudni akarta, vajon nénikéje megkérdezné-e Mrs. Crockert, vagy a viszály már

annyira elhatalmasodott köztük, hogy semmi pénzért nem venné fel a kapcsolatot a nővérével.

Megkönnyebbülten sóhajtott, amikor látta, hogy Mrs. Pett mogorva arccal és merev derékkal ül a székén.

- Eszemben sincs táviratozni Eugéniának.
- Ezt megértem - mondta Ann. - De egy szélhámos nem tudná ezt, ugye?
- Értem, mire gondolsz.

Ann megnyugodott. A megkönnyebbülés azonban ezúttal sem tarthatott sokáig.

- De azt egyáltalán nem értem - mondta Mrs. Pett -, hogy a bácsikád miért volt annyira meggyőződve róla, hogy látta ezt az embert az Atlanticon.
- Talán csak vélt hasonlóságról van szó. Peter bácsi azt is mondta, hogy látta azt az embert, akit Jimmy Crockernek nézett, velem beszélgetni. Ha valóban lenne hasonlóság, mit gondolsz, nekem nem tűnt volna fel?

Váratlan helyről váratlan segítség érkezett.

- Én ismerem azt a fickót, akire Peter bácsi gondol -mondta Ogden.
- Egyáltalán nem hasonlít erre az emberre.

Ann annyira hálás volt a támogatásért, hogy eszébe sem jutott meglepődni. Magában úgy rendezte el a dolgot, hogy Ogden biztosan nem Jimmyvel, hanem valaki mással látta őt beszélgetni a fedélzeten. Kétségtelenül nem volt híján a beszélgetőtársaknak az utazás során. Úgy látszott, sikerült végre meggyőzni Mrs. Pettet.

- Lehetséges, hogy kissé elragadott a fantáziám - mondta.
- Hát persze, Nesta néni - válaszolt Ann hálásan. - Nem is vagy tudatában, mennyire élénk képzelőerővel rendelkezel. Amikor a legutóbbi novelládat gépeltem, egészen elképesztőnek találtam, milyen ötletek jutnak az eszedbe. Emlékszem, még mondtam is Peter bácsinak. Az meg nem lehetséges, hogy ha valakinek ilyen fantáziája van, az ne képzelődjön.

Mrs. Pett szemérmesen mosolygott. Reményteljesen nézett unokahúgára, hátha folytatja, de Ann már elmondta, amit akart.

- Hát, nagyon is igazad lehet, gyermekem - mondta végül Mrs. Pett, amikor legnagyobb sajnálatára megbizonyosodott róla, hogy a dicshimnusz véget ért. - Kétségtelenül butaság volt tőlem, hogy gyanakodtam erre a fiatalemberre. De Lord Wisbeach szavai egy olyan lélekre, mint az enyém, talán erőteljesebb hatással voltak, mint egy átlagemberére.
- Ez csak természetes - mondta Ann.

Boldognak érezte magát. Feszült helyzet volt, de sikerült megúszni a dolgot.

- És szerencsére - mondta Mrs. Pett -, van egy mód, hogy megtudjuk valóban James Crocker-e az illető.

Ann megdermedt.

- Egy mód? és mi az a mód?
- Nem emlékszel drágám, hogy Skinner évek óta ismeri James Crockert.
- Skinner? - A név ismerősnek tűnt, de tekintettel stresszes állapotára, Ann nem tudta beazonosítani.
- Az új inasom. Egyenesen Eugéniától jött hozzánk. Még ő engedett be minket a nővérem házába Londonban. Ha valaki, hát ő aztán tudja, hogy ez a személy valóban Jimmy Crocker-e.

Ann úgy érezte, tűrőképessége határára ért. Erre a váratlan csapásra igazán nem számított. Minden ereje elhagyta. Tervei füstbe mennek, még mielőtt egyáltalán esélye lenne a kivitelezésre. Cinkosának nem szabad visszatérnie a házba. Ez az egy világos volt előtte. Ha visszajön, egyenesen besétál a csapdába. Gyorsan felállt. Figyelmeztetnie kell szegényt. El kell csípnie, még mielőtt megérkezik, márpedig bármelyik pillanatban betoppanhat.

- Jó ötlet - mondta nyugalmat erőltetve magára - nem is gondoltam volna. Ez mindent leegyszerűsít. - remélem, nem ebédelünk későn, éhes vagyok.

Az ajtóhoz támolygott, és ahogy becsukta maga mögött, a szobájába viharzott, a fejére nyomott egy kalapot, lefutott a lépcsőn és ki a Riverside Drive-ra. Jimmy éppen akkor fordult be sarkon, amikor az utcára ért. Ann a kezét felemelve futott elébe.

XIV. fejezet

Jimmy megtorpant. A látomás meghökkentette. Éppen Ann járt a fejében, de arra igazán nem számított, hogy itt az utcán futnak össze.

- Mi a baj? - kérdezte.

Ann megragadta a kabátját, és a mellékutca felé vonszolta.

- Nem szabad bemennie abba a házba. Mindennek vége.

- Mindennek vége? Én meg éppen azon tűnődtem, mennyire jól mennek a dolgok. A nagybátyjával legalábbis. A lehető legnagyobb barátságban váltunk el egymástól. Megbeszéltük, hogy holnap elmegyünk a baseballmeccsre. Megmondja majd azoknak ott az irodában, hogy sürgős elintéznivalója van Rockefellerrel.

- Nem Peter bácsival van a baj, hanem Nesta nénivel.

- Á, ezzel az elevenemre tapintott. Azt hiszem, kissé tapintatlan voltam Ogdennel. Még azelőtt történt, hogy maga bejött volna a szobába. Ez a gond, igaz?

- Annak semmi köze ehhez - hadarta Ann türelmetlenül. - Sokkal rosszabb a helyzet. Nesta néni gyanakszik. Valahogy rájött, hogy maga nem az igazi Jimmy Crocker.

- Jóságos ég! Hogy lehet ez?

- Megpróbáltam megnyugtatni, de nem sikerült. Most arra vár, hogy Skinnert, az inast szembesítse magával. Ha ő nem ismeri fel magát, akkor a gyanúja beigazolódik.

Jimmy őszintén össze volt zavarodva.

- Nem értem. Ez igazán nagyon különös próba. Vajon miért gondolja a nénikéje, hogy akit az inas nem ismer, az nem lehet egyenes ember? Szerintem több száz olyan rendes ember lakik a környéken, akit az inas nem ismer.

- Skinner mindössze néhány napja érkezett Angliából. Eddig Mrs. Crockernál állt alkalmazásban. Na, érti már?

Jimmy megállt. A lány lassan, tisztán és érthetően beszélt, nem érthette félre, - mégis az volt az érzése, mintha nem hallotta volna

jól, amit mondott. Hogy a csudába lehetett egy Skinner nevű fickó a mostohaanyja inasa? Bayliss azóta velük volt, amióta csak Londonba költöztek.

- Biztos ebben?

- Persze, hát persze, hogy biztos vagyok. Maga Nesta néni mondta. Nem lehet tévedés, mert Skinner engedte be őket, amikor meglátogatták Mrs. Crockert. Peter bácsi mesélt róla. Ő beszélgetett is vele az előszobában, és megtudta, hogy nagy baseballrajongó...

Jimmynek vad és lehetetlen ötlete támadt. Az idea annyira abszurd volt, hogy még azt is szégyellte, hogy egyáltalán eszébe jutott. De olyan különös dolgok történnek a világban, hogy akár az is lehet...

- Hogy néz ki ez a Skinner?

- Ó, hát olyan mokány, simára borotvált ember. Nekem nagyon szimpatikus. Sokkal emberibb, mint ahogy az ember az inasokat elképzeli. Miért?

- Á, semmi.

- Szóval, egyszerűen nem mehet vissza a házba. Érti? Ő azonnal megmondaná, hogy nem Jimmy Crocker, magát meg letartóztatnák.

- Én ezt egyáltalán nem értem. Ha eléggé hasonlítok Jimmy Crockerre ahhoz, hogy a barátai összetévesz-szenek vele, akkor miért ne téveszthetném meg az inast is?

- De...

- Gondolja csak meg! Nem történhet semmi baj. Ha nem ismer fel, amikor ajtót nyit nekünk, azonnal tudni fogjuk, hogy vége a játszmának, és nekem még mindig rengeteg időm marad arra, hogy elszeleljek. Ha pedig a hasonlóság őt is megtéveszti, akkor minden rendben van. Azt javaslom, menjünk együtt a házhoz, csengessünk be, és amikor ajtót nyit, majd azt mondom: „Á, Skinner! Drága barátom!" - vagy valami ilyesfélét. Vagy bambán mered rám, vagy boldogan üdvözöl, mint egy farkát csóváló, hűséges eb. A továbbiakat majd eszerint alakítjuk.

A csengő éles hangja elhalt. Léptek hallatszottak az ajtó mögül. Ann Jimmy karját markolászta idegességében.

- Most... most! - suttogta.

Kinyílt az ajtó. A következő pillanatban beigazolódott Jimmy gyanúja: az apja állt az ajtóban, maga a megtestesült tökéletes inas, frakkban és sugárzó mosollyal az arcán. Hogy hogyan került oda, azt Jimmy el sem tudta képzelni, de ott volt teljes valójában.

Jimmy nem bízott túlságosan apja megfontoltságában. Az idősebb Crocker amolyan egyszerű, egyenes és szókimondó fajta volt, akinek, ami a szívén, az a száján. Nem tartotta képesnek arra, hogy adott esetben elrejtse meglepetését, vagy ne követeljen azonnal magyarázatot, ha nem ért meg egy helyzetet. Gyors és azonnali cselekvésre volt hát szükség, nehogy megdöbbent felmenője olyasmit mondjon, amivel mindent tönkretesz. Látta, ahogy a Jimmy szó ott remeg apja szája sarkában.

Vidáman intett az öreg felé.

- Nahát, Skinner, hát itt vagy? - mondta fesztelenül.

- Miss Chester mesélte, hogy elhagytad a mostohaanyámat. Feltételezem, egy hajóval korábban érkeztél, mint én. Én a Caronián jöttem. Nem számítottál rá, hogy ilyen hamar találkozunk, ugye?

Enyhe, alig észrevehető rángás futott végig Mr. Crocker arcán, majd visszatért nyugalma és derűje. Megkapta a végszót, és feltámadt benne a régi színész, minden zavarodottság nélkül felvette a fonalat. Tisztelettudó mosoly ült az arcára.

- Nem, valóban nem, uram.

Oldalt lépett, hogy beengedje a fiatalokat. Jimmy tekintete találkozott Annéval, ahogy beléptek. A lány szeme csillogott a megkönnyebbüléstől és a csodálattól, s ez úgy hatott Jimmyre, mint a legfinomabb ó bor. A lányt előreengedte, ő meg elismerése jeléül hátba verte apját, de úgy, hogy akkorát szólt, mint egy pisztolylövés.

- Mi volt az? - fordult meg ijedten Ann.

- Valami az utcán, gondolom - mondta Jimmy. - Valószínűleg egy autó kipufogója, nem Skinner?

- Nagyon valószínű, uram.

Jimmy követte Annt a lépcső felé. Ahogy haladtak felfelé egyszer csak halk suttogásra lett figyelmes.

- Ez már döfi! - Mr. Crocker így fejezte ki atyai áldását.

Ann bement a nappaliba, és felemelt fejjel, a győzelem csillogásával a szemében nézett mit sem sejtő nénikéjére.
- Érdekes kis jelenetnek voltam a tanúja odalent, Nesta néni - mondta. - A jó öreg, hűséges szolga és fiatal gazdája közötti találkozást volt szerencsém látni. Skinner majdnem elájult a meglepetéstől és az örömtől, ahogy meglátta Jimmyt.
Mrs. Pett alig tudott uralkodni magán.
- Skinner felismerte.... - kezdte, aztán hirtelen félbeszakította mondandóját.
Ann nevetett.
- Méghogy felismerte? Hát persze! Elég nehéz lett volna elfelejtenie, nem? Hiszen még egy héttel ezelőtt kiszolgálta Londonban.
- Lenyűgöző találkozás volt - tette hozzá Jimmy. - Csaknem olyan, mint Odüsszeusz és Argos kutya között, amelyről ez a gyermek itt minden bizonnyal olvasott már az irodalmi klasszikusok tanulmányozása közben - mondta, miközben barátságosan megpaskolta Ogden fejét, amit a gyermek vadul kikért magának. - Én voltam Odüsszeusz, Skinner játszotta a szertelen eb szerepét.
Mrs. Pett nem tudta eldönteni, hogy örüljön vagy bánkódjon afelett, hogy gyanúja végül is alaptalannak bizonyult. De végül is azt lehet mondani, a megkönnyebbülés kerekedett fölül benne.
- Nem kétlem, hogy Skinner örömmel lát viszont téged, fiam. De biztosan nagyon meglepődött.
- De mennyire!
- Egy percen belül ismét találkozhatsz egy régi ismerőssel - mondta Mrs. Pett.
Jimmy éppen le akart ülni, de ettől a megjegyzéstől félúton megmerevedett.
- Még eggyel?
Mrs. Pett az órájára nézett.
- Lord Wisbeach jön ide ebédre.
- Lord Wisbeach! - kiáltotta Ann. - Hiszen ő nem ismeri Jimmyt.
- Eugénia azt mondta Londonban, hogy ő az egyik legjobb barátod, James.

Ann kétségbeesetten nézett Jimmyre. Megint kezdett elhatalmasodni rajta az érzés, hogy nem képes a sors csapásait tovább elviselni, és képtelen az elé állított akadályokat leküzdeni.

Jimmy átkozta a balszerencséjét, amely Lord Wisbeachet eléhozta. Tisztán látta, hogy nem kell több mint néhány újabb „régi ismerős" felismerése, ahhoz, hogy Ann gyanakodni kezdjen valódi kilétét illetően. Mostanáig nem gyanakodott, mivel látta őt Baylisszel a Paddington pályaudvaron, és azt hitte, hogy az apja, de ez a tévedés nem tarthat örökké. Jól emlékezett Lord Wisbeachre, akit szószátyár, minden lében kanál figurának ismert, aki biztosan felemlegeti a régi szép időket, és annyit locsog-fecseg, hogy Ann biztosan öt perc alatt rájön az igazságra.

Nyílt az ajtó.

- Lord Wisbeach - jelentette Mr. Crocker.
- Sajnálom, hogy késtem - mondta őlordsága.
- De hiszen nem késett, sőt pontosan érkezett. Lord Wisbeach, nézze, itt van egy régi barátja, James Crocker.

Rövid, alig érzékelhető csend állt be. Aztán Jimmy előrelépett és kinyújtotta a kezét.

- Szervusz Whizzy, öreg barátom!
- Sz...szervusz, Jimmy!

Tekintetük egymásba fúródott. Őlordsága szemében félreértheteüen megdöbbenéssel vegyes megkönnyebbülés csillant. Arca először betegesen sápadtra változott, majd visszatért belé a vér. Ugy nézett ki, mint akit nagy sokk ért, de már túljutott rajta. Jimmy kíváncsian szemlélte, mert nem volt meglepve mindezen. Azt nem tudhatta, miben mesterkedik ez az ember, de abban az egyben biztos volt, hogy ez nem Lord Wisbeach - sőt ellenkezőleg, olyasvalaki volt, akit még életében nem látott azelőtt.

- Az ebéd tálalva van asszonyom - jelentette Mr. Crocker zengő hangon az ajtóból.

XV. fejezet

Ritkán fordult elő, hogy Ann örült annak a hat zseninek, akinek Mrs. Pett otthont adott a házában. Általában inkább utálta őket külön-külön és együtt is. De ezen a napon igen jónéven vette a jelenlétüket. Megvannak a fiatalembereknek a maguk hibái, de legalább fenntartják a társalgást és megakadályozzák, hogy Lord Wisbeach és Jimmy között párbeszéd alakulhasson ki a régi időkről. Még mindig remegtek a lábai, ha arra gondolt, hogy üdvözölte régi ismerősként Lord Wisbeach Jimmyt.

Nem is remélte volna, hogy a dolog ilyen jól alakul. Már elképzelte, ahogy Lord Wisbeach zavart ábrázattal hátrahőköl, és csak ennyit mond: „De hiszen ez nem Jimmy Crocker!" Feszültsége enyhült ugyan, de egyáltalán nem volt beszélgetős kedvében, és szórakozottan válaszolgatott a balján ülő Howard Bemis, a költő megjegyzéseire. Körbenézett az asztalnál. Willie Partridge Mrs. Pettel beszélgetett a trinitrofenol és a trotil közötti különbségről, amelynél alkalmasabb témát az ebédlőasztalnál el sem lehet képzelni. Clarence Renshaw hangja pedig túlszárnyalva mindenki mást, a trocheusok és spondeusok verstani funkciójáról zengett. Külsőleg semmi sem különböztette meg azt az ebédet a házban az utóbbi időkben szokásos étkezésektől.

Az egyeden dolog, ami nem engedte ellazulni, Lord Wisbeach Jimmyt fürkésző tekintete volt. Jimmy csendesen evett, az étkezésre koncentrált, ami természetesnek tekinthető olyan valaki esetében, aki mostanáig egy panzió kosztján élt, és most végre egy mesterszakács remekeivel kerül szoros kapcsolatba. Az elmúlt napokban túl sokat tapasztalt ahhoz, hogy holmi fürkésző tekintet aggassza. Érezte magán Lord Wisbeach vizsla szemét, és nem volt kétsége afelől, hogy az ebéd után talál majd alkalmat egy kis csevegésre. Most azonban nem törődött ezzel, kizárólag az emésztése és szöveteinek regenerálása érdekelte. Elégedetten szedett a tálból, mellyel édesapja kínálta.

Egyszer csak tudatosult benne, hogy Mrs. Pett szól hozzá.

- Tessék?

- Akár a régi időkben - mondta Mrs. Pett szívélyesen. Gyanakvása végképp szertefoszlott, miután Lord Wisbeach felismerte a jövevényt, és a lelkifurdalás szokatlanul barátságossá tette. - Most, hogy megint együtt vagy Skinnerrel - magyarázta. - Ez biztosan Londonra emlékeztet.

Jimmy elkapta apja kifejezéstelen tekintetét.

- Skinnert egyszerűen nem lehet nem tisztelni -mondta kedvesen. - Olyan a nyílt jelleme, mint egy gyönyörű virág.

A tál megremegett Mr. Crocker kezében, de arca rezzenéstelen maradt.

- Skinnerben nincs semmi romlottság - folytatta Jimmy. - A szíve olyan akár egy ártatlan gyermeké.

Mrs. Pett kissé megütközve hallgatta az emberi értékek végtelennek tetsző felsorolását. Valahogy az volt az érzése, hogy gúnyolódnak vele. Megint kezdte Jimmyt nem szeretni.

- Skinner olyan volt nekem az utóbbi években, mintha az apám lenne. - folytatta Jimmy. - *Ha elestem ki segített? Ki mondott vidám meséket? S a sebet, ha fájt, ki látta el?* Minden feszültsége ellenére Ann különös melegséget érzett cinkosa iránt, aki az idegesítő helyzetet ilyen kedves szóvirággal tudta oldani. Mindig azt gondolta magáról, s ebben volt némi önteltség, hogy bátorságban és talpraesettségben megállja a helyét, de úgy érezte, most nem tudna elfogulatlanul csevegni, ha megszólalna, mindenképpen elárulná idegességét. Ezért tisztelte Jimmyt, ugyanakkor azt kívánta, bárcsak ne szerepelne annyit az ebédnél. Még az is lehet - és erre a gondolatra kirázta a hideg -, hogy viselkedésével egy egészen más, szokatlan Jimmy Crockert teremt, és minden szándéka ellenére azt a hatást éri el, hogy Skinner és Lord Wisbeach többé már nem hisznek a saját szemüknek, és gyanakodni kezdenek. Szerette volna észrevétlenül figyelmeztetni, hogy ne vesse el túlzottan a sulykot, de az asztal túl nagy volt, ők pedig a két szemközti végén ültek.

Ezenközben Jimmy rendkívüli módon élvezte a helyzetet. Úgy gondolta, nagyon jó benyomást tesz a háziakra. Tökéletesen boldog volt. Jó volt az étel, nagyon jól szórakozott az inas szerepét játszó apján, és tetszettek neki az asztal körül helyet foglaló csodabogarak,

akik e nagyon is kellemes rezidencián lakótársai lesznek. Szerette volna, ha Mr. Pett is itt van. Megszerette az öreget, és el is határozta, hogy igyekszik majd leszoktatni arról a kiábrándító tulajdonságáról, hogy előbbre valónak tartja a hivatali teendőit a szórakozásnál. Azt tervezte, hogy Mr. Pett-tel, az apjával és néhány haverral ellátogat a baseballpályára. Gondolatmenetét megszakította az asztalnál hirtelen beállt csend. Felnézett a tányérjából és azt látta, hogy az egész társaság tátott szájjal bámul Willie Partridge-re. Willie pedig csillogó szemmel nézett a zsebéből elővarázsolt kémcsőre, melyet óvatosan letett a tányérja mellé.

- Elég van ebben a kémcsőben ahhoz - mondta Willie fennkölten -, hogy a levegőbe repítsem egész New Yorkot.

A csendet egy hatalmas csörömpölés törte meg, Mr. Crocker leverte a tálalóról a gyorsforralót.

- Ha ez a kémcsővel történt volna - mondta Wille, felhasználva az esetet a téma illusztrálására - már nem lennénk itt.
- Akkor ne ejtse el - tanácsolta Jimmy. - Mi az tulajdonképpen?
- Partrigite!

Mrs. Pett halott sápadt arccal áll fel az asztaltól.

- Willie, hogy hozhattad ide azt az anyagot? Mit akarsz tenni?

Willie jóindulatúan mosolygott.

- Nem kell aggódnod, Nesta néni, egyáltalán nem vagyunk veszélyben. Ha nem rázzák fel, nem robban. Egész délelőtt itt volt a zsebemben.

Olyan tekintettel nézett a kémcsőre, ahogy a szerető szülő pillant kedvenc gyermekére. Mrs. Pettet azonban ez korántsem nyugtatta meg.

- Menj, és azonnal tedd be azt a kémcsövet a nagybátyád széfjébe.
- Sajnos nem ismerem a kombinációt.
- Hívd fel a bácsikádat az irodájában, és kérdezd meg.
- Rendben van, ha mindenáron ezt akarod. De hidd el, hogy nincs a legcsekélyebb veszély sem.
- Ne vidd magaddal azt az izét - sikoltotta Mrs. Pett, ahogy Willie felkászálódott. - Még elejted nekem. Majd gyere vissza érte.
- Jól van.

A beszélgetés akadozott, miután Willie kiment a szobából. A kémcső úgy hatott a társaságra, mint a holttest jelenléte egy egyiptomi lakomára. Howard Bemis, aki közvetlenül mellette ült, alig észrevehetően egyre odébb húzódott, hogy végül majdnem lelökte Annt a székéről. Végre visszatért Willie. Felvette a kémcsövet az asztalról, könnyedén betette a zsebébe, és ismét távozott.

- Ha most egy hatalmas robbanást hallunk, és eltűnünk a tető át - csevegett Jimmy -, akkor ez volt az.

Willie újra bejött, és elfoglalta helyét az asztalnál, de a hangulat már nem volt többé a régi. Clarence Ranshaw hangja már nem zengett többé, és Howard Bemis sem ecsetelte tovább Edgar Lee Masters hatását a kortárs irodalomban. Mrs. Pett elhagyta a szobát, Ann pedig utánament. A zsenik is elszállingóztak lassan. Jimmy, miután rágyújtott egy cigarettára, és megitta a kávéját, azon vette észre magát, hogy egyedül maradt régi barátjával, Lord Wisbeach-csel, és hogy régi barátja, Lord Wisbeach arra készül, hogy megossza vele titkát.

A szőke hajú fiatalember azzal kezdte, hogy felállt, az ajtóhoz ment és kinézett. Majd visszatért az asztalhoz, és kitartóan fixírozta Jimmyt.

- Mi a pálya? - kérdezte.

Jimmy nyájasan viszonozta a tekintetét.

- A pálya? - kérdezte. - Hogy érti ezt?

- Na, ne szórakozzon itt velem - türelmedenkedett őlordsága. - Beszéljen, de gyorsan. Bármelyik pillanatban bejöhet valaki. Mi a neve? És mit keres itt?

Jimmy felvonta a szemöldökét.

- Én vagyok a tékozló fiú, aki hazatért.
- Na, hagyja már abba. Maga Potter embere?
- Ki az a Potter?
- Maga nagyon is jól tudja, kicsoda Potter.
- Ellenkezőleg, életemben nem volt még szerencsém Potterhez.
- Igazat beszél?
- A legteljesebb mértékben.

- Akkor a saját szakállára dolgozik?
- Nem, jelenleg egyáltalán nem dolgozom. Volt róla szó, hogy spárgaadagoló leszek, de még nem kértem meg a távoktatási anyagot.
- Rosszul leszek magától - mondta Lord Wisbeach. - Mi értelme ennek az idéden ködösítésnek? Miért nem játszik nyílt kártyákkal? Mindketten ugyanarra hajtunk, semmi értelme tehát itt megjátszania magát.
- Úgy értsem tehát - mondta Jimmy -, hogy maga nem az én jó öreg Lord Wisbeach barátom?
- Nem. Maga pedig nem az én jó öreg Jimmy Crocker barátom.
- Miből gondolja ezt?
- Megjátszotta volna az imént, hogy felismer, ha az lenne? Á, én mondom magának, haver, nagyon be voltam rezelve, de maga hála istennek kimentett.

Jimmy nevetett.

- Nagyon kellemetlen lett volna magának, ha tényleg Jimmy Crocker vagyok, ugye?
- Arról nem is beszélve, milyen kellemetlen lett volna magának, ha én meg tényleg Lord Wisbeach vagyok.
- Na, és kicsoda maga valójában?
- A fiúk Gentleman Jacknek hívnak.
- Miért? - kérdezte Jimmy meglepődve.

Lord Wisbeach nem válaszolt a kérdésre.

- Burke-nek dolgozom. Na, most pedig beszéljünk értelmesen. Egyenes leszek magához, egyenes, akár egy nyíl.
- Nyilat mondott, vagy nyulat?
- És elvárom, hogy maga is egyenes legyen.
- Titkokat fogunk sugdosni egymás fülébe?

Lord Wisbeach ismét az ajtóhoz lépett, és újabb vizsgálatnak vetette alá a folyosót.

- Idegesnek látszik - mondta Jimmy.
- Nem tetszik nekem az az inas, biztosan forral valamit.
- Gondolja, hogy Potternek dolgozik?

- Nem csodálkoznék rajta. Biztos, hogy rosszban sántikál, különben miért színlelte volna, hogy felismeri magát?
- Úgy látszik, errefelé az a becsületesség próbája, hogy valaki Jimmy Crockerként azonosít-e engem.
- Ugyanolyan nehéz helyzetben volt, mint én - mondta Lord Wisbeach. - Nem tudhatta, hogy maga valóban Jimmy Crocker-e, amíg maga ki nem segítette - akárcsak engem - azzal, hogy úgy tett, mintha ismerné őt. - Kelletlen csodálattal nézett Jimmyre. - Magának aztán van lélekjelenléte, haver, hogy csak úgy besétált ide. Nagy kockázatot vállalt. Nem tudhatta előre, hogy nem fut-e össze valakivel, aki valóban ismeri Jimmy Crockert. Mit csinált volna, ha ez az inas tényleg az igazi?
- Ez a mesterséggel járó kockázat.
- Ha arra a temérdek energiára gondolok, amelyet a dologba fektettem - mondta Lord Wisbeach -, megüt a guta, hogy valaki csak úgy ide pofátlankodik, mint maga.
- Miért pont Lord Wisbeachnek adta ki magát?
- Mert tudtam, hogy ezzel vállalom a legkisebb rizikót. Ugyanazon a hajón jöttem át, mint ő, és megtudtam, hogy világkörüli útra készül, mindössze egy napig maradt New Yorkban. De még kellett valami, ami indokolttá teszi, hogy ide jöjjek. Burke azt tanácsolta, keressem meg az öreg Chestert és kérjek tőle ajánlólevelet. Maga meg egyszerűen idejön, és közli velük, hogy náluk szándékozik lakni. - Egy darabig elmerengett a dolgok igazságtalanságán. - Na, elő a farbával, mit szándékozik tenni?
- Mivel kapcsolatban?
- Azzal, hogy mindketten itt vagyunk. Lesz annyi esze, hogy együttműködjön velem, és osztozzunk, vagy megkockáztatja, hogy mindent elront azzal, hogy megkísérli elhappolni előlem az egészet? Becsületes leszek magához. Nem mintha volna értelme átvágni egymást. Mindketten ugyanazért vagyunk itt. Maga is meg akarja szerezni azt a port, a Partridgite-et, meg én is.
- Maga tehát hisz a Partridgite-ben?
- Hagyja már abba! - mondta némi undorral Lord Wisbeach. - Mi értelme van ennek? Persze, hogy hiszek benne. Burke már egy éve

figyelemmel kíséri a fejleményeket. Hallott már Dwight Partridge-ről, nem? Nos, ez a fickó az ő fia. Mindenki tudja, hogy Dwight Partridge egy robbanóanyagon dolgozott, mielőtt meghalt, a fia meg itt elővesz egy kémcsövet tele valami anyaggal, ami állítása szerint alkalmas arra, hogy egész New Yorkot a levegőbe repítse. Na mi az összefüggés? A fiú tovább dolgozott az öreg kísérletein. Ahogy elnézem a gyereket, biztosan nem volt már rajta sok tennivaló, mert akkor biztosan nem tudta volna befejezni. Agya az nincs a szerencsétlennek, amennyire meg tudom ítélni. De ez nem változtat azon, hogy nála van az anyag, nekünk meg össze kell fognunk, és meg kell állapodnunk. Ha nem tudunk üzletet kötni, biztosra veszem, hogy elrontom a maga boltját, éppúgy, ahogy maga is az enyémet, de ennek mi értelme lenne? Csak újabb kockázatoknak tennénk ki magunkat. Pedig, ha összefogunk, szerintem, jut elég mindkettőnknek. Tudja, legalább egy tucat érdeklődő van, aki hajba kapna, hogy eladjuk nekik az árut. Ha meg Bürke miatt aggódik, azt felejtse el, majd én elintézem. Minden rendben lesz, higgye el.

Jimmy elnyomta a cigarettáját a tányérján.

- Nem vagyok olyan jó szónok, mint Brutus; így hát el kell tekintenie a szóvirágoktól, egyszerű ember lévén csak annyit mondok, szó sem lehet róla.

-Mi? Nem szövetkezik velem?

Jimmy megrázta a fejét.

- Sajnálom, ha kiábrándítottam, Whizzy, öregfiú, ha egyáltalán szólíthatom így, de nem tetszik az ajánlata. Nem szövetkezünk, és semmilyen közös ügyletünk nem lesz. Sőt, ellenkezőleg, az a feltett szándékom, hogy most azonnal odamegyek Mrs. Petthez, és informálom arról, hogy kígyó van az Edenkertben.

- Csak nem akar beárulni?

- De, méghozzá teli torokból.

Lord Wisbeach kellemetlen hangon felnevetett.

- Hát persze - mondta. - És mondja, hogy fogja megmagyarázni, hogy ebéd előtt kedves, régi barátjaként üdvözölt, most meg ebéd után én vagyok a rossz fiú? Nem árulhat el anélkül, hogy saját magát

is fel ne fedné. Ha én nem vagyok Lord Wisbeach, akkor maga sem lehet Jimmy Crocker.

Jimmy sóhajtott.

- Értem, mire gondol. Az élet rendkívül bonyolult, nemde?

Lord Wisbeach felállt. - Jobban teszi, ha újra végiggondolja a dolgot, fiam -mondta. - Nem ér el vele semmit, ha itt megjátssza magát. Nem akadályozhatja meg, hogy megszerezzem az anyagot, és ha nem kell magának fele-fele alapon, akkor elviszem az egészet.

Kiment a szobából, Jimmy pedig rágyújtott egy újabb cigarettára, és elmerengett ügyeinek bonyolultságán. Igaza volt Gentleman Jacknek vagy Joenak, vagy akárminek szólították is a fiúk. Ha beárulja, saját magát is elárulja. Gondolataiba mélyedve dohányzott. Akárcsak az elmúlt években többször, ezúttal is azt kívánta, bárcsak üsztább lenne a múltja és a jelleme. Teljes mértékben átérezte Dr. Jekyll érzéseit, másik, sokkal kevésbé tisztelt énje, Mr. Hyde iránt.

XVI. fejezet

Az ebédlőből Mrs. Pett egyenesen a nappaliba ment, hogy elüldögéljen gyermeke betegágya mellett. Aggódott Ogden miatt. Szegény bárány egészen kifordult magából. Ágya mellett még mindig érintetlen volt a doktor Bringinshaw által előírt üres húsleves.

Mrs. Pett halkan a kerevethez lépett, és hűvös kezét a gyermek homlokára tette. -Jaj nekem! - nyögte Ogden kimerülten. -Jobban vagy egy kicsit, drágám?

- Nem - mondta Ogden határozottan, - sokkal rosszabbul vagyok.
- Nem etted meg ezt a finom leveskét.
- Add a macskának!
- Innál egy kis langyos tejet, egyetlenem?
- Ne kínozz, anyu! - felelte a szenvedő.

Mrs. Pett bánatosan ült le. Furcsa egybeesésnek találta, hogy ez a szegény gyerek minden alkalommal ilyen rosszul érzi magát a házban rendezett estélyek után. Annak tulajdonította a dolgot, hogy a rendkívül érzékeny gyermeket felizgatja a sok vendég. Mostani állapotához persze Jerry Mitchell brutalitása is hozzájárult. Anyai vérének minden cseppje forrt a dühtől, amikor Jerry kegyetlenkedésére gondolt. Soha sem bízott abban az emberben. Nemcsak esztétikai alapon irtózott a külsejétől, hanem mert felfedezni vélte a durva külső mögött a vadembert. S hogy mennyire igaza volt, azt mi sem bizonyítja nyilvánvalóbban, mint ami az előző napon történt. Mrs. Pett nem volt annyira közönséges, hogy akár még önmagának is bevallja, Jerryvel kapcsolatban rossz előérzete volt, pedig az volt, és minden fájdalma ellenére érzett bizonyos fokú önelégültséget, mint bárki, akinek a rossz előérzete végül is bebizonyosodott. Ettől ugyanis az volt az érzése, hogy ádagfelettí intelligenciával és beleérző képességgel rendelkezik.

A kora délután nyugalma és békessége töltötte be a nappalit. Mrs. Pett elővett egy könyvet. Ogden a kereveten hortyogva aludt. Halk horkanások érkeztek a kosár felől is, ahol Aida, a pomeráni aludta összekucorodva pihentető délutáni álmát. A nyitott ablakon át a nyár meleg hangjai szálltak a szobába. Mrs. Pettet is elnyomta kissé a buzgóság, de akkor nyílt az ajtó, és belépett Lord Wisbeach.

Lord Wisbeachnek lázasan járt az agya. A gyors gondolkodás a legnélkülözhetetlenebb tulajdonsága az olyan fickóknak, akiket a fiúk Gentleman Jacknek ismernek, s akik azzal keresik a kenyerüket, hogy fárasztó és kemény munkával antiszociális tetteket hajtanak végre, és egyben küzdenek a Potter-féle bandákkal is. Ha egy mondatban lehetne összefoglalni őlordsága meditációit, miután otthagyta Jimmyt az ebédlőben, akkor a következő néhány szó fejezné ki legjobban, hogy mire jutott: a legjobb védekezés a támadás. Egy Lord Wisbeachnél gyengébb képességű intrikus esetleg annyiban hagytavolna a dolgot Jimmyvel folytatott beszélgetése után. Őlordságának azonban, miután jól képzett elméjében forgatta kissé az ügyet, jobb ödete támadt, amelyet most készült kivitelezni.

Belépése nyomán szertefoszlott a békés hangulat a nappaliban. Aida, aki addig úgy aludt kosarában, mint egy gutaütött, hörögve ugrott talpra, és a betolakodónak támadt. Hangos ugatásától csak úgy zengett a szoba.

Lord Wisbeach utálta a kis termetű kutyákat. Utálta, de egyben rettegett is tőlük. Sok hozzá hasonló embernek van ilyen fóbiája. Egy szék mögé ugrott és azt mondta: „Na... na!" Aida, akinek kitörése inkább csak hangos volt és dühös, nem akart összeütközésbe kerülni az idegennel, ezért biztonságos távolból folytatta a demonstrációt, amíg Mrs. Pett fel nem kapta az ölébe, ahol ugatása dacos morgássá szelídült. Lord Wisbeach előjött a szék mögül, és óvatosan leereszkedett rá.

- Beszélhetnék önnel, Mrs. Pett?

- Természetesen, Lord Wisbeach.

Őlordsága jelentőségteljesen nézett Ogdenre.

- Négyszemközt, ha nem bánja.

Majd jelentőségteljesen nézett Mrs. Pettre.

- Ogden drágám - mondta Mrs. Pett -, azt hiszem, jobb lenne, ha felmennél a szobádba, levetkőznél és lefeküdnél szépen. Egy kis alvás nagyon jót tenne neked.

A fiú meglepő engedelmességgel állt fel.

- Rendben - mondta.

- Szegény Oggie, nincs ma jól - mondta Mrs. Pett, amikor a gyermek kiment a szobából. - Nagyon gyenge az ellenálló képessége. Mit akart nekem mondani, Lord Wisbeach?

Lord Wisbeach közelebb húzta a székét.

- Mrs. Pett, emlékszik rá, mit mondtam magának tegnap?

- Hát persze.

- Megkérdezhetem, mit tud arról az emberről, aki Jimmy Crockernek adja ki magát?

Mrs. Pett megdermedt. Emlékezett rá, hogy csaknem szó szerint ezt a kifejezést használta, amikor Ann-nel beszélt. Gyanakvása, mely Skinner és később Lord Wisbeach reakciója nyomán eltűnt, most újra feltámadt. A bebizonyosodó előérzetek tulajdonsága, hogy újabb előérzeteket szülnek. Ha igaza volt Jerry Mitchell-lel

kapcsolatban, vajon nem igazolódik-e előérzete Jimmy Crocker esetében?
- Ugye, még sohasem látta unokaöccsét azelőtt?
- Soha. De ....
- Az az ember - mondta Lord Wisbeach meggyőző hangon - nem az ön unokaöccse.

Mrs. Pett gerincén végigfutott a hideg. Mégis igaza volt.
- De ön....
- Hogy úgy tettem, mintha felismerném? Valóban. De jó okom volt rá. Azt akartam, higgye azt, hogy nem sejtek semmit.
- Szóval ön azt hiszi...
- Emlékezzék, mire figyelmeztettem tegnap.
- De hiszen Skinner, az inas is felismerte.
- Pontosan. Ez csak azt bizonyítja, hogy amit Skinner-ről mondtam, jogos volt. Ezek együtt dolgoznak. Ez magától értetődik. Nézze a saját szemszögéből. Menynyire egyszerű. Ez az ember úgy tesz, mintha közeli kapcsolatban lenne Skinnerrel. Maga ezt Skinner becsületességének bizonyítékaként értékeli. Skinner pedig felismeri őt, amitől ön bizonyítottnak látja, hogy a fiú az ön unokaöccse. Az a tény, hogy Skinner Jimmy Crockerként azonosított egy férfit, aki nem Jimmy Crocker, elárulja őt.
- De ön miért...
- Már mondtam önnek, hogy okkal tettem úgy, mintha felismerném benne Jimmy Crockert. Jelenleg nem tehetünk semmit. A hamis név használata még nem bűncselekmény. Ha idő előtt felfedtem volna, hogy mindent tudok, azzal nem értünk volna el egyebet, minthogy elüldözzük a házból. Ha viszont várunk, és úgy teszünk, mintha nem gyanítanánk semmit, biztosan rajtakaphatjuk, amikor megkísérli ellopni unokaöccse találmányát.
- Biztos benne, hogy ezért jött ide?
- Mi más oka lett volna rá?
- Arra gondoltam, hogy talán el akarja rabolni Ogdent.

Lord Wisbeach elgondolkodva ráncolta a homlokát. Ezt a lehetőséget eddig nem vette számításba.

- Lehetséges - mondta. - Ezt korábban többször is megkísérelték, nem?
- Egyszer igen - mondta büszkén Mrs. Pett -, pedig nem volt Amerikában gyermek, akit nála jobban kellett volna őrizni. Képzelje, a gyerekrablók még külön becenevet is adtak Oggie-nek. Kis Aranyrögnek hívták.
- Akkor persze nagyon is fennáll a valószínűsége, hogy ez volt annak az embernek a célja. De bárhogy is van, az eljárásunknak azonosnak kell lennie mindkét esetben - kis szünetet tartott. - Sokkal jobban segíthetnék - már bocsánat, hogy ezt kell javasolnom -, ha megengedné, hogy itt lakjam a házban. Ön volt olyan kedves és meghívott vidéki házába, de önök csak két hét múlva utaznak oda, és ez alatt a két hét alatt...
- Azonnal ide kell költöznie, Lord Wisbeach. Még ma este. Még ma.
- Igen, én is azt hiszem, ez lesz a legjobb megoldás.
- Nem is tudom elmondani, mennyire hálás vagyok mindazért, amit értünk tesz.
- Önök olyan kedvesek voltak hozzám, Mrs. Pett - mondta érzelmes hangon Lord Wisbeach -, hogy ez igazán csak halvány kísérlet arra, hogy valamelyest viszonozzam. No, akkor ebben megállapodtunk, tehát hagyjuk is ennyiben. Még ma este ideköltözöm, és alapvető feladatomnak fogom tekinteni, hogy megfigyeljem azt a két embert. Most pedig elmegyek, össze-csomagolok, és idehozatom a holmimat.
- Hát ez nagyon kedves öntől, Lord Wisbeach.
- Örömömre szolgál, hogy megtehetem - fuvolázta őlordsága.

Kinyújtotta a kezét, majd azonnal vissza is húzta, mert Aida felé kapott. A testközeli búcsúzkodást ezért inkább csak szóbeli elköszönésre váltva elhagyta a szobát.

Miután Lord Wisbeach eltávozott, Mrs. Pett még egy darabig a szobában maradt, elgondolkodott. Fel volt dúlva az izgalomtól. Érzékeny lelke rendkívül nyitott volt Lord Wisbeach kinyilatkoztatásaira. Csodálta őlordságát, és a végletekig megbízott benne. Egyedül abban kételkedett, vajon képes lesz-e a lord egyedül

elbánni két, egymástól földrajzilag ilyen távol eső figurával, mint a fickó, aki Jimmy Crockernek mondja magát, és a másik, aki Skinnernek adja ki magát. Az egyik az emeleten, a másik az alagsorban lakik. Mrs. Pett lehetetlennek tartotta, hogy Lord Wisbeach, minden elhivatottsága ellenére képes legyen úgy megfigyelni Skinnert, hogy közben ne legyen kénytelen elhanyagolni Jimmy nyomon követését és fordítva. Ez kifejezetten olyan helyzet volt amely szövetségesekért kiáltott. Mrs. Pett úgy érezte további segítséget kell igénybe vennie.

Feltehetően regényírói ambícióinak köszönhetően Mrs. Pett szemében a detektív szónak olyan mágikus ereje volt, amelyhez hasonlóval a nyelv egyetlen más szava sem rendelkezett. Egyszerűen imádta a detektíveket - éles szemüket, csendes mosolyukat és simléderes, kockás sapkájukat. Ha a színházban a színre léptek, előrehajolt a széken, ha pedig saját regényeiben jelentek meg, a legnagyobb lelkesedéssel írt róluk. Nem túlzás, ha azt állítjuk, hogy szinte spirituális kötődéssel csüggött a nyomozókon. Az az ötlet, hogy alkalmazzon egyet a való életben, most, hogy a körülmények ezt valóban szükségessé tették, egészen felvillanyozta. Azokban a régi időkben, amikor Ogdent elrabolták, az egyetlen dolog, ami némi vigaszt nyújtott nyomorúságában, a detektívekkel folytatott napi tárgyalás volt. Most is alig várta, hogy felhívhasson egyet.

Csak az a megfontolás tartotta vissza, hogy nem bántja-e meg ezzel Lord Wisbeach érzéseit. A fiatalember olyan kedves volt és annyira éles eszű, hogy a külső segítség igénybevételének felvetése biztosan nagyon mélyen érintené. A helyzet azonban mégis megkívánta egy képzett specialista közreműködését. Lord Wisbeach iménti beszélgetésük alkalmával egyértelművé tette: képesnek tartja magát arra, hogy egyedül birkózzék meg az esettel; de bármennyire csodálatra méltó ember is őlordsága, mégsem nevezhető a kémkedés avatott szakértőjének. Saját maga ellenére kell segítséget szerezni neki.

Ekkor Mrs. Pettnek eszébe jutott egy kitűnő megoldás. A legjobb lesz, ha meg sem mondja neki. Alkalmazhat egy detektívet, és

közben nem bántja meg szövetségese érzéseit pusztán azzal az eljárással, hogy nem tesz a dologról említést Lord Wisbeachnek.

A telefon egy karnyújtásnyira volt tőle, kitömött bagolynak álcázva - ez volt ugyanis a szobabelsőt tervező belső építész kifejezett óhaja. Egy közeli asztalkán pedig bőrbe kötve Shakespeare összes munkáját mintázó kötetekben rejtőzött a telefonkönyv. Mrs. Pett nem habozott tovább. Már elfelejtette az Ogden elrablásakor alkalmazott detektívügynökség címét, de a nevére emlékezett, és még tudta a rendkívül szimpatikus igazgató vagy tulajdonos nevét is, aki akkoriban nagy odaadással hallgatta sirámait.

Leakasztotta a kagylót, és bemondta a számot.

- Mr. Sturgisszal szeretnék beszélni - mondta.
- Mr. Sturgis beszél - mondta egy hang.
- Ó, Mr. Sturgis - sóhajtotta Mrs. Pett -, el tudna kérem jönni hozzám, ... igen, most azonnal. Mrs. Peter Pett vagyok. Emlékszik rám? Néhány éve találkoztunk, akkor Mrs. Fordnak hívtak. Igen, Ogden Ford édesanyja. Beszélnem kell önnel Idejön? Azonnal? Ó, nagyon hálásan köszönöm. Viszontlátásra.

Mrs. Pett visszaakasztotta a telefonkagylót.

XVII. fejezet

Odalent az ebédlőben Jimmy dohányzás közben mérlegelte helyzetének furcsaságát, amikor a szobába lépett Ann.

- Hát itt van! - mondta Ann. - Azt hittem, felment.
- Rendkívül érdekes megbeszélésem volt régi haverommal, Lord Wisbeach-csel.
- Jóságos ég! És miről?
- Hát erről-arról.
- Csaknem a régi szép időkről?
- Nem, arról nem ejtettünk szót.

- Még mindig azt hiszi, hogy maga Jimmy Crocker? Annyira ideges vagyok - mondta Ann -, hogy alig tudok beszélni.
- Én a maga helyében nem lennék ideges - mondta Jimmy bátorítóan. - Jobban nem is mehetnének a dolgok.
- Éppen emiatt vagyok ideges. Ez nem tarthat így örökké. Túl nagy a kockázat. Szörnyű lett volna Skinner és Lord Wisbeach nélkül. Bármelyik pillanatban történhet valami végzetes. Hála az égnek, hogy Nesta néni gyanakvását sikerült leszerelni egy időre, most, hogy Skinner és Lord Wisbeach felismerték és igazolták magát. De csak néhány percig volt együtt velük. Ha egy kicsit több időt töltenek magával, az ő számukra is gyanússá válhat. El sem tudom képzelni, hogy tudta fenntartani a látszatot Lord Wisbeach előtt. Mindvégig attól tartottam, hogy majd mond valamit, ami a régi időkre utal. Nem szabad tovább visszaélni a jó szerencsénkkel. Szeretném, ha most azonnal odamenne Nesta nénihez és megkérné, hogy engedje visz-szatérni Jerryt.
- Szóval nem engedi, hogy átvegyem Jerry helyét?
- Persze, hogy nem. Nesta néni odafent van, menjen.
- Rendben. De mi lesz, ha nem sikerül rábeszélnem, hogy megbocsásson Jerrynek?
- Biztos vagyok benne, hogy bármit megtesz, amit kér tőle. Látta, mennyire kedves volt magához az ebédnél. Nem látom be, mi történhetett volna ebéd óta, hogy ez megváltozzon.
- Jól van. Felmegyek hozzá.
- Ha beszélt vele, menjen a könyvtárba, és ott várjon rám. A második ajtó innen. Megígértem, hogy elviszem a kocsimmal Lord Wisbeachet a szállodájába. Az előbb találkoztam vele, és azt mondja, hogy Nesta néni meghívta, lakjon itt, ezért aztán el akar menni a holmiját összecsomagolni. Húsz percen belül itt vagyok!

Jimmyt kissé nyugtalanította a dolgok ilyetén alakulása.
- Lord Wisbeach ideköltözik?
- Igen. Miért, baj?
- Neem. No, akkor felmegyek Mrs. Petthez. Amikor Jimmy a nappalihoz ért, semmi jelét nem látta annak, hogy bármi említésre méltó történt volna ott. A telefonkagyló a helyén volt, Mrs. Pett egy

széken üldögélt, Aida, a kutya pedig a kosarában pihent. Mrs. Pett, most hogy beszélt Mr. Sturgisszel megnyugodva merült saját könyvének olvasásába. Aida hangosan horkolt.

Jimmy megjelenése azonban kizökkentette Mrs. Pettet az irodalmi élvezetből. Azok után, amit Lord Wisbeach mondott róla, a fiatalemberben valami baljóslatút vélt felfedezni, már attól is, ahogy a szobába lépett. Szinte kirázta tőle a hideg. A Gengszter című munkájában - nettó egy dollár harmincöt, minden jog fenntartva, még a skandináv kiadásé is - pont egy ilyen alakot formált meg - simára borotvált, mutatós de ugyanakkor ijesztő figurát. Ahogy elnézte Jimmyt, ösztönösen Marsden Tuke nevű szereplőjének tökéletesen romlott viselkedése jutott eszébe - a többi szereplőnek csak az utolsó előtti fejezetben sikerült lelepleznie gonosz mesterkedésit -, mintha Tuke elevenedett volna meg benne. Úgy képzelte maga elé, hogy a vonzó külső csak azt szolgálja, hogy még inkább kelepcébe csalhassa a jó embereket; s az a tény, hogy Jimmy kellemes külsővel rendelkezett, még gonoszabbnak tüntette fel a szemében.

Egyszóval Mrs. Pett aligha lehetett volna kevésbé alkalmas arra, hogy Jimmy kérését jó szívvel fogadja. Még abban is hátsó szándékot feltételezett volna, ha a pontos időt kérdezi tőle.

Jimmy minderről persze mit sem sejtett. Azt észrevette, hogy Mrs. Pett kissé hűvösen méregeti őt, de ennek nem tulajdonított különösebb jelentőséget. Szimpatikussá akarta magát tenni, ezért kedvesen mosolygott. Ennél rosszabbat nem is tehetett volna. Marsden Tuke-nak kedves és behízelgő mosolya volt a leggyilkosabb fegyvere. Ezzel vette rá az embereket, hogy megbízzanak benne.

- Nesta néni - kezdte Jimmy -, kérhetnék öntől egy személyes szívességet?

Mrs. Pett megborzongott a kedveskedő hangnemtől. Ez aztán nagyon Tuke-os volt. De lehet, hogy még maga Marsden sem tudta volna a „Nesta néni"-t ilyen lágyan ejteni.

- Igen? - mondta végül. Nehezére esett a beszéd.

- Ma reggel véletlenül találkoztani egy régi barátommal. Nagyon rossz passzban volt. Úgy fest a dolog, persze nyilván jó oka volt rá, hogy ön kirúgta az állásából. Jerry Mitchellről van szó.

Mrs. Pett ereiben meghűlt a vér. A konspiráció egyre bonyolultabbá vált. Szövevényes hálójába vonta már az előtte álló embert, egy megbízható inast és férje volt testnevelőjét is. Ki mondja meg, hol lesz ennek vége? A maga részéről sohasem állhatta Jerry Mitchellt, de azt azért nem gondolta volna róla, hogy konspiratőr. Mégis: ha ez a fickó, aki Jimmy Crokernek mondja magát, régi barátjának nevezi, mi más lehetne?

- Mitchell - folytatta Jimmy, mit sem sejtve a hallgatója keblében dúló érzelmekről -, elmesélte, mi történt tegnap. Nagyon ki van borulva. Azt mondja, nem is érti, hogy viselkedhetett olyan szörnyen. Megkért, hogy szóljak egy jó szót az érdekében. Könyörgött, hogy mondjam meg önnek, szörnyen megbánta brutális viselkedését, és azt is kérte, említsem meg, hogy az előélete tökéletesen makulátlan, azelőtt soha sem tett ilyesmit. - Jimmy elhallgatott. Nem kapott bátorítást, és úgy tűnt, semmilyen hatást sem sikerült elérnie.

Mrs. Pett úgy ült, mintha kardot nyelt volna. A szívhez szóló monológ tökéletesen lepergett róla.

- Egyszóval - fejezte be Jimmy elbátortalanodva - nagyon sajnálja.

Csend volt.

- Honnan ismered Mr. Mitchellt? - kérdezte Mrs. Pett.

- Még akkor ismertem meg, amikor a Chronicle-nél dolgoztam. Láttam egyszer-kétszer bokszolni. Nagyszerű fickó, és olyan, de olyan jobbegyenese van, egészen különleges. Mélyen lentről húzza felfelé.

- Ki nem állhatom a profi bokszot - mondta Mrs. Pett. - Jerry Mitchell alkalmazását pedig kifejezetten elleneztem.

- Szóval nem fogadja vissza? - puhatolózott Jimmy.

- Eszem ágában sincs.

- De annyira megbánta, amit tett.

- Ha van benne egy szemernyi emberi érzés, akkor ezen egyáltalán nem csodálkozom.

Jimmy tétovázott. A dolog nem úgy sült el, ahogy szerette volna. Attól tartott, hogy egyszer az életben Ann-nek csalódnia kell. Az a gondolat, hogy ez talán nem is baj, vetekedett a félelemmel, hogy talán majd őt hibáztatja a kudarcért. Ez utóbbi elég kellemetlen lenne.

- Jerry nagyon kedveli Ogdent.
- Hm.
- Azt hiszem a meleg volt az oka, hogy elvesztette a fejét. Normális esetben egy légynek sem ártana. Én aztán tudom.
- Mit?
- Hogy egy légynek sem ártana.
- Khrcs - mondta Mrs. Pett - Jimmy most hallotta először ezt a hangkombinációt emberi ajakról. És, helyesen, a nemtetszés kifejezéseként értelmezte. Már biztos volt benne, hogy küldetése kudarcot vallott.
- Szóval mondhatom neki, hogy rendben van?
- Mármint hogy mi van rendben?
- Hát, hogy visszajöhet.
- Természetesen nem.

Mrs. Pett nem volt gyáva nő, de megborzongott a szeme előtt burjánzó összesküvéstől. Lord Wisbeach iránti hálája ennél a pontnál már-már hősimádattá alakult át. Ha őlordsága nem lenne, és nem világosította volna fel erről az emberről, minden bizonnyal bedőlt volna, és visszafogadta volna Jerry Mitchellt a házba. Mert bármennyire is nem szerette Jimmy Crockert, annyira élvezte volna nővére felett aratott győzelmét, hogy semmit sem tudott volna megtagadni a fiútól, aki mostohaanyja akarata ellenére jött a házába. De ez most olyan, mintha láthatatlanul figyelné ki egy bűnszövetkezet cselszövéseit. Abban az erős stratégiai helyzetben van, hogy azt hiszik róla, átverhetik s közben ő mindent tud.

Egy percig mérlegelte, mi lenne, ha Jerryt visszaengedné a házba. Nyilvánvaló, hogy Jerry jelenléte szükséges a cselszövéshez, bármi legyen is az; felmerült benne, hogy belemegy, csak azért, hogy a többieket is lépre csalja. Aztán eszébe jutott, hogy Lord Wisbeach és a detektív éppen eléggé el lesznek foglalva az ál Jimmy

Crockerrel és a fals Skinnerrel. Bolondság lenne tovább bonyolítani a dolgokat. A kandallón álló órára pillantott. Mr. Sturgisnek minden percben itt kell lennie, ha a beszélgetésük után azonnal elindult, ahogy megígérte. Nagyon megnyugtató lesz egy szakember kezébe helyezni az irányítást.

Jimmy egy pillanatra megállt az ajtónál; nagyon úgy látszott, nem szívesen nyugszik bele az elutasításba.

- Soha nem fordul elő többé. Már úgy értem, ami tegnap történt. Attól igazán nem kell tartania.
- Nem tartok tőle - válaszolta Mrs. Pett.
- Ha látta volna szegényt, amikor én....
- Tényleg, mikor láttad? Hiszen csak ma érkeztél, és azonnal Mr. Pett irodájába mentél, majd vele együtt jöttél ide. Igazán érdekelne, hogy mikor találkoztál Jerry Mitchellel.

Mrs. Pett azonnal meg is bánta ezt a kirohanást, mert attól tartott, ezzel elárulja ellenfelének, hogy gyanakszik, de nem tudta visszafogni magát, és nagyon jólesett látnia, hogy zavarba hozta Jimmyt.

- Akkor találkoztam vele, amikor a holmimért mentem - válaszolta Jimmy.

Éppen így mászott volna ki a bajból Marsden Tuke is. Tuke mindig így menekült ki a kutyaszorítóból. Jimmy egyre jobban megrémítette Mrs. Pettet.

- Elmeséltem neki, hogy milyen kedvesen tetszett invitálni, hogy lakjam itt, akkor mondta el, mi történt vele, és kért, hogy próbáljam meg kiengesztelni Nesta nénit. Ha látta volna, ahogy én, szomorúan és bűnbánóan, biztosan megsajnálta volna. Az ön női szíve biztosan...

Bármit akart is Jimmy Mrs. Pett női szívéről mondani, a kinyíló ajtó és Mr. Crocker mély tisztelettudó hangja félbeszakította.

- Mr. Sturgis.

A detektív fürgén lépett be, mivel magáénak vallotta a nézetet, hogy az idő pénz, és úgy is volt, hiszen a tulajdonában álló Nemzetközi Detektív Ügynökség virágzó üzletágban tevékenykedett. Nyurga ötvenes férfi volt, mélyen ülő szemekkel és

vékony ajkakkal. A legutolsó divat szerint öltözött, mert az volt az egyik kedvenc alapelve, hogy attól, hogy detektív, az ember még öltözhet úriemberként. Ennek értelmében megjelenését leginkább egy népszerű világfiéhoz igazította. Mégis inkább úgy festett, mint egy ünneplőbe öltözött áruházi ellenőr. Külseje tehát kellőképpen megtévesztette Jimmyt, aki egy szokványos látogatónak gondolta az érkezőt.

A detektív érdeklődéssel mérte végig a távozó fiatalembert. Szokásává vált, hogy érdeklődéssel szemlélt csaknem mindent maga körül. Ez nem kerül semmibe, de jó benyomást tesz a kliensekre.

- Annyira örülök, hogy el tudott jönni, Mr. Sturgis - mondta Mrs. Pett. - Nem ülne le, kérem?

- Mr. Sturgis leült, felhúzta a nadrágja szárát - az a pár centiméter csodákra képes, megóvja a pantallót a kitérdesedéstől, és segít megőrizni az eleganciát - és érdeklődéssel, várakozva nézett Mrs. Pettre.

- Ki volt ez a fiatalember, aki, éppen távozott?

- Éppen róla szeretnék önnel beszélni, Mr. Sturgis.

Mr. Sturgis hátradőlt, és összeérintette ujjai hegyét.

- Hallgatom.

- A fiú azt állítja magáról, hogy az unokaöcsém, James Crocker.

- Az unokaöccse? Ön eszerint sohasem látta az unokaöccsét?

- Még soha. El kell mondanom, hogy néhány évvel ezelőtt a nővérem másodszor férjhez ment. Én elleneztem a házasságot, és nem voltam hajlandó találkozni sem az új férjjel, sem annak fiával, a férj ugyanis özvegyember. Néhány hete Angliába utaztam, ahol a család él, és megkértem a nővéremet, engedje a fiút hozzánk, hogy a férjemnél dolgozzon. Ő ezt elutasította, én tehát a férjemmel együtt visszatértem New Yorkba. Ma reggel, legnagyobb megdöbbenésemre, kaptam egy telefont a férjemtől, hogy James Crocker váratlanul megjelent nála az irodájában. Aztán együtt hazajöttek, és a fiatalember valódinak látszott. Volt benne valami agresszív kedélyesség, ami megfelel az igazi James Crocker jellemének, már amennyit hallottam róla.

Mr. Sturgis bólintott.
- Értem, mire gondol. Olvastam róla az újságban - mondta röviden.
- Folytassa, kérem.
- Furcsának tűnhet, de első perctől kezdve kellemetlenül éreztem magam. Amikor azt mondom, a fiatalember valódinak tűnt, akkor ez alatt azt értem, hogy sikerült tökéletesen megtévesztenie a férjemet és az unokahúgomat, aki szintén velünk lakik. De megvolt rá az okom, és ebbe most nem szeretnék belemenni, hogy résen legyek, és igen hamar gyanakodni kezdtem. Az keltette fel a gyanúmat, hogy a férjem látni vélte a fiatalembert az Atlanticon, azaz a hajón, amelyen átkeltünk Amerikába jövet, miközben ő azt állította, hogy csak ma reggel érkezett a Caronián.
- Biztos ebben, Mrs. Pett? Határozottan azt állította, hogy ma érkezett Amerikába?
- Igen. A leghatározottabban. Sajnos, jómagam nem tudtam ellenőrizni, hogy valóban igazat mond-e, mert a legtöbb időt a kabinomban voltam kénytelen tölteni a hajón. De, mint mondtam, gyanakodni kezdtem. Nem tudtam, hogyan erősíthetném meg a gyanúmat, egészen addig, amíg eszembe nem jutott, hogy új inasom, Skinner, egyenesen a nővérem házából érkezett.
- Feltételezem, ez az az ember, aki az imént beengedett.
- Pontosan. Csak néhány napja lépett az alkalmazásunkba, és egyenesen Londonból érkezett. Úgy döntöttem, megvárom, míg Skinner találkozik a fiúval. Amikor az állítólagos James először idejött, a férjemmel érkezett, aki természetesen a saját kulcsával nyitott ajtót, ezért akkor nem találkoztak.
- Értem - mondta Mr. Sturgis, érdeklődéssel nézve Aidára, a kutyára, aki közben felkelt a kosarából és a bokáját szaglászta. - Úgy gondolta, hogyha Skinner felismeri a fiatalembert, az bizonyítja a személyazonosságát?
- Pontosan.
- No, és felismerte?
- Igen, de várjon egy kicsit. Még nem fejeztem be. Szóval felismerte, és ez engem egy időre meg is nyugtatott, de aztán már Skinnerre is gyanakodni kezdtem. El kell mondanom, hogy egy

nagyon jó barátom, Lord Wisbeach, egy angol nemesember, akit régóta ismerek, már korábban óvott tőle. Tudja, ő egyike a shropshire-i Wisbeacheknek.
- Kétségkívül - mondta Mr. Sturgis.
- Lord Wisbeach az igazi James Crocker barátja volt még Londonban. Ma eljött hozzánk ebédre, és találkozott ezzel a csalóval. Lord Wisbeach úgy tett, mintha felismerné, de csak azért, hogy a fiatalember ne fogjon gyanút. Ebéd után pedig elmondta nekem, hogy soha életében nem látta ezt az embert, és hogy lehet akárki, de az biztos, hogy nem az unokaöcsém, James Crocker.

Mrs. Pett elhallgatott, majd várakozásteljesen nézett Mr. Sturgisre. A detektív finoman elmosolyodott.
- És ez még mindig nem minden. Van még valami. Mr. Pett korábban alkalmazott egy testnevelőt, egy bizonyos Jerry Mitchellt. Tegnap kidobtam azt az embert, olyan okból, amelyet itt most nem kívánok ecsetelni. Ma pedig - éppen, amikor ön megérkezett - ez az ál Jimmy Crocker arra kért, hogy vegyem vissza Mitchellt, és alkalmazzam újra. Nem gyanús ez önnek, Mr. Sturgis?

A detektív behunyta a szemét, és ismét finoman mosolygott. Majd kinyitotta a szemét és Mrs. Pettre szegezte.
- Már évek óta nem volt ilyen jó kis esetem - mondta végül. - Nos, Mrs. Pett, hadd mondjak önnek valamit. Az egyik legkülönösebb tulajdonságom, hogy egyetlen arcot sem felejtek el, amelyet valaha láttam. Azt mondja, hogy ez a fiatalember azt állítja, ma reggel érkezett egy gőzössel? No, hát én több mint egy héttel ezelőtt láttam őt egy broadway-i kávéházban.
- Ne mondja!
- Jerry Mitchell-lel volt. Jerry Mitchellt ugyanis jól ismerem látásból.
Mrs. Pett meglepetésében sikkantott egyet.
- És ami ezt az ön inasát, Skinnert illeti. Mondjak róla is valamit? Biztosan tudja, hogy a nagy detektívügynökségek, például az Anderson-féle iroda, meg az ehhez hasonlók, gyakran kapnak megbízást, hogy felkutassanak valakit, akit valamiért keresnek a hatóságok, azok meg gyakran kérik fel a miénkhez hasonló kisebb

irodákat, hogy segítsenek a kutatásban. Ezzel időt takarítanak meg, és kiterjesztik a hatókörüket. Mi a magunk részéről szívesen dolgozunk együtt az Andersonnal, mert elég tehetős ügynökség, és jól megfizet minket. Szóval, néhány napja egyik barátom az Andersontól eljuttatott nekem néhány fényképet, amelyeket Londonból kapott. Hogy magánügyféltől kapta-e vagy a Scotland Yardtól, azt nem tudom. Azt sem tudom, miért keresik a fénykép eredetijét. De az Andersontól azt a megbízást kaptuk, hogy kutassuk fel az illetőt, és tegyünk jelentést. A különleges tehetségem, melynek segítségével minden arcot megjegyzek, már sokszor tett jó szolgálatot az Andersonnak. Alaposan megvizsgáltam a fényképeket, és el is tettem néhányat belőlük. Most is itt vannak velem. - A zsebébe nyúlt. - Felismeri?

Mrs. Pett a fényképre bámult. A kép egy keménykötésű és jó kedélyű, középkorú embert ábrázolt, akinek tekintete a távolba révedt, azon az utánozhatatlanul jellegzetes módon, ahogy csak a fényképeken néz az ember.

- Skinner!

- Ahogy mondani tetszik - mondta Mr. Sturgis, azzal elvette a fényképet és visszatette a zsebébe. - Abban a pillanatban felismertem, amikor ajtót nyitott nekem.

- De... de én csaknem teljesen biztos vagyok benne, hogy Skinner az az ember, aki minket beengedett, amikor meglátogattuk a nővéremet Londonban.

- Csak nem? - ismételte a detektív. - Alaposan megfigyelte őt?

- Nem, azt hiszem, nem elég alaposan.

- Nagyon gyakori és átlagos típus. Egy okos csaló könnyen elhitetheti önnel vagy bárki mással, aki csak egyszer látta s akkor is rövid időre, hogy a nővére inasa. Hogy mire megy ki a játék, azt egyelőre nem tudnám megmondani, de mindent egybevéve, afelől nem lehet kétségünk, hogy a fiatalember, aki az unokaöccsének adja ki magát, és a férfi, aki a nővére inasát játssza, összedolgoznak, és hogy a bandában Jerry Mitchell is benne van. Mint mondottam, pillanatnyilag nem tudom megállapítani, mi a céljuk, de biztos

vagyok benne, hogy Jerry Mitchell kirúgása megzavarta a terveiket. Ezért szeretnék annyira visszajuttatni a házba.
- Lord Wisbeach szerint a másik unokaöcsém robbanóanyagát akarják ellopni. Talán olvasott róla az újságokban, hogy unokaöcsém, Willie Partridge, alkotott egy olyan robbanóanyagot, amely minden eddig ismert szernél hatékonyabb. Az apja, róla biztosan hallott, a megboldogult Dwight Partridge.
Mr. Sturgis bólintott.
- Nos, az apja dolgozott ezen a robbanóanyagon közvetlenül a halála előtt, és amikor meghalt, Willie folytatta a kísérleteit. Ma az ebédnél mutatott nekünk egy kémcsövet, amelyben a találmány volt, s amelyet később a férjem könyvtári széfjébe zárt. Lord Wisbeach meggyőződése, hogy ezek a mihasznák ezt a mintát szeretnék megkaparintani, én azonban nem tudok másra gondolni, minthogy megint Ogdent szeretnék elrabolni. Ön mit gondol?
- Ezt a dolgok jelenlegi állása szerint nehéz eldönteni. Egyelőre annyit mondhatunk teljes bizonyossággal, hogy valamiféle összeesküvéssel állunk szemben. Ugye visszautasította a Jerry Mitchell visszafogadására irányuló kérést?
- Természetesen. Gondolja, hogy jól tettem?
- A lehető legjobban. Ha a távolléte nem húzná keresztbe a számításaikat, nem ragaszkodnának annyira a jelenlétéhez.
- És mi legyen a következő lépés?
- Azt szeretné tehát, hogy elvállaljam az esetet?
- Hát persze!
Mr. Sturgis elgondolkodva ráncolta a homlokát.
- Nem sok értelme lenne, hogy magam költözzem ide. Rossz esetben ugyanis a fiatalember, aki az unokaöccsének adja ki magát, megláthatott engem. Ha én jönnék ide, fennállna a veszélye, hogy gyanút fog, és akkor óvatossá válna. - Behunyt szemmel törte a fejét.
- Miss Trimble - mondta végül.
- Tessék?
- Magának Miss Trimble-re van szüksége. Ő a legokosabb alkalmazottam. Ezt az esetet pedig tökéletesen kézben tudná tartani.

- Egy nő? - kérdezte kételkedve Mrs. Pett.
- De milyen nő! - mondta Mr. Sturgis - Jó, ha millió között akad egy ilyen.
- De fizikailag hogy fogja tudni egy nő....
- Miss Trimble többet tud a dzsiu-dzsicuról, mint az a japán professzor, aki az edzője volt. Egy időben egy revüben lépett fel, mint erőművész. Ráadásul kiváló lövő. Egyáltalán nem kell félteni, higgye el, alkalmas a munkára. Csak azon tűnődöm, mi módon juttathatnánk be a házba. Nincs üresedés szobalány számára?
- Éppenséggel megoldható.
- Akkor ezt kellene tenni! Miss Trimble a szobalány szerepben van leginkább elemében. Marlingék válási ügyét is ilyen minőségében oldotta meg. Van itt valahol egy telefon?

Mrs. Pett kinyitotta a kitömött baglyot, a detektív pedig haladéktalanul kapcsolatba lépett az irodájával.

- Sturgis beszél. Miss Trimble-t kérem a telefonhoz.... Miss Trimble? A Riverside Drive-ról beszélek, Mrs. Pett házából. Ismeri a házat? Kérem, jöjjön azonnal ide. Szálljon taxiba! Menjen a hátsó bejárathoz, és keresse Mrs. Pettet! Mondja azt, hogy szobalányi állást keres! Megértette? Rendben. Hé, várjon, figyeljen még egy kicsit! Miss Trimble! Ne tegye még le! Emlékszik arra a fényképre, amelyet tegnap mutattam magának? Igen, arra, amelyik az Andersontól jött. Megtaláltam a fickót. Inas ebben a házban. Majd nézze meg jól, amikor megérkezik. Most pedig induljon! Mrs. Pett majd mindent elmagyaráz magának, ha ideért. - Letette a kagylót. - Most az lesz a legjobb, ha elmegyek, Mrs. Pett. Nem tanácsos itt maradnom, nehogy megneszeljenek valamit azok a fickók. Nyugodt lelkiismerettel bízom a dolgot Miss Trimble-re. A viszontlátásra.

Miután a detektív elment, Mrs. Pettnek nem volt már többé türelme olvasni, mivel az élet produkálta izgalmakkal a regény nem vehette fel a küzdelmet. Úgy tűnt a számára, mintha Miss Trimble ahelyett, hogy taxiba szállt volna, gyalogosan vágott volna neki az útnak. Egy pillantás az órára azonban meggyőzte arról, hogy Mr. Sturgis távozása óta mindössze öt perc telt el. Az ablakhoz lépett és kinézett. Alig bírt magával, igencsak türelmetlen volt.

Végre a sarkon megállt egy taxi, egy fiatal nő szállt ki belőle, és a ház felé indult. Ha a nő valóban Miss Trimble, nagyon is megfelelőnek látszott Mr. Sturgis választása. Zömök, szögletes vállú teremtés volt, s még a távolból is látszott rajta, hogy rendkívül határozott és eszes. A következő pillanatban befordult a sarkon, és a hátsó bejárat felé indult. Kis idő múlva pedig megjelent Mr. Crocker.

- Egy fiatal hölgy szeretne önnel beszélni asszonyom, a neve Miss Trimble. - A vér Mrs. Pett agyába tódult, ahogy inasa kimért hangját hallgatta. Egyszerűen borzalmas, hogy egy ilyen tökéletes inas csaló legyen. - Azt mondja, ön hívatta egy bizonyos helyzet miatt.
- Vezesse fel, Skinner! Ő az új szobalány. Majd leküldöm magához, ha beszéltem vele.
- Igenis, asszonyom.

Mrs. Pett kissé kihívónak találta a lány viselkedését, ahogy belépett a szobába. Ennek az volt a valódi oka, hogy Miss Trimble-nek határozott nézetei voltak a javak egyenlő elosztását illetően, és a gazdagok házai mindig rossz hatást tettek rá. Mr. Crocker finoman becsukta maga mögött az ajtót.

Mrs. Pett látogatója jelentőségteljesen szipákolt, ahogy körülnézett, és felmérte a belsőépítész munkájának extravagáns eredményét. Közelről látva a lányt, Mrs. Pett elismerte magában, hogy első benyomása több volt, mint helyes. A nő arca nemcsak határozott volt, hanem egyenesen fenyegető. Vastag szemöldöke alól kis szemei úgy villantak elő, mint a bokor mögül leselkedő veszélyes vadállaté. Ezt a benyomást csak erősítette az a tény, hogy míg bal szeme egyenesen előre tekintett, és Mrs. Pettre szegeződött, jobb szeme a plafont fixírozta.

Ami e rendkívüli nő megjelenésének egyéb részleteit illeti, orra tömpe volt és agresszív, szája ugyanazt a hatást keltette, amit a metrókocsinak az ember orra előtt bezáródó ajtaja vált ki a vonatról lemaradó utasból. Azt üzente, ne közelíts, ha nem akarsz bajba kerülni. Mrs. Pett, noha maga is erős asszony volt, különös gyengeséget érzett, ahogy a női nem eme szokatlan, férfiakat megszégyenítő képviselőjére nézett. Már-már sajnálta azokat a

szerencsétleneket, akikre ezt a dinamikus teremtést rászabadítja. Nem is tudta hirtelenében, hogyan indítsa el a beszélgetést.

Miss Trimble, azonban nem szorult segítségre. Szerette maga kezdeni a tárgyalást. Ajkai szétnyíltak, és a szavak úgy záporoztak fogai közül, mint a lövegek a golyószóróból. Mrs. Pett megfigyelte, hogy Miss Trimble az állkapcsát már nem tartotta fontosnak szétnyitni. Összezárt fogakkal beszélt.

- 'napot - mondta Miss Trimble, és Mrs. Pett remegő lábakkal hátrált a székéig, majd beleereszkedett a biztonságot nyújtó alkalmatosságba, mert olyan érzése volt, mintha feltéglákkal hajigálnák. - Jó napot - mondta elhaló hangon.

- 'rülök, hogy megismerhetem, Mrs. P'tt. Mr. St'rgis kűdött, aszongya, hogy munkája van a szám'mra. Gyöttem, amilyen gyorsan csak t'ttam.

- Hogy mondja, kérem?

- Amilyen gyorsan csak tuttam. A tax' rohatt lassú vót.

- Á, értem.

Miss Trimble jobb szeme körbejárt a szobában, akár egy fényszóró, a másikat azonban beszélgetőtársán tartotta. Ennek szinte hipnotikus hatása volt.

- Szóval mija probl'ma? - Jobb szeme egy pillanatra megpihent egy csodálatos Corot-n a kandalló felett, Miss Trimble ismét szipogott egyet. - Egyátán nem csodákozok, hogy bajba van. Mind' gazdag így jár. Nem is tunnak mást csin'ni a rengeteg idejükke , min' bajba jutni.

Rosszalló tekintette megállt egy Canalettón.

- Úgy látom, ön nem túlságosan kedveli a gazdagokat - mondta Mrs. Pett olyan behízelgő hangon, amilyet csak ki bírt préselni magából.

A behízelgő hang nem tett különösebb benyomást Miss Trimble-re, átsiklott rajta, mintha csak egy meztelen csiga lenne, ő meg egy autó. Áthajtott rajta és szétloccsantotta.

- Útálom őket. Cucilista vagyok.

- Tessék? - tudakolta szerényen Mrs. Pett.

Ez a nő kezdett az agyára menni.

- A gazdagoknak semmi haszna. Olvastaja Bern'rd Shawt? He? Vagy az Upton Sinclairt? He? Olvassacsak el őket. E'gondolkoztattyák az embert. No, még nem is monta e', mija probléma.

Mrs. Pett ekkorra már régen megbánta azt a hirtelen elhatározását, amely arra késztette, hogy felhívja Mr. Sturgist. Pályafutása során számos valódi és képzelt detektívvel került kapcsolatba, de még sohasem volt dolga hasonló példánnyal. S az volt az egészben a legborzasztóbb, hogy tehetetlen volt. Az ember elvégre éppen a határozottságáért és hatékonyságáért alkalmaz egy detektívet, nem pedig kulturáltságáért és kifinomultságáért. Egy olyan detektív, aki úgy vágja az emberhez a szavakat zárt fogsorán keresztül, mint a féltéglákat, még mindig jobban megéri a ráfordított pénzt, mint egy olyan, aki alkalmatlan a feladat elvégzésére - még akkor is, ha az utóbbi esetleg ideális beszélgetőpartnernek bizonyulna. Mrs. Pett pedig, sok más emberhez hasonlóan, azt a nézetet vallotta, hogy minél durvább valaki, annál valószínűbb, hogy az illető hatékony. Az emberek többségét lenyűgözi a civi-lizálatíanság ereje.

Mrs. Pett legyőzte ellenérzését és megpróbálta úgy felfogni a dolgot, mint egyszerű üzletet, melyben nagyobb szükség van az eredményekre, mint a finom hangnemre. Ahogy a másik nő arcába nézett, egyszerre könnyebben fogta így fel a kapcsolatukat. Ez az arc erőt sugároz. Persze nem szép, de süt róla a cselekvőképesség. Miss Trimble nem beszélt e pillanatban, s amikor a szája csukva volt, e testrésze ígéretesen hatékonynak látszott.

- Azt szeretném - mondta Mrs. Pett -, ha ideköltözne, és megfigyelne néhány férfit...

- Férfit! Na mingyár' gondótam! Ha baj van, az tutira ja férfijak miatt van!

- Nem kedveli a férfiakat?

- Utálom őket! Szürfazset vagyok! - átható tekintettel nézett Mrs. Pettre, s közben jobb szeme mintha ki akart volna ugrani bozontos szemöldöke alól. - Támo-gattyajaz ügyünket?

Mrs. Pett szüfrazsettellenes volt, de a témáról vallott határozott nézeteit, nem kívánta e pillanatban szellőztetni. Egész lénye ágált az

ellen, hogy ezzel a nővel vitába keveredjék. Sietve visszakanyarodott az eredeti témához.
- Egy fiatalember érkezett hozzánk ma reggel, azt akarva elhitetni velünk, hogy ő az unokaöcsém, James Crocker. Egy szélhámos az illető. Azt szeretném, ha megfigyelné.
- 't akar a fickó?
- Nem tudom sajnos. A magam részéről azt gondolom, el akarja rabolni a fiamat, Ogdent.
- Maj'én elintézem - mondta Miss Trimble magabiztosan. - És mongya jazaz inas, az nem gyanús? Fo-gaggyunk, az is egy csaló!

Mrs. Pett szeme elkerekedett. Ez a nő tényleg nagyon érti a dolgát.
- Hogy jött erre rá?
- Azonna' láttam rajta - Miss Trimble kinyitotta a retiküljét. - Itt egy fotó róla. 'z irodábó' hoztam. Ez tutira jaz a fickó, akit kerestetnek.
- Mr. Sturgis és én is azt gondoljuk, hogy ezek ketten együtt dolgoznak, mármint az inas és a fiatalember, aki az unokaöcsémnek adja ki magát.
- Oké, eztet is figyelni fogom.

Miss Trimble visszatette a képet a táskájába, és hangos csattanással bekattintotta' a retikül zárját.
- Van azonban még egy lehetőség - mondta Mrs. Pett. - Az unokaöcsém, Willie Partridge, feltalált egy kitűnő robbanóanyagot, és az is lehet, hogy ezek ketten azt akarják ellopni.
- Ja. A férfijak akármire képesek. Ha hidegre tennénk minden férfit, nem lenne több bűnözés a világon.

Barátságtalanul nézett Aidára, a kutyára, aki alvás után álmosan kászálódott ki a kosarából, mintha az is férfi lenne. Mrs. Pett azon tűnődött, vajon milyen tragédia lappanghat ennek a nőnek a múltjában, amitől ilyen féktelenül gyűlöli a férfiakat. Nem látszott olyan nőnek, akit egykönnyen átvernek a másik nem képviselői, még kevésbé olyannak, akit egy férfi, még ha rövidlátó vagy elmebeteg is, megpróbálna becsapni. Ezen a titokzatos jelenségen törte a fejét, amikor látogatója megszólalt.
- Na gyöjjön előja farbáva' - mondta Miss Trimble.
- Hogy mi tetszik?

- Na, mongya tovább! Ne kíméjjen.
- Ja, már értem - mondta sietve Mrs. Pett, és rövid elbeszélésbe fogott a gyanús körülményekről, melyek miatt szükségesnek látszott, hogy külső segítséget vegyen igénybe.
- Lord Wisbeach? - vágott közbe Miss Trimble. - Ammegki?
- Egy nagyon jó barátunk.
- Felelősséget vállal érte? Okés a fickó? Nem csaló, he?
- Persze, hogy nem! - mondta Mrs. Pett indignálódva. - Nagyon is jó barátom.
- Akko'jó. Na ennyi? Akko' lemegyek és má' kezdek is.
- Úgy értsem, azonnal beáll?
- Naná. Nem messze van egy panzijó, abba' van a ruhám, mingyá' gyövök. Tíz perc az egész. Ugyanaztat a ruhát használom, amit a Marlingék válási esetébe' haszná'tam. Ismerija Marlingékat? Rohatt gazdagok! Henyék. Naná, hogy bajbajutottak. De én megoldottam. Na, viszlát. Megyek. Nincsen idő totojázni.

Mrs. Pett elgyengülve dőlt hátra székében. Úgy érezte, mintha kiütötték volna.

Odalent, ahogy kifelé ment, Miss Trimble egy pillanatra megállt az előszobában, hogy megbámuljon egy, a lépcső alján álló szobrot. Értékes és szép darab volt, de nem nyerte el a tetszését. Szipogott egyet. - Rohatt gazdagok! - morogta megvetően. - Fujjj!

A hátsó lépcső felől feltűnt Mr. Crocker pocakos alakja. Miss Trimble bal szemének átható tekintete rászegeződött. Mr. Crocker észrevette, és azonnal elszállt a bátorsága. Volt benne némi bűntudat abból a fajtából, amelyről a filozófusok azt tartják, hogy a bűnözés leghatékonyabb gátja. Hogy miért zavarja annyira ennek a nőnek a tekintete, nem tudta volna megmondani. Hiszen a nő teljesen ismeretlen. Semmit sem tudhat róla. Mégis megfélemlítette.
- Nna - fordult oda hozzá Miss Trimble. - Idegyövök szobalánynak.
- Ó, igen? - mondta Mr. Crocker erőtlenül.
- Szrcs! - jegyezte meg Miss Trimble, majd távozott.

XVIII. fejezet

A könyvtár, ahová Jimmy Mrs. Pett-tel folytatott beszélgetése után bement, szép nagy, földszinti, utcára néző szoba volt a ház déli oldalán. Hatalmas franciaablakai rendezett pázsitra nyíltak, melynek végében magas kőfal állott kis kapuval, ami azt a hatást keltette, mintha a ház egy vidéki birtokon állna, és nem a nagyváros közepén. Mr. Pett rezidenciája tele volt meglepetésekkel.

A szoba egyik sarkában vaskos széfet süllyesztettek a falba, ami kissé megbontotta a szoba stílusegységét, mivel a többi falat körben mindenféle méretű könyvekkel zsúfolásig megrakott polcok takarták, egészen a galériáig, melyre a szoba északi végében egy kis lépcsősor vezetett fel.

Jimmy vetett egy pillantást a széfre, amelynek acél ajtaja mögött pihent a Willie által odarejtett, Partrigite-tel telt kémcső, majd figyelme a könyvekre terelődött. Felületesen átnézve a felhozatalt, nem talált egyetlen olyan könyvet sem, amely alkalmas lenne arra, hogy Ann érkezéséig elüsse vele az időt. Jimmy irodalmi ízlésének a könnyed, kortárs lektűr felelt meg, úgy látszott azonban, hogy Mr. Pett könyvei mind a tizenkilencedik század előtt íródtak, és ráadásul főként verseskötetek voltak. Találomra levett egyet a polcról, és belelapozott.

Undorodva tette vissza. Csupa vers. Ez a Mr. Pett, bár az ember ránézésre nem is gondolná róla, csak a költészet iránt érdeklődik. Jimmy éppen bele akarta vetni magát egy karosszékbe, hogy könyv nélkül szieszt tázzék, amikor a szeme megakadt egy köteten - annyira meglepődött, hogy még egyszer alaposabban meg kellett vizsgálnia, nem tévedés-e, amit lát.

De semmi kétség, jól látta. Az volt, aminek első pillanatban látszott - a köteten arany betűkkel ez állt:

A MAGÁNYOS SZÍV
írta

Elképedve vette le a könyvet a polcról. De még mindig bízott benne, hogy tévedés, és nem az a gyönyörű vörös hajú istennő, hanem csak egy névrokon írta. Jimmynek ugyanis megvolt az a hibája - számos más defektusa mellett -, hogy megvetette a tehetségtelen és névtelen költőket, különösen a nő nemű névtelen költőket tekintette szükségtelen rossznak. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy Ann, az ő Annje, egy ilyen lány, aki birtokában van minden lehetséges jó tulajdonságnak, egy ilyen lány, aki arra is képes, hogy rávegyen egy idegent, bújjon unokafivére, Jimmy Crocker bőrébe, megírhat egy verseskötetet ilyen címmel. Átfutotta az első verset és megborzongott. Ostoba, szentimentális ömlengés volt az egész. Az a fajta „költészet", amellyel a magazinok töltik ki a helyet, ha rövidre sikerül a detektívtörténet heti folytatása. Olyan vers, amilyet külvárosi házak nappalijában csórók olvasnak fel szegény ördög rokonaiknak esténként. Nem, az nem lehet, hogy ezt Ann írta.

A következő pillanatban azonban feltárult előtte a szörnyű való. A kötet első oldalán kézzel írott ajánlást talált:

»Legkedvesebb Peter bácsikámnak,
szeretettel a szerző,
ANN CHESTER«

A szoba megpördült Jimmyvel. Mintha egy jó barát a leggyengédebb érzéseit sértette volna meg. Mintha valaki, akit nagyon szeret, fejbe vágta volna egy hatalmas homokzsákkal. Egy percre, miközben megállt számára az idő, Ann iránti rajongása megrendült. Mintha rájött volna, hogy a lány valami szörnyű bűntettet követett el, s ettől mindeddig makulátlannak hitt jellemében szeplőket fedezett volna fel.

Aztán tekintete a kiadás dátumára révedt, és a megkönnyebbülés hulláma öntötte el. A felhők szertefoszlottak, szerelme visszatért. Ezt a borzalmas és rémisztő kötetet öt évvel ezelőtt adták ki.

Jimmy megsajnálta a lányt. Már nem hibáztatta. Hiszen öt évvel ezelőtt még csak kislány volt, alig képes arra, hogy a rosszat a jótól megkülönböztesse. Nem lehet felróni neki, hogy abban a korban szentimentális verseket írt. Hiszen hasonló korában ő maga is olyan álmokat dédelgetett, hogy revüben lép fel, mint énekes. A fiatalság bolondság. Gyengéd és elnéző szeretettel lapozgatta a könyvet.

Egyszer csak furcsa érzése támadt. Déjavu. Csaknem biztos volt benne, hogy a huszonkettedik oldalon található, Kesergő című verset nem először olvassa. Egyes sorai kifejezetten ismerősek voltak. Rémlett, hogy a szakértők ezt az érzést az agysejtek párhuzamos működésével magyarázzák. De legalábbis valami agysejttel kapcsolatos dologgal. Biztosan erről van szó.

De nem, mégsem. Ahelyett, hogy az érzés eltűnt volna, egyre erősödött, ahogy ez már ilyenkor lenni szokott. Biztos, hogy olvasta ezt már. De mikor? És hol? És főleg, miért? Biztosan nem önszántából.

Ez utóbbi gondolat, hogy nem önszántából, a megoldás irányába terelte emlékezetét. Életében mindössze egyetlen olyan év volt, amikor esetenként rákényszerült, hogy olyasmit olvasson, amit magától eszébe sem jutna a kezébe venni, s ez akkor volt, amikor a Chronicle-nél dolgozott. Lehetséges, hogy a szerkesztőségben bízták meg vele, hogy olvassa el a kötetet? Vagy...

És akkor memóriája, furcsa módon, egy csapásra működésbe lépett, és már tudta. A megvilágosodással pedig együtt járt a kétségbeesés - az iszonyat. -Jaj! - mondta.

Már tudta, hogy lehet, hogy amikor először találkozott Ann-nel, az az érzése volt, hogy látta már azt a gyönyörű vörös hajkoronát. A homály eloszlott és mindent tisztán látott. Tudta már, mi történt azon a bizonyos öt évvel azelőtti találkozón, amelyre Ann olyan titokzatosan utalt. Tudta már, mire célzott Ann a hajón, amikor azzal vádolta Jimmy Crockert, hogy kikúrálta az érzelmességből. Jimmyt kiverte a hideg veríték.

Mindenre emlékezett, eszébe jutott az interjú, méghozzá olyan tisztán, mintha öt év helyett öt perce csinálta volna.

Emlékezett a cikkre is, amelyet a Sunday Chronicle-nek írt, és arra a hajmeresztő élvezetre is, amellyel megírta. Egy fiatal fiú fékezhetetlen humorával élvezkedett, amely tombol, mint egy csikó, nem törődve azzal, kit sebez meg közben.

Elképedve gondolt vissza rá, miféle arcátlanságokat kopogott le az írógépén az irodájában a Chronicle-nél. Undorodott akkori önmagától, attól az embertől, aki képes volt ilyen felelőtlen és igazságtalan dolgot tenni, méghozzá lelkifurdalás nélkül. Őszinte megbánás fogta el Ann iránt. Igazán nem csoda, hogy az a szegény lány még az emlékét is gyűlöli Jimmy Crockernek.

Talán még tovább mardosta volna a lelkiismeret, ha nem lapoz véletlenül a negyvenhatodik oldalra, és nem olvassa el *„A szerelem temetése"* című költeményt. Rövid vers volt, tán két percbe sem telt míg a végére ért, de ez alatt az idő alatt változás állt be önmarcangoló hangulatában. Már nem érezte magát szemét gyilkosnak. *„A szerelem temetése"* gyógyszerként hatott. Visszanyerte életerejét. A vers annyira kimondhatatlanul abszurd, olyannyira gyenge volt minden tekintetben. Jimmy rájött, hogy mindaz, ami történt, csak jó irányban változtatta meg a dolgokat.

Ann a hajón elismerte, hogy Jimmy Crocker cikke törte meg benne a versírás iránti rajongást. Ha pedig ez így van, ő a megmentő szerepét játszotta Ann életében. Ha arra gondolt, milyen Ann most, és összehasonlította azzal, amilyen akkor volt, nagyon is örült annak, amit tett. Tulajdonképpen a mai Ann, ez a csodálatos teremtés, az ő keze munkája. Ő semmisítette meg a lányban a tehetségtelen költő vírusát. Egy régi dal refrénje jutott az eszébe:

»Te tettél azzá, ami ma vagyok.
Remélem, arcod örömtől ragyog!«

Valóban csak úgy ragyogott az örömtől és az elégedettségtől. Büszke volt magára. Örvendezett, bár a lelkesedés első hulláma alábbhagyván, csak módjával. A jótétemény sajnos elnyerte méltó büntetését. Ann szemében Jimmy Crocker nem megmentő volt, hanem egy féreg. Sohasem ismerheti hát meg a valódi kilétét - vagy

legalábbis addig semmiképpen, amíg nem lesz képes semlegesíteni a múlt okozta előítéleteket.

A folyosóról behallatszó léptek megszakították gondolatait. Gyorsan visszatette a könyvet a polcra. Belépett Ann, és becsukta maga mögött az ajtót.

- Nos? - kérdezte izgatottan.

Jimmy nem felelt azonnal. Nézte a lányt, és elérzékenyült azon, mennyire tökéletes minden szempontból, ahogy ott állt, megtisztulva a szentimentalizmustól, égve a kíváncsiságtól, hogy megtudja, hogyan alakul merész tervének kivitelezése. Ez az ő Annje, nem pedig a Magányos szív szerzője.

- Megkérte?
- Igen, de...

Ann elkomorodott.

- Nem engedi visszajönni?
- Sajnos kategorikusan visszautasította. Pedig én megtettem minden tőlem telhetőt.
- Ebben biztos vagyok. Hallgattak.
- Nos, ez mindent eldöntött - szólalt meg végül Jimmy. - Most kénytelen lesz megengedni, hogy segítsek magának.

Ann nagy gondban volt.

- De túl nagy a kockázat. Még a végén történik magával valami szörnyűség. A hamis személyazonosság használata nem számít bűnténynek?
- Ugyan mit számít az? Azt mondják a börtönök manapság egyenesen nagyszerűek. Koncerteket rendeznek, piknikeznek, meg minden ilyesmi. Egyáltalán nem bánnám, ha be kéne oda vonulnom. Nagyon szép énekhangom van. Lehet, hogy alapítanék egy énekkart.
- Mégis, azt hiszem, ezzel törvénybe ütközőt teszünk - mondta Ann komolyan. - Azt mondtam Jerrynek, hogy nem történhet semmi baj, legfeljebb elveszíti az állását, engem meg a nagymamához küldenek, de be kell vallanom, hogy ezt nem gondoltam komolyan, csak bátorításnak szántam. Nem gondolja, hogy utána kéne

néznünk, mennyi az ilyesminek a büntetési tétele, arra az esetre, ha elkapnák magát?
- Igaza van, ez segítene a tervezésben. Ha esetleg életfogytiglan a büntetés, nem kell amiatt aggódnom, hogy milyen foglalkozást válasszak.
- Tudja - magyarázta Ann -, engem, azt hiszem, nem zárnának börtönbe, mivel rokon vagyok, bár nem tudom nem járnék-e jobban, mint akkor, ha a nagymamához küldenek. A nagyi egyedül él, mindentől mérföldekre lakik vidéken és nagyon szigorú. De magával bármi rosszat megtehetnek, akárhogy könyörögnék magáért. Tényleg, azt hiszem, jobb lenne hagyni az egészet. Azt hiszem, elragadott a fantáziám. Eddig nem gondoltam rá, mi lehet mindennek a következménye.
- Soha! Csak a testemen keresztül! Mit csinál?
Ann egy vaskos kötetet böngészett az ablaknál álló olvasópolcon.
- Ez egy katalógus - mondta kurtán, miközben lapozgatta a hatalmas kötetet. - Peter bácsinak rengeteg jogi tárgyú könyve van. Utánanézek a gyerekrablásnak. Na, itt van, ez az: Jogi Enciklopédia, X polc. Az fönt van. Mindjárt jövök.
Odaszaladt a galériára vezető lépcsőhöz és eltűnt. Hamarosan a galériáról érkezett a hangja.
- Megvan!
- Ne kíméljen! - mondta Jimmy.
- Még nem találtam meg a szócikket, túl vastag a könyv - hangzott fentről. - Egy pillanat!
Lapok pergése hallatszott, majd egy tüsszentés.
- Ez a hely szörnyen poros. Vastagon áll mindenen. Van itt egy jó csomó cigaretta csikk is. Szólnom kell majd Peter bácsinak. Na, megtaláltam! A gyermekrablás büntetési tételei...
- Csitt! - szólt Jimmy. - Jön valaki. Kinyílt az ajtó.
- Hahó! - mondta Ogden, miközben a szobába lejtett. - Éppen téged kereslek. Nem gondoltam volna, hogy itt vagy.
- Gyere be, fiacskám, érezd magad otthon - mondta Jimmy.
Ogden kelletlenül méregette.
- Pimasz vagy, hallod-e.

- Ez idézet volt Sir Hubert Stanleytől.
- Az meg ki?
- Ő, egy olyan úriember, aki ismeri a dörgést.

Ogden becsukta az ajtót.

- Én is ismerem a dörgést. Tudom, hogy mire hajtasz.

Csuklott egyet.

- Átlátok rajtad.
- Milyen tekintetben?

Még egy csuklás tört fel a dagadt kis testből.

- Azt hiszed, nagyon ravasz vagy, mi? De engem nem versz át, Jimmy Crocker! Szép kis Jimmy Crocker vagy, mondhatom! Csaló vagy! Érted, mit mondok? Azt is tudom, mire megy ki a játék. El akarsz rabolni.

Szeme sarkából Jimmy látta Ann riadt tekintetét, ahogy a galéria korlátján áthajolva nézi őket. Nem hallatszott fentről semmi, de Jimmy tudta, hogy Ann feszülten figyel.

- Miből gondolod ezt?

Ogden leereszkedett e kedvenc székébe, lábát az íróasztalra tette, és Jimmy szemébe nézett üveges, de mindentudó tekintettel.

- Van egy cigid? - mondta.
- Nincs - felelte Jimmy. - Sajnálom.
- Én is.
- Engedelmeddel, visszatérve az eredeti tárgyra - mondta Jimmy -, miből gondolod, hogy azért jöttem, hogy elraboljalak?

Ogden ásított.

- Ebéd után a nappaliban voltam, és az a Lord Wisbeach pasas bejött, és azt mondta a mamának, hogy csak úgy tett, mintha felismerne téged, mert igazából még soha életében nem látott. Azt mondta szélhámos vagy és, hogy jól meg kell figyelni téged. Na, így tudtam meg, miért jöttél hozzánk. Nagyon ügyes volt tőled, hogy így bejutottál ide. Ezt el kell ismernem.

Jimmy nem válaszolt. Gentleman Jack ellenlépésén gondolkodott. Nem tudta nem csodálni ezt az egyszerű, mégis lenyűgöző stratégiát, mellyel az ál Lord Wisbeach leköröz te. A lépés nem nélkülözött bizonyos művészi teljesítményt, s ez tiszteletet érdemel.

- No, idefigyuzz - mondta Ogden -, össze kell fognunk. Engem már kétszer raboltak el, és eddig mindig az emberrablók jártak jól a dologgal. Pedig ez elég disznó dolog a részükről. Nélkülem nem kaphattak volna egyetlen centet sem, mégsem jutott eszükbe juttatni nekem a zsákmányból. Kezdem unni, hogy mindig mások járnak jól azzal, ha elrabolnak engem, és elhatároztam, hogy a következő alakot, aki ezt megkísérli, megvágom. Érted már? Az ajánlatom: fele-fele. Ha meg tudunk egyezni, segítek, hogy sikerüljön a buli. Ha nem, lefújom az egészet, és akkor megnézheted, hogy rabolsz el. Amikor korábban elraboltak, még kisfiú voltam, de most már elég nagy vagyok ahhoz, hogy meglegyen a magamhoz való eszem. Nos, mit válaszolsz?

Jimmy először nem is tudott mit mondani. Úgy látszik, eddig nem látta tisztán, miféle lehetőségek rejlenek Ogdenben. Minél tovább tűnődött ezen, annál ragyogóbbnak és hasznosabbnak találta Ann eredeti tervét. Belátta, hogy a kutyaotthon fenntartója, az egyetlen ember, aki e figyelemreméltó gyermek megnevelésére a megfelelő eszköztárral rendelkezik.

- Az üzlet korában élünk - mondta.
- Naná hogy! - felelte Ogden. - Még csak azt mondd meg, hogy egyedül vágtál bele, vagy Buck Maginnis emberei segítenek?
- Nem hinném, hogy ismerem Mr. Maginnist.
- Ő rabolt el legelőször. Az volt aztán a vagány fickó. Másodszorra meg Sam Fisher. Talán Sammel dolgozol?
- Nem.
- Szerintem sem. Hallottam, hogy megnősült, és visszavonult az üzlettől. Nem bánnám, ha Buck embere lennél. Buckot bírtam. Amikor elrabolt, vele laktam, és pompásan szórakoztam. Miután eljöttem tőle, az egyik vasárnapi újságtól egy nő csinált velem egy interjút. Egy olyan érzelgős fajtájút. A címe az volt: „Még a gyermekrablóknak is lehet meleg szíve a durva külső alatt. Fent van a szobámban, a cikkgyűjteményemben. Érzelgős vacak. Buck Maginnisnek egyáltalán nincs meleg szíve a durva külseje alatt, de jó fej és én bírtam. Rengeteget kockáztunk, és megtanított káromkodni is. Tökre bírnám, ha megint elrabolna. De ha a magad

szakállára dolgozol, nekem az is jó. Tök mindegy, ha hajlandó vagy üzletet kötni.
- Te aztán igazán különleges gyerek vagy.
- Szó sincs róla. Szó sincs róla. Megvan a magam baja, nem kell, hogy itt gúnyolódj velem. Na, mit mondasz? Beszéljünk az üzletről. Hajlandó vagy felezni, ha engedem, hogy elrabolj? Csak erre vagyok kíváncsi.
- Ebben nyugodtan megállapodhatunk. Neked adom a felét annak, amit kapok.
Ogden sóvárogva nézett az íróasztal felé.
- Bárcsak írásba foglalhatnánk ezt. De attól tartok nem állna meg a dolog a törvény előtt. Kénytelen leszek megbízni benned.
- Becsületbeli ügy a tolvajok között.
- Nem. Egyszerűen csak üzleti megállapodás. Van valami értékes, amit el akarok adni, és kutya legyek, ha nem teszem meg. Már korábban kellett volna erre gondolnom. Na, akkor mindent megbeszéltünk. Most már csak rajtad múlik. A többit rendezd el magad!

Felállt a fotelból és kiment. Ann lejött a galériáról, és Jimmyt elgondolkodva találta odalent. Felnézett a léptek hangjára.
- Na, ez most eléggé megkönnyítette a dolgunkat, nem? - mondta. - A problémánk megoldódott.
- De hát ez borzalmas! Ez mindent megváltoztat. Egyáltalán nem biztonságos tovább itt maradnia a házban. Azonnal el kell mennie. Rájöttek, hogy maga nem Jimmy Crocker. Bármelyik pillanatban letartóztattathatják.
- Ez most mellékes. Az a lényeg, hogy ezt a dolgot elvégezzük. Azzal ráérünk később is törődni, hogy velem mi lesz.
- De hát nem látja, mekkora veszélyben van?
- Nem érdekes. Segíteni szeretnék.
- Szó sem lehet róla.
- De igen.
- De kérem, legyen észnél. Mit gondolna rólam, ha engedném, hogy ekkora veszélybe sodorja magát...

- Nem gondolnék mást, mint egyébként. Az én magáról alkotott véleményem egy és változtathatatlan. Semmi sem rendítheti meg. Már akartam beszélni erről a hajón is, de nem engedte. Azt gondolom, hogy maga a legtökéletesebb és legcsodálatosabb lány a világon. Szeretem, amióta megláttam. Az első perctől úgy érzem, ismerem magát. Tökéletesen idegenek voltunk, amikor először találkoztunk Londonban, de számomra olyan volt, mintha mindig is ismertem volna. Maga az a lány, akit egész életemben kerestem. Istenem! Maga meg itt veszélyről és kockázatról beszél nekem? Hát nem érti, hogy pusztán az, hogy együtt lehetek magával, hogy beszélhetek magával, és a tudat, hogy együtt csináljuk mindezt végig, túltesz minden kockázaton? Bármit megtennék magáért, maga meg azt akarja, hogy futamodjak meg, csak azért, mert némi veszélyt rejt az ügy?

Ann az ajtóig hátrált, és tágra nyílt szemekkel nézett Jimmyre. Más fiatalemberekhez - és sok ilyennel volt már dolga mióta felserdült - hűvös és higgadt volt. Kissé sajnálta ugyan őket, de nem kételkedett abban, hogy képes ellenállni nekik. Most azonban vadul vert a szíve, és úgy érezte, a hűvös és kiegyensúlyozott Ann Chester abban a veszélyes helyzetben van, hogy bolondot csinál magából. Hirtelen rádöbbent, hogy van Jimmyben valami, ami hangosan kiáltozik az őbenne lakozó hasonló valami után - s ez a homályos valami azt tudatosítja benne, hogy ők összetartoznak. Úgy tudta eddig magáról, hogy a férfiakat illetően rendkívül válogatós és kényes ízlésű. Nem tudta volna pontosan körülírni, mi az, ami azokból a férfiakból hiányzott, akiket eddig ismert, akikkel együtt lovagolt, golfozott vagy hajókázott. Nem tudta volna pontosan megfogalmazni, mi az, amit egy férfiban értékelni tudott volna, de azt mindig is tudta, hogy ha majd találkozik vele, fel fogja ismerni - és most megtalálta, méghozzá Jimmy-ben. Ugyanaz a nyugtalanság, felelőtlenség, vidám vakmerőség, mely tükörképe a saját jellemének. - Ann! - mondta Jimmy.

- Már túl késő!

Nem is ezt akarta mondani. Azt akarta mondani, hogy ez lehetetlen, erről szó sem lehet. De szíve rettentően kalimpált a

helyzet iróniájától. Lehullt a fátyol a szeméről, és már megértette, miért vonzódott első perctől kezdve Jimmyhez. Egyszerűen egyformák voltak, és összetartoztak, ő pedig eldobta magától a boldogságot.

- Megígértem Lord Wisbeachnek, hogy hozzámegyek feleségül!

Jimmy megmerevedett, mintha fejbe csapták volna.

- Megígérte Lord Wisbeachnek, hogy hozzámegy feleségül!
- Igen.
- De.... de mikor?
- Éppen az imént, amikor a szállodájába vittem a kocsival. Még akkor kért meg, mielőtt Angliába mentünk, és azt ígértem neki, hogy ha visszajöttünk, válaszolok. A napok meg csak úgy repültek. Valami valahogy visszatartott. Most az úton erősködött, hogy menjek hozzá, én meg nem tudtam tovább halogatni a határozott választ, így hát igent mondtam.

- De az nem lehet, hiszen nem szeretheti őt!

Ann őszintén nézett vissza rá.

- Mintha történt volna valami velem az elmúlt néhány percben. Nem tudok tiszta fejjel gondolkodni. Nem is olyan régen még nem bántam. Tetszett nekem Lord Wisbeach. Azt gondoltam, hogy jól kijönnénk egymással, és boldogok lennénk, mint akárki más. Majdnem teljesen tökéletesnek látszott, legalábbis eddig.
- De nem mehet hozzá! Szó sem lehet róla!
- De megígértem!
- Akkor meg kell szegnie az ígéretét.
- Azt nem tehetem.
- De meg kell tennie!
- Nem lehet. Végig kell csinálnom.

Jimmy levegő után kapkodott.

- De ebben az esetben nem... nem szabad... ez borzalmas... ebben az esetben nem kell. - Elhallgatott. Belátta, micsoda kelepcébe került. Nem tudja leleplezni azt a bandität anélkül, hogy róla is ki ne derülne az igazság. Ettől még mindig viszolygott. Ann Jimmy Crocker iránt táplált előítéletei egy buta és abszurd helyzetből eredtek, de a szomorúság és gyűlölet, amelyet emiatt a lány érzett,

csak fokozódott az évek múltával, és nem lehet tudni, mit érez most ezzel kapcsolatban.

Ann egy lépést előre lépett, aztán elgondolkodva megállt. Majd elhatározta magát, odalépett Jimmyhez, és megérintette a karját.

- Sajnálom - mondta. Hallgattak.

- Annyira sajnálom!

Elindult. Az ajtó halkan csukódott be mögötte. Jimmy szinte észre sem vette, hogy a lány kiment. Leült Mr. Pett kedvenc, mély foteljába, és a plafont kezdte bámulni. Majd - hogy hány perc vagy óra múlva, nem tudta volna megmondani - az ajtókilincs kattanása felriasztotta kábulatából. Felugrott. Csak nem Ann jött vissza?

Nem Ann volt az. Az ajtó mögül Lord Wisbeach szőke feje bukkant elő.

- Ó! - mondta őlordsága, amint meglátta Jimmyt. A szőke fej eltűnt.

- Jöjjön csak be! - kiáltotta Jimmy.

A fej ismét megjelent.

- Hozzám beszél?

- Igen. Magához beszélek.

Lord Wisbeach feje után a teste is a szobába került. Külsőleg higgadt és nyájas volt, de szemében gyanakvó tekintettel nézett Jimmyre, és az ajtó közelében maradt. Ujjait a kilincsen tartotta. Nem hitte, hogy Jimmy hallott volna Mrs. Pettel folytatott beszélgetéséről, de volt valami fenyegető a hangjában, ezért Lord Wisbeach úgy gondolta, biztos, ami biztos.

- Azt mondták, itt van Miss Chester - mondta, hogy enyhítse a helyzet feszültségét.

- És mi az ördögöt akar Miss Chestertől, maga undorító, csúszómászó féreg? - tudakolta Jimmy.

Még a legmegátalkodottabb optimisták sem ringathatták volna magukat abban a hiszemben, hogy ezek a szavak joviális és barátságos hangnemben hangzottak el. Lord Wisbeach ujjai megfeszültek a kilincsen, és egy kissé kipirult az arca.

- Mit jelentsen ez?

- Maga szemét tetű!

Lord Wisbeach kissé zavarodottnak látszott.

- Ne üvöltözzön! Megőrült? Azt akarja, hogy meghallják?
Jimmy mély lélegzetet vett.
- Távol kell tartanom magam magától - mondta csendesebben. - Nem állok jót magamért, ha a közelében vagyok. Nem akarom megölni. Vagyis akarom, de nem tenne jót nekem.

Lassan hátrált, egészen az íróasztalig. Erősen megmarkolta a peremét. Nem szeretett volna semmi elhamarkodottat tenni, Gentleman Jack látványa azonban elhamarkodott tettekre sarkallta. Nekidőlt az asztalnak, és mindkét kezével belekapaszkodott. Lord Wisbeach ugyanakkor a kilincset markolászta. A beszélgetés ilyen feszült módon folytatódott.
- Miss Chester - mondta Jimmy, nyugalmat erőltetve magára -, éppen az imént mondta el, hogy megígérte, feleségül megy magához.
- Ez így van - mondta Lord Wisbeach. - Holnap jelentjük be. Már-már megjegyezte, hogy reméli szép nászajándékot kapnak majd Jimmytől, de a józanságára hallgatva visszaszívta, még mielőtt kimondta volna. Nem értette, mi ütött Jimmybe. El sem tudta képzelni, miért ellenzi az ő házasságát Ann-nel. De az nyilvánvaló, hogy valamilyen okból a szívére vette a dolgot, és Lord Wisbeach belátta, hogy nem volna tanácsos a nála tizenöt centivel magasabb és húsz kilóval nehezebb fiatalemberrel, annak jelenlegi kedélyállapotában kikezdenie.
- Semmit sem fognak holnap bejelenteni - mondta Jimmy. - Mert holnapra maga már messze jár innen, ha van egy szemernyi esze.
- Mit akar ezzel mondani?
- Csak azt, hogy ha nem takarodik el a házból még reggeli előtt, holnap leleplezem magát.

Lord Wisbeach nem volt ettől túl boldog, de hangosan felnevetett.
- Még hogy maga!
- Igen, éppen ezt mondtam.
- Kicsodának képzeli magát, hogy csak úgy leleplezget másokat?
- Véletlenül Mrs. Pett unokaöccse vagyok, Jimmy Crocker.
Lord Wisbeach megintcsak nevetett.
- Szóval még mindig ezt akarja bemesélni?

- Ezt.
- Oda akar menni Mrs. Petthez, és bemeséli neki, hogy maga Jimmy Crocker, én meg egy csaló vagyok, és csak bizonyos megfontolásból ismert fel?
- Igen, éppen ezt akarom tenni.
- Hát ezt felejtse el! - Lord Wisbeach olyan jól szórakozott, hogy óvatlanná vált. Széles mosoly terült szét az arcán. - Nem mondom, hogy nem jó történet, de már szakálla van. Nagyon sajnálom magát, de én ezt már korábban megtettem. Közvetlenül azután, hogy beszéltünk, odamentem Mrs. Petthez és előadtam neki ezt a sztorit. Gondolja, hogy ezek után hinne magának? Higgye el, nagyon jól fekszem az öreglánynál. Nem árthat nekem nála.
- De azt hiszem, mégis. Méghozzá azon egyszerű okból, hogy én tényleg Jimmy Crocker vagyok.
- Hát persze!
- Bizony persze. Az vagyok.

Lord Wisbeach elnézően mosolygott.

- Megértem, hogy ezzel a blöffel akar próbálkozni, de sajnos nem fog működni. Tudom, hogy szeretné, ha eltűnnék ebből a házból, de ahhoz jobban kellene muzsikálnia.
- Ne próbálja becsapni magát azzal, hogy blöffölök. Ezt nézze meg! - Hirtelen levette a kabátját és Lord Wisbeachhez vágta. - Olvassa el a szabó címkéjét a zsebében! Nézze meg a nevet és a címet! – „J. Crocker, Drexdale House, Grosvenor Square, London"!

Lord Wisbeach megnézte a ruhadarabot és elsápadt, de még mindig küzdött az egyre bizonyosabbá váló valóság ellen.

- Ez semmit sem bizonyít.
- Lehet, hogy nem. De ha figyelembe vesszük a cimkén feltüntetett szabó reputációját, aligha képzelhető el, hogy együttműködne egy csalóval, nemde? Ám, ha igazi bizonyítékot akar, semmi akadálya: legalább fél tucat olyan ember dolgozik a Chronicle-nél, aki igazolhatja a személyazonosságomat. Vagy mégis sikerült meggyőznöm? Lord Wisbeach megadta magát.

- Nem tudom, miben mesterkedik, de azt végképp nem értem, miért nem tudta nekem mindezt akkor elmondani, amikor az ebédlőben beszélgettünk.
- Ezzel ne foglalkozzék, megvolt rá az okom, amit viszont nem szívesen kötnék az orrára. A lényeg az, hogy holnapig hordja el innen az irháját. Megértette?
- Vettem az adást.
- No, akkor azt hiszem, végeztünk is, nem tartóztatom.
- Figyeljen már ide egy kicsit! - Gentleman Jack könyörgőre fogta a dolgot. - Igazán megadhatná a lehetőséget, hogy legalább emelt fővel távozhassam! Adjon egy kis időt, csak amíg egy haverommal küldetek magamnak egy táviratot Montrealból, amelyben az áll, hogy azonnal oda kell utaznom! Különben akár a zsarukat is rám küldhetik. Az öreglány úgy tudja, hogy van egy üzleti érdekeltségem Montrealban. Na, ne legyen már olyan szőrös szívű! Jimmy ezen eltűnődött kissé.
- Rendben, ez ellen nincsen kifogásom.
- Köszönet!
- De ne próbálkozzon semmivel!
- Nem értem, mit akar ezzel mondani.

Jimmy a széfre mutatott.

- Na, na, fiatalkorom kedvenc barátja. Ugye, nekünk nincsenek titkaink egymás előtt? Tudom, hogy arra a dologra fáj a foga, ami ott van a széfben, és maga nagyon is jól tudja, hogy tudom. Nem akarok mindig ugyanazon lovagolni, de ha maga ebben a házban tölti az éjszakát jobban teszi, ha a szobájában marad, alszik egy jót, és felkészül a holnapi hosszú útra. Tud követni, drága barátom?
- Azt hiszem, értem, már mire gondol.
- Na, akkor végeztünk is. Szedje rendbe az ábrázatát és tűnjön el...

Az ajtó becsapódott. Lord Wisbeachnek a beszélgetés alatt sikerült elrejtenie az érzéseit, de ennyi - úgy érezte - kijár neki. Jimmy átsétált a szobán, felvette a kabátját a székről, ahová a másik ledobta. Ekkor megszólalt egy hang.
- Azanyja.

Jimmy megpördült. A szoba szemmel láthatóan üres volt. A dolog egészen kísértetiessé kezdett válni, mert a hang újra beszélt.

- Azt hiszi magáról, hogy nagyon vicces, mi? Fentről jött. Jimmy egészen el is feledkezett a galériáról. Felnézett és meglátta Ogden dagadt képét, mely úgy csüggött a korláton mint valami vízköpő.
- Mit csinálsz te ott? - kérdezte
- Hallgatózom.
- Hogy a csudába kerültél oda?
- Nyílik ide egy ajtó a lépcsőházból. Gyakran térek be ide egy kis zavartalan cigizésre. Na, de térjünk csak vissza a lényegre. Azt hiszed, nagyon vicces vagy, amikor azt akarod bemesélni nekem, hogy gyerekrablást tervezel? Jól bepaliztál. Szóval mégis te vagy az igazi Jimmy Crocker? Mi a fenének kellett akkor itt hablatyolnod az elrablásomról, meg arról, hogy felezünk? Baromi fárasztó vagy.

A fej eltűnt, és Jimmy nehéz lépteket hallott, majd ajtócsapódást. Ismét békés csend honolt a könyvtárban.

Jimmy leült Mr. Pett kedvenc foteljába, melyet Ogden gyakorta bitorolt, miközben a könyvtárban dohányzott. Az események gyors egymásutánja kissé elszédítette, szeretett volna pihenni, hogy végiggondolhassa, mi is történt valójában.

Az egyetlen dolog, ami teljesen világos volt számára ebben a zűrös kavalkádban, az az volt, hogy Ogden elrablásának esélye a nullához közelít. Egy perccel ezelőtt még úgy látszott, hogy minden a lehető legjobban alakul, de most, hogy a fiú rájött, kicsoda ő valójában, teljesen lehetetlennek tűnt a siker. Nagyon nehezen fogadta el a szörnyű valóságot. Azért biztosan van még egy mód... És ekkor hirtelen egy nagyszerű terv jutott az eszébe. Apja közreműködésére volt szükség hozzá.

Ennél a gondolatnál eszébe ödött, hogy amióta visszatért a házba, nem is foglalkozott azzal a hihetetlenül titokzatos és megmagyarázhatadan ténnyel, hogy apja Skinner néven a házban dolgozik. Annyira elfoglalták saját ügyei, hogy még meg sem kérdezte tőle, hogy került Pettekhez.

Jimmy eltűnődött, mi lenne a legegyszerűbb módja annak, hogy kapcsolatba lépjen apjával. Az teljesen kizárt, hogy lemenjen az

alagsorba vagy hova, ahol apja lakott új megtestesülésében. Aztán eszébe jutott az a rendkívül egyszerű megoldás, hogy csak csengetnie kell. Ennek persze megvan az a kockázata, hogy a személyzet egy másik reprezentánsa jelenik meg a könyvtárban a csengő szavára. De azért érdemes megpróbálni. Csengetett.

Néhány perccel később nyílt az ajtó. Jimmy felnézett. Nem az apja volt az. Egy rendkívül veszedelmes kinézetű, meghatározhataüan korú nő jött be, szobalánynak öltözve és undorral vegyes gyanakvással méregette - bár lehet, hogy csak a rossz lelkiismerete miatt látta úgy. Keskeny ajkai voltak és sűrű szemöldöke alól fürkésző és szúrós tekintettel nézett rá. Jimmy ritkán látott olyan nőt életében, akit ennyire kevéssé talált vonzónak.

- Csöngetett, uram.

Jimmy pislogott, behúzta a nyakát. A szavak mint kilőtt lövedékek csapódtak be. - Á, ó... hát... nos ...igen.

- Aka' valamit?

Jimmy erőltette az agyát, hogy visszanyerje elvesztett egyensúlyát.

- Ó... nos... hát ...igen. Megmondaná kérem, Skinnernek, az inasnak, hogy kéretem?

- Igen, uram.

A látomás eltűnt. Jimmy elővette zsebkendőjét és megtörölte gyöngyöző homlokát. Gyengének, és ami a fő, bűnösnek érezte magát, Mintha néven nem nevezett bűntettekkel vádolnák, és képtelen lenne letagadni a vádakat. Ilyen hatású volt Miss Trimble tekintete - legalábbis a bal szeméé, amely egyenesen előre nézett. Még elgondolni is szörnyű, milyen hatással lenne az általa megvetett ellenkező nemre, ha mindkét szemével egy irányba tudna nézni és megduplázná tekintete hatását. De fájdalom, a másik szeme a plafonra pazarolta el az átható tekintetet.

Itt tartott a gondolataiban, amikor ismét nyílt az ajtó, és megjelent Mr. Crocker, egy jóindulatú szerzetes arckifejezésével.

XIX. fejezet

- Nos, Skinner, drága barátom - mondta Jimmy -, hogy ityeg a fityeg?

Mr. Crocker óvatosan körülnézett, aztán mintegy varázsütésre lepergett arcáról a szerzetesi ájtatosság, és Jimmyhez szökkent.

- Jimmy! - kiáltotta, megragadva és vadul rázogatva fia kezét. - Nahát! Csodálatos újra látni téged!

Jimmy rátartian visszahúzódott.

- Na de Skinner, megfeledkezik magáról, jó ember! Még a végén lapátra teszik, ha bizalmaskodik a vendéggel! - hátba veregette az apját. - Apa, ez fantasztikus! Hogy a csudába kerülsz te ide? Mi a pálya? Minek jöttél ide? Mesélj el gyorsan mindent!

Mr. Crocker fürgén felhúzta magát az íróasztalra, és lábát lóbálva széles vigyorral ült ott. - A leveled az oka, Jimmy. Igazán Jim, egyáltalán nem kellett volna ezt tenned miattam.

- Úgy gondoltam, sokkal nagyobb az esélyed a nemesi cím megszerzésére, ha nem vagyok a közeledben. De mondd csak, apa, hogy fogadta mostohaanyám a Lord Percy ügyet?

Mr. Crocker boldog arca elfelhősödött.

- Nem szívesen gondolok mostanában a mostohaanyádra - mondta.

- Hát eléggé ki volt akadva Percy miatt. Meg amiatt is, hogy Amerikába jöttél. De, hogy most mit érezhet, hogy én is eljöttem, abba bele sem merek gondolni!

- De ezt még mindig nem magyaráztad meg! Miért jöttél át?

- Hát, honvágyam volt - mindig az van, ha elkezdődik a baseballszezon - s amikor Pett-tel beszéltem, csak még rosszabbul éreztem magam.

- Beszéltél Pett-tel? Hát mégiscsak találkoztál vele, amikor Londonban voltak?

- Hogy találkoztam-e? Én engedtem be őket.

- Hogyhogy?

- Én engedtem be őket a házba. Éppen a bejárati ajtónál voltam, mert meg akartam nézni, milyen idő van odakint - tudni akartam, esett-e elég eső ahhoz, hogy az az undok krikettmeccs elmaradjon -, és éppen akkor szólalt meg a csengő, így hát kinyitottam az ajtót.

- Ez aztán a plebejus virtus! Szégyellem magam miattad, apa! Az ilyesmit nem tolerálják a Lordok Házában!
- Szóval, még mielőtt észbe kaphattam volna, mi is történik, összekevertek az inassal. Nem akartam, hogy mostohaanyád megtudja, kinyitottam az ajtót - emlékszel, mennyire háklis az ilyesmire -, így hát rájuk hagytam a dolgot, és bevezettem őket. De közben nem tudtam megállni, hogy meg ne kérdezzem az öreget, hogy hogyan áll a tabella, és ez annyira tetszett neki, hogy felajánlotta nekem az inasi állást a házában, ha esetleg változásra volna szükségem. Aztán megkaptam a leveled, melyben írod, hogy New Yorkba mégy - és ezzel eldőlt, egyszerűen nem tehettem mást. Kötéllel sem lehetett volna visszatartani többé. Másnap kilopakodtam a házból, és jegyet vettem a Carmanticra, amely a te elutazásod utáni szerdán indult, és most itt vagyok. Azonnal megkaptam az állást. - Mr. Crocker szünetet tartott, és barátságos arcán olyan lelkesedés ömlött szét, hogy szinte megszépült tőle. - És képzeld, minden egyes mérkőzést láttam, amióta csak itt vagyok. Képzeld, Larry Dole már két hazafutást csinált! De az a Klem fickó, az meg egyszerűen zseniális. Ide figyelj! - Mr. Crocker felpattant az íróasztalról, felkapott néhány könyvet és szétrámolta a padlón. - Két pasas volt a bázison a hatodikban. És azon a Hogyishívjákon volt az ütés sora. Egyet középre küldött, ide, ahol ez a könyv van, és...
- Hé, Skinner, szedje össze magát! Nem viselkedhet így kenyéradója könyvtárában. - Jimmy visszarámolta a könyveket a helyükre. - Higgadj le, és meséld tovább. Hagyd most a pályát. Mik a terveid? Gondoltál már a jövőre egyáltalán? Nem maradhatsz örökké inas. Mikor akarsz visszamenni Londonba?
A fény letűnt Mr. Crocker arcáról.
- Azt hiszem, valamikor vissza kell majd mennem. De hogyan tehetném meg, amikor a Giants vezet a ligában?
- De hát csak úgy, egy szó nélkül jöttél el?
- Hagytam egy levelet a mostohaanyádnak, amelyben azt írtam, hogy Amerikába megyek vakációzni. Jimmy, nem szeretek arra gondolni, mit fog velem tenni, amikor visszamegyek.

- Légy férfi, apa. Mondd meg neki, hogy az asszony helye otthon van, a férfié pedig a pálya mellett. Légy határozott!
Mr. Crocker kétkedve rázta a fejét.
- Mindez nagyon szép, ahogy így elképzelem, háromezer mérföldre otthonról, de te is tudod, Jim fiam, akárcsak én, hogy a mostohaanyád, bármennyire is kitűnő teremtés, nem az az asszony, aki mellett határozott lehetek. Nézd csak meg a nővérét! Azt hiszem, nem voltál eleget még itt ahhoz, hogy észrevedd, de nagyon hasonlít Eugéniára. Ő hordja a nadrágot, és a jó öreg Pett azt csinálja, amit mondanak neki. Velem ugyanez a helyzet, Jim. Van olyan férfitípus, aki arra született, hogy egy bizonyos nőtípus uralkodjék felette. Én ilyen férfi vagyok, a mostohaanyád meg olyan nő. Biztos vagyok benne, hogy megkapom a magamét, és csak az feledteti ezt el velem, hogy most jól szórakozom.

Volt igazság abban, amit mondott, és Jimmy is belátta ezt. Témát váltott hát.
- Hát, ne törődj vele. Nincs semmi értelme aggódni a jövő miatt. Mondd csak, apa, hol szedted fel ezt a „vacsora tálalva van, asszonyom" stílust? Hol tanultad az inasságot?
- Baylisstől tanultam Londonban. És persze azelőtt, színész koromban játszottam inast is.
Jimmy hallgatott kissé.
- Játszottál valaha emberrablót, apa? - kérdezte egy idő múlva.
- Naná. Én voltam Chicago Ed az egyik darabban. Az volt a címe: *„Erre van a kijárat"*. De talán láttál is benne, nem? Volt néhány jó kritikám is.
Jimmy bólintott.
- Tényleg. Rémlett, mintha láttalak volna valami ilyesmiben. Sötétben jöttél be a színpadra, és....
- Felgyújtottam a villanyt, és...
- Legolyószóróztad az embereket, akik a hirtelen fénytől csak hunyorogtak! Nagyon jó voltál abban a szerepben!
- Jó volt a szerep - mondta Mr. Crocker szerényen. - Jól volt megírva. Szívesen játszanék ilyet megint. Nagyon hálás szerep az

emberrabló. -,No, akkor játszhatsz egyet megint - mondta Jimmy - írok egy egyfelvonásost, amelyben az emberrablóé a főszerep.
- Mi? Egy egyfelvonásost? Te, Jim? Hova?
- Ide, ebbe a házba. Az a címe: *„Ogden elrablása",* és ma lesz a premier.

Mr. Crocker aggódva nézett egyszülött fiára. Jimmy-nél mintha elmentek volna otthonról.
- Amatőr színjátszás? - próbálkozott.
- Abban az értelemben, hogy nem jár fizetség a játékért, igen. Apa, ismered, ugye, Ogdent? Egyszerű az egész. Azt szeretném, ha elrabolnád nekem.

Mr. Crocker lehuppant egy székre. Megrázta a fejét.
- Nem értem.
- Hát persze, hogy nem érted. Mert még nem magyaráztam meg. Apa, barangolásaid közben ebben a lebujban, nem vettél észre egy gyönyörű vörös hajú lányt?
- Ann Chestert?
- Annt Chestert. Feleségül fogom venni.
- Jimmy!
- Még nem tudja. Na, figyelj ide jól, apa. Öt évvel ezelőtt Ann Chester írt egy verseskötetet. Ott van az íróasztalon. Az előbb bázisnak vagy minek használtad. Szóval én akkoriban a Chronicle-nél dolgoztam. A vasárnapi kiadásban írtam a kötetről egy paródiát. Tudsz követni?
- Megsértődött rajta? Mérges rád?
- Pontosan. Ezt jól jegyezd meg, mert ez az a forrás, ahonnan az egész sztori ered.

Mr. Crocker közbevágott.
- De nem értem. Azt mondod, mérges rád. Hogy lehet az, hogy mégis olyan jóban vagytok, mert én úgy láttam, amikor ma reggel beengedtelek titeket?
- Már vártam, hogy megkérdezd. A magyarázat az, hogy a lány nem tudja, hogy én vagyok Jimmy Crocker.
- De hiszen azzal jöttél ide, hogy te vagy az!

- Helyes a meglátás. És ennél a pontnál kulminál a történet. Londonban ismerkedtem meg Ann-nel, aztán találkoztunk a hajón. Rájöttem, hogy Jimmy Crockert utálja a világon a legjobban, ezért más néven mutatkoztam be. Baylissnek mondtam magam.
- Baylissnek?!
- Gyorsan kellett valami nevet találnom, mert az utazási irodában a hivatalnok be akarta írni a nevemet az utaslistára. Éppen előtte beszéltem Bayliss-szel telefonon, és hirtelen az ő neve jutott az eszembe. Tudod, hogy van az, amikor hirtelen kell egy nevet találni. Na, de figyelj tovább. A jó öreg Bayliss kijött utánam a Paddington állomásra. Ann is ott volt, és meglátott minket. Odaköszönt, hogy Jó estét, Mr. Bayliss", és erre természetesen Bayliss válaszolt hogy: „Mi van?" vagy valami ilyesmit. Az egyetlen mód, hogy ebből a csávából kimásszak, az volt, hogy bemutattam Baylisst, mint az apámat. Ann ezért azt hiszi, hogy én egy Bayliss nevű fiatalember vagyok, aki azért jött Amerikába, hogy megcsinálja a szerencséjét. Na, most következik a harmadik felvonás. Véletlenül összefutottam Ann-nel a Knickerbockernél, és elvittem ebédelni. Miközben ebédeltünk, az a lehetetlen idióta Reggie Barding, aki valami kifürkészhetetlen okból szintén Amerikába jött, meglátott minket, odajött hozzánk és a nevemen szólított. Tudtam, hogy ha Ann rájön, ki vagyok valójában, egy életre faképnél hagy, így aztán rátarti tekintettel elhessegettem Reggiet, mondván, hogy téved. Szegény pára eloldalgott - még az is lehet, hogy azóta öngyilkos lett, amiért ekkorát hibázott -, én pedig Ann-nel arról kezdtem beszélgetni, milyen különös, hogy ennyire hasonlítok Jimmy Crockerre. Tudod követni a sztorit?

Mr. Crocker, aki eddig összeráncolt homlokkal hallgatta fiát, bólintott.

- Eddig értem, de hogy kerültél a házba?
- Ez a negyedik felvonás. Éppen erre akarok rátérni. Ann, aki a világon a legkedvesebb lány, és mindig azt lesi, kivel tehetne valami jót, elhatározta, hogy a fiú jövőjének érdekében eltávolítja a házból Ogden Fordot. Ebben a közegben ugyanis csak elkényeztetik és elrontják. El akarja küldeni egy helyre Long Islanden, ahol egy fickó

megpróbálná megtanítani a jó modorra és a helyes viselkedésre. Ebben a tervben a segítő és tettestársa Jerry Mitchell lett volna.
- Jerry Mitchell!
- Akit, mint bizonyára te is tudod, tegnap kirúgtak innen. Jerry csinálta volna a munka dandárját. De mivel lapátra tették, a feladatra nem alkalmas többé. Ezért felajánlottam, hogy a helyébe lépek. Így hát itt vagyok.
- Te fogod elrabolni a gyereket?
- Nem. Te.
- Én?!
- Pontosan. Jótékonysági előadáson ismét előadod az általad világsikerre vitt Chicago Edet. Hadd mondjam tovább. Bizonyos körülmények miatt, amelyeket nem szükséges itt megemlítenem, Ogden rájött, hogy én tényleg Jimmy Crocker vagyok, ezért nem hajlandó velem szóba állni. Becsaptam, mert eredetileg azt mondtam neki, hogy professzionális emberrabló vagyok, ő meg azt mondta, hogyha elfelezzük a váltságdíjat, akkor hagyja, hogy elraboljam.
- Uramatyám!
- Igen, rendkívül intelligens gyermek, tele remek ötletekkel. Szóval most, hogy rájött, nem az vagyok, aminek élénk képzelete lefestett előtte, nem jönne el velem. Ezért azt szeretném, ha beugranál a szerepembe. Az ötödik felvonásban, amelynek ma este lesz a bemutatója. Este, amikor a háznép már nyugovóra tért, te lépsz a színre. Muszáj ma este lennie, mert az jutott eszembe, ha Ogden megtudja, hogy Lord Wisbeach csaló, még a végén megkörnyékezi ugyanazzal az ajánlattal, amelyet korábban nekem tett.
- Lord Wisbeach csaló?!
- Méghozzá a legrosszabb fajtából. Azért van itt, hogy ellopja Willie Partridge robbanóanyagát. De mivel ezt az utat elzártam előtte, fennáll a veszélye, hogy érdeklődése Ogden felé fordul.
- Na de, Jimmy, ha ez az ember csaló is - te honnan tudod ezt?
- Ő maga mondta nekem.
- No de akkor miért nem leplezed le?

- Mert, hogy megtehessem, Skinner drága barátom, meg kellene magyaráznom, hogy én valóban Jimmy Crocker vagyok, és erre még nem érett meg a helyzet. Sőt, azt mondanám, egészen addig nem érik meg erre a helyzet, amíg te el nem tűnsz Ogdennel. Akkor, de csak akkor, odamegyek Annhez, és azt mondom: „Lehet, hogy a múltban egy ocsmány tréfát űztem magával, de most jóvátettem, így hát felejtsük el a múltat!" Láthatod tehát, hogy most minden rajtad múlik, apa. Semmi lehetetlent nem kérek. Átmegyek a panzióba, és elmondom Jerry Mitchellnek, mit terveltünk ki, és megmondom neki, hogy várjon a ház előtt egy autóval. Aztán majd csak annyit kell tenned, hogy felmész Ogdenhez, és sebtében eljátszod Chicago Ed szerepét, kiviszed a fiút az autóhoz, átadod Mitchellnek, aztán bejössz és egy jó nagyot alszol a szobádban. Ha Ogden azt hiszi, professzionális emberrabló vagy, egyáltalán nem lesz nehéz dolgod. Csak jegyezd meg, hogy a fiú azt akarja, hogy elrabolják. Ugye megbirkózol ezzel az egyszerű, szép kis feladattal? Nem fantasztikus, hogy megint játszhatsz?

Jimmy éppen a megfelelő hangot ütötte meg. Apjának szeme csak úgy ragyogott az izgalomtól. A rivaldafény előérzete máris megtette hatását.

- Mindig is jó voltam a bandita szerepkörben - morogta elgondolkodva. - Nagyon feküdt nekem.

- Szerintem is - mondta Jimmy. - És látod, most újra csilloghatsz benne.

Mr. Crocker a nyakát dörzsölte.

- Akarod, hogy sminket használjak? - kérdezte sóvárogva.
- Hát persze!
- Azt akarod, hogy ma csináljam?
- Igen, méghozzá úgy éjjel kettő körül.
- Megcsinálom, fiam!
- Tudtam, hogy számíthatok rád, apa.

Mr. Crocker eltűnődött.

- Sötét paróka... borostás áll... nehéz szemhéjak... azt hiszem, nem tudok annál jobbat kitalálni, mint amit a Chicago Ednél viseltem. Mondd csak, Jimmy, hogy jutok fel Ogdenhez?

- Az nem gond. Majd a szobámban vársz, míg el nem érkezik a megfelelő idő. Ott át is öltözhetsz, és be is sminkelhetsz.
- És hogy jutok ki a házból?
- Ezen a szobán keresztül. Majd megmondom Jerry-nek, hogy a mellékutcában várakozzon, éppen itt az ablak alatt.
Mr. Crocker végiggondolta a tervet.
- Azt hiszem, így rendben lesz - mondta.
- Igen, mindent megbeszéltünk.
- Elmegyek, és beszerzem a rekvizitumot.
- Én meg elmegyek, és beszélek Jerryvel.
Ekkor Mr. Crockernek eszébe jutott valami.
- Mondd meg Jerrynek, hogy ő is használjon sminket. Mert azt nem akarhatjuk, hogy az a gyerek felismerje, és visítozni kezdjen.
Jimmy nem győzte csodálni apja zsenialitását.
- Apa, te mindenre gondolsz! Nekem ez eszembe sem jutott volna. Igazán nagy koponya vagy, ha bűntettekről van szó!
Mr. Crocker szerényen mosolygott.

XX. fejezet

Minden összesküvés csupán annyira erős, amennyire a benne rejlő leggyengébb láncszem. Még a legkörültekintőbben kitervelt konspiráció is dugába dőlhet, ha az egyik szereplőt Jerry Mitchellnek hívják.

Celestine, Mrs. Pett első szobalánya - akinek a valódi neve Maggie O'Toole volt, és akit Jerry Mitchell annyira szeretett, hogy a szerelem megfosztotta még attól a csekélyke intellektusától is, amelyet a sors szánt neki születésekor - este tíz óra tájban belépett a személyzeti szobába. A teljes személyzet kimenőn volt, és ezért mozgóképszínházba ment. A szobában egyedül az új szobalány tartózkodott, aki egy kárpitozatlan széken ülve Schopenhauert olvasott.

Celestine arca lángolt, sötét haja ziláltan hullott csillogó szemébe. Szaporán szedte a levegőt, a bal kezét a háta mögé dugta. Egy ideig gyanakodva nézegette az új lányt. Ez utóbbi ugyanis olyan - nem túl bizalomgerjesztő - külsővel bírt, amely elbátortalanítja azt, aki közeledni próbál hozzá. De Celestine-nek muszáj volt valakivel bizalmasan beszélgetnie, és a teljes személyzet távollétében nem válogathatott. Az előtte álló alternatíva szerint vagy magában tartja szíve titkát, vagy megosztja az egyetlen lehetséges hallgatóval. Ez olyan választás volt, melynek kimenetele pillanatig sem kétséges egy hasonlóan izgatott állapotban lévő hölgy számára egy hasonló helyzetben.

- A mindenit! - mondta Celestine.

Az új szobalány arca kényszeredetten kandikált ki a Schopenhauer felett. Egyik szemének ragyogó tekintete találkozott Celestine-évél. A másik nem kevésbé ragyogó szeme - a plafont vizsgálta.

- A mindenit, éppen most beszéltem az én emberemmel - mondta Celestine mesterkélt szemérmességgel.

- Nahát! Az aztán a fantasztikus férfi.

A ragyogó szemek alól a keskeny ajkak közül rendíthetetlen rosszallás horkantása tört fel. De Celestine-t túlságosan is fűtötték az érzelmek ahhoz, hogy törődjön ezzel.

- Khm - jegyezte meg a Schopehauer-tanonc.

- Tudod, Jerry Mitchell. Te ugyan nem találkoztál vele, de hidd el, ő nagyszerű ember!

Ezzel a néhány szóval, először mióta a szobába lépett, elnyerte a másik nő osztatlan figyelmét. Az új szobalány becsukta és az asztalra tette könyvét.

- He? - kérdezte.

Celestine nem tudta tovább eltitkolni a drámai fejleményeket. Előhúzta a kezét, melynek gyűrűs ujján egy új gyűrű ragyogott. Egy darabig szeretettel nézegette.

- Hát nem gyönyörű?

Elragadtatottan szemlélte a kő csillogását.

- Tudod, most akár egy tollpihével is kiüthetnél, annyira szédült vagyok. Napközben felhívott, hogy tíz óra körül a hátsó ajtó előtt

fog várakozni egy autóban, mert akar nekem valamit mondani. Be persze nem jöhet, hogy itt mondja el, mivelhogy kirúgták, meg minden. Szóval kimegyek, és ott találom. „Szia kislány" aszongya. Mire én aszondok: „Pimasz". Erre ő: „Van valamim, ami miatt pimasz lehetek." Azzal benyúlt a farmerje zsebébe, és kiveszi ezt. „Hát az meg mi?" kérdezem tőle. „Eljegyzési gyűrű" válaszolja. „Neked vettem, ha van kedved hordani". Én meg odalépek hozzá, de komolyan mondom, annyira elgyengültem, hogy majd összerogytak a lábaim! És akkor az ujjamra húzta és...

Celestine illemtudóan elhallgatott.

- Na, de most komolyan, hát nem csodaszép!? - azzal megint belefeledkezett a gyűrű nézegetésébe. - Na, aztán elmondta, hogy mostantól nem lesz anyagi gondja. Én meg kérdezem, hogy akkor tehát van már munkája. Erre aszongya: „Nem, állásom az nincs, de - aszongya - ma éjjel történni fog valami, amitől annyi suskája lesz, hogy megnyithatja azt az egészségfarmot, amiről annyit álmodozott." Az már igaz, sokat beszélt egy farmról, amit majd Long Islanden nyit, merthogy mindent tud az edzésprogramokról, meg az egészségnevelésről, szóval mindez a kisujjában van. Én meg aztán kérdezem tőle, hogy mi az a valami, ami történni fog, de aszongya azt még nem árulhatja el. Aszongya, majd akkor, ha már összeházasodtunk, de szerinte tuti a dolog, és hogy holnap elintézi a házassági engedélyt.

Egy kis szünetet tartott, hogy fogadhassa a gratulációt, és várakozásteljesen nézett hallgatójára.

- Aha! - mondta a másik lány röviden, és visszatért Schopenhaueréhez. Személyisége és modora nem volt épp a legmegnyerőbb.

- Na, hát nem csodaszép? - erősködött Celestine.

Az új szobalány torkából furcsa hang tört elő.

- De, gyönyörű - tette hozzá ridegen. Aztán tett még egy megjegyzést, de az olyan halk volt, hogy Celestine nem hallhatta tisztán. Szóval nem is biztos, hogy azt mondta, de mintha Celestine azt hallotta volna: „Na, maj' én elintézem!".

XXI. fejezet

A Riverside Drive aludt. A hold fénye visszatükröződött a sötét ablakokon, és szétterült a kihalt járdán. Hajnali egy óra is elmúlt már. A negyvenes számok alatt még javában tartott a dáridó, és dúlt a foxtrott, de a százas számok körül, amilyen Mr. Pett háza is volt, csend és nyugalom honolt. Csak egy-egy nagy ritkán arra haladó autó bugása törte meg a csendet, vagy egy szerelmes „macska-Rómeó" nyávogása visszhangzott a háztetőről.

Jimmy ébren volt. Az ágy szélén üldögélt, és az apját nézte, ahogy az utolsó simításokat végzi félelmetes sminkjén. Az idősebb Crocker egyre inkább Chicago Eddé, az emberrablók királyává lényegült át. Egyetlen pillantás elegendő, és a szemfüles szemlélő azonnal látja, hogy nem holmi jovális öregúrral van dolga, akivel az ember szívesen találkozik elhagyatott, sötét sikátorokban.

Szemmel láthatóan ezt maga Mr. Crocker is így érezte.

- Az egyetlen aggályom, édes fiam - mondta a tükörben nézegetve magát -, hogy nem fogom-e halálra ijeszteni azt a gyereket, ha meglát. Nem kellene előbb valahogy figyelmeztetnem?

- De hogyan? El akarod küldeni elébb a névjegyedet?

Mr. Crocker kétkedve vizsgálgatta ijesztő vonásait.

- Szép kis dolog halálra rémíteni egy gyereket az éjszaka közepén. Mi lesz, ha rohamot kap?

- Sokkal valószínűbb, hogy te kapsz rohamot tőle. Ne aggódj Ogden miatt, apa. Nem hinném, hogy van a világon olyan gyerek, aki az ilyesmit jobban tudná kezelni nála.

Az öltözőasztalon, egy tálcán üres pohár állt. Mr. Crocker ezt a poharat nézte szomorú tekintettel.

- Bárcsak ne öntötted volna ki, Jim. Most nagyon jól jönne. Ideges vagyok.

- Marhaság, apa. Nincs semmi bajod! Ki kellett öntenem. Nem iszom alkoholt, de meddig bírnám ki, amikor ott vigyorog a

képembe a teli pohár. Elhatároztam, hogy soha többé nem alacsonyítom le magam azoknak a szerencsétleneknek a szintjére, akik a rum démonával öldöklik magukat, mert a jövendőbelimnek e tekintetben igen szigorú nézetei vannak. Szóval semmi értelme kísérteni az ördögöt. Semmi helye az ilyesminek az öltözőasztalon. Nagyon kedves volt tőled, hogy odatetted, apa, de...

- Hogy mi? Nem is én tettem oda.

- Pedig azt hittem, az ilyesmi az inas dolga. Nem az inasnak kell itallal ellátnia az uraságokat? Na, mindegy, lényegtelen. Már úgyis beitta az ablak alatti virágágyás, ilyen módon megszabadítva téged a kísértéstől. Kénytelen leszel nélküle meglenni. - Az órájára nézett. - Na, azt hiszem itt az idő. - Az ablakhoz lépett.

- Ott egy autó. Biztosan Jerry lesz az. Indulnod kell, apa. Ja, és még egy dolog, mondd, meg Ogdennek, hogy egy Buck Maginnis nevű alak küldött. Buck volt az, aki utoljára elrabolta, és úgy látszik szoros barátság szövődött köztük. Nincs annál jobb, mint amikor az embernek jó ajánlólevele van.

Mr. Crocker még utoljára megnézte magát a tükörben.

- Tyű! Nem szeretnék magammal találkozni sötétedés után!

Kinyitotta az ajtót, egy percig mozdulatlanul állt és hallgatózott. Lentről horkolás hallatszott.

- A harmadik ajtó balra - mondta Jimmy. - Három, számold meg figyelmesen, három. Nehogy eltéveszd!

Mr. Crocker kisurrant a sötét folyosóra, Jimmy pedig halkan becsukta utána az ajtót.

Miután elindította szülőapját a bűn útján, Jimmy leoltotta a villanyt és az ablakhoz lépett. Kihajolt, és átadta magát a szentimentális álmodozásnak. Az éjszaka csendes volt. A ház körül álló fák koronáján átvilágított Jerry Mitchell autójának fénye. A távoli folyón egy hajókürt harsant. A hangok és a fények marasztalták, de Jimmynek el kellett szakítania magát a romantikus hangulattól, mivel az ő feladata volt, hogy apja és Ogden után becsukja a könyvtár franciaablakát odalent.

A megegyezés szerint a galérián kellett várakoznia, hogy miután elmennek ezt megtehesse. Ogdennek ugyanis nem volt szabad meglátnia őt.

A galéria poros volt, és a régi bőr illata szinte körbevette Jimmyt. Remélte, hogy apja hamarosan megjelenik a fiúval. Leereszkedett a földre, fejét egy polcnak támasztotta, és megpróbálta elképzelni, hogyan zajlik le a találkozás Chicago Ed és prédája között.

Az elmaszkírozott Mr. Crocker eközben csendesen odakúszott az ajtóhoz, melyről Jimmy beszélt. A lelkesedés, mellyel nekivágott ennek vállalkozásnak, ekkorra jócskán alábbhagyott. Elmúlt a varázsa annak az érzésnek, hogy ismét belebújhat egy szerepbe, és felülkerekedett benne a józanság. Az egy dolog, hogy egy Broadway színpadon eljátszotta Chicago Edet, de egy ilyen jótékonysági előadás egészen más. Ahogy végiglopakodott a folyosón, egyre inkább elhatalmasodott benne a kétkedés, hogy vajon mi sül ki ebből az egészből. Legszívesebben visszafordult volna. Az egyetlen dolog, ami visszatartotta, az volt, hogy tudta Jimmy számít rá, és hogy a dolog sikerétől függ fia boldogsága. Ez a gondolat új erőt adott neki. Kinyitotta Ogden szobájának ajtaját, és centiméterről centiméterre haladva bement. Átlopózott a szobán. Már csaknem elérte az ágyat, és éppen azon tűnődött, vajon hogy a csudába fogja folytatni anélkül, hogy felébresztené a fiút, de ekkor megmenekült a probléma további elemzésétől. Felgyulladt a villany, de olyan hirtelen, mintha egy bomba robbant volna, és egy hang szólalt meg:

- Fel a kezekkel!

Amikor Mr. Crocker szeme hozzászokott a fényhez, és már nem hunyorgott, meglátta Ogdent, amint az ágyban ül, és egy revolvert szegez neki. A fegyvert a felhúzott térdén támasztotta, csöve magasságban éppen Mr. Crocker gyomra felé irányult.

Bármilyen alaposan is végiggondolta korábban a lehetséges fejleményeket, Mr. Crocker ilyesmiről még csak nem is álmodott. Teljesen tanácstalan volt.

- Ne, ne! - mondta fátyolos hangon. - Még a végén elsül az az izé.
- Én nem aggódnék! - mondta Ogden hidegen. - Mit keres itt? - Kedvtelve nézett a gyilkos fegyverre. - Cigaretta kuponnal nyertem,

ezzel akartam nyúlra vadászni, amikor vidékre utazunk. De most legalább emberen is kipróbálhatom.
- Meg akarsz ölni?
- Miért ne?

Mr. Crocker sminkje megolvadt és végigcsorgott az arcán. A maszktól azonban mindez nem látszott. Ogden érdeklődéssel bámulta látogatóját. Egyszer csak eszébe jutott valami.
- Figyelj, nem azért jöttél, hogy elrabolj?

Mr. Crocker olyan megkönnyebbülést érzett, mint néha a színpadon, amikor elfelejtette a szövegét, de egy kolléga kisegítette. Azt azért túlzás lenne állítani, hogy magára talált, hiszen egy pisztoly csövével szembenézve az ember nem érezheti magát túl jól, de azért sokkal jobban lett. Visszafojtott, fátyolos hangon szólalt meg:
- Na, elég már! Vigyázz azzal az izével!
- Csak tartsd szépen fenn a kezed! - tanácsolta Ogden.
- Persze, persze - morogta Mr. Crocker. - Nem mondom, jócskán megnőté', amióta utójára láttalak!

Ogden egy csapásra barátságosabb hangot ütött meg.
- Csak nem Buck Maginnis embere vagy? - tudakolta majdnem udvariasan.
- Jóhogy - Mr. Crocker áldotta a pillanatot, amikor eszébe jutottak Jimmy búcsúszavai. - Bucknak dógozok.
- De miért nem jött Buck saját maga?
- Másik munkája van.

Mr. Crocker kimondhatatlan megkönnyebbülésére Ogden leeresztette a pisztolyt.
- Bírom Buckot - csevegte a gyerek. - Régi haverok vagyunk. Láttad az újságcikkeket, amiket akkor írtak, amikor legutóbb elrabolt? Itt vannak a cikkgyűjteményemben.
- Jóhogy - mondta Mr. Crocker.
- Te, figyuzz! Ha elviszel, találkoznom kell Buckkal. Nem hagyom, hogy megint elraboljon, én meg nem kapok semmit az egészből. Fele-fele vagy lefújom a dolgot. Érted, amit mondok?
- Értelek, fiú.

- Na, ha minden világos, akkor rendben van. Csak egy percet adj, hogy felöltözzek, és már mehetünk is.
- Csak ne csapj zajt - mondta Mr. Crocker.
- Már miért csapnék zajt? Te hogy tudtál bejönni a házba?
- A könyvtár ablakán keresztül.
- Mindig is tudtam, hogy ott egyszer valaki betör ide. Tök ki voltam akadva, hogy nem akartak rácsot szerelni arra az ablakra.
- Kinn vár egy autó.
- Stílusosan csináljátok, azt meg kell hagyni - jegyezte meg Ogden, miközben felhúzta az ingét. - Ki van veled? Ismerem?
- Nem, nem hiszem, új fiú.
- Igen? De én rád sem emlékszem, ha már itt tartunk.
- Nem emléksze'? - kérdezte Mr. Crocker kissé nyugtalanul.
- Lehet, hogy ha levennéd a maszkot, tudnám, ki vagy. Melyikük vagy, hadd halljam!
- Chicago Ed vagyok, apukám.
- Nem emlékszem semmiféle Chicago Edre.
- Na, ezután majd fogsz! - felelte Mr. Crocker, akit egyre jobban feldobott a szerep.
Ogden hirtelen feltámadt gyanakvással nézett rá.
- Vedd le azt a maszkot, hadd nézzelek meg.
- Szó se lehet róla.
- Akkor hogy tudhatnám, hogy nem versz át?
Mr. Crocker kockáztatott.
- Rendben - mondta, az ajtó felé indulva. - Te tudod. Ha azt gondolod, átverlek, akkor akár el is mehetek.
- Hé! Várj csak egy kicsit! - mondta Ogden sietve, nem akarva ilyen után elszalasztani a jónak ígérkező üzletet. - Nem mondtam semmit, jó? Nem kell mindjárt elszaladni.
- Megmondom Bucknak, hogy nem tudtam megcsinálni a bulit. - mondta Mr. Crocker, és tett még egy lépést.
- Hé, te! Állj már meg, mi ütött beléd?
- Na, velem jössz, vagy itt maradsz?
- Veled megyek, ha teljesítitek a feltételeimet. Bucknak meg kell feleznie velem, amit ezért a buliért kap.

- Rendben. Meg fogja felezni.
- Akkor jó. Várd meg, míg felhúzom a cipőmet, aztán mehetünk. Na, készen vagyok.
- Csak csendesen!
- Miért, mit hittél, hogy énekelni fogok?
- Erre gyere - mondta Mr. Croker kedélyesen.

Óvatosan kilopakodtak a szobából. Mr. Crockernek mintha egy pillanatig valami hiányérzete lett volna. Nem jutott eszébe, mi az, amíg a lépcsőhöz nem értek. Ott aztán rájött, hogy a tapsot hiányolja. A jelenet legalábbis vastapsot érdemelt volna.

Jimmy, aki a galérián virrasztott, hallotta, hogy finoman nyílik a könyvtár ajtaja, és amikor átlesett a korláton, meglátott két elmosódó alakot a sötétben. Az egyik magas, a másik alacsony. Együtt mentek át a könyvtárszobán.

Suttogó hangokat is hallott.

- Mintha azt mondtad volna, hogy erre jutottál be a házba.
- Naná.
- Akkor hogy lehet az, hogy csukva van a spaletta?
- Behúztam, miután bejöttem.

Halk kattanás hallatszott. A szobát megvilágította a holdfény. A két alak eltűnt. Jimmy lerohant a galériáról, és halkan becsukta az ablakot. Éppen behúzta a spalettát, amikor a folyosóról lépések zaja hallatszott.

XXII. fejezet

Jimmy első reakciója az ösztönös önvédelem volt. Csak arra tudott gondolni, hogy igencsak félreérthető helyzetben van, és jó sokat kellene magyarázkodnia, hogy tisztára mossa magát, ha itt találnák, és ez önmagában elegendő volt ahhoz, hogy el akarja kerülni a felfedezést. Hangtalanul a galéria lépcsőjéhez ugrott, és mire kinyílt az ajtó, biztonságban tudhatta magát. Megmerevedve állt, nem szólítják-e mégis meg, de megkönnyebbülve érzékelte, hogy

sikerült időben cselekednie, mert a látogató nem szólalt meg. Az ajtó finoman, alig hallhatóan becsukódott, aztán csend volt megint. A szoba sötét maradt, és talán ez volt az, amitől Jimmynek az az érzése támadt, hogy a betolakodó is észrevétlen akar maradni. Jimmy az iménti pánikban azt hitte, ő az egyetlen a szobában, akinek motívumai nem állnák ki egy vizsgálat próbáját. De most, hogy biztonságban volt, és nem vehették észre odalentről, nyugodtan megfigyelhette az újonnan érkező mozdulatait, és levonhatta belőlük a maga következtetéseit.

Ha az illető becsületes szándékkal jött volna a szobába, minden bizonnyal felkapcsolta volna a villanyt. Becsületes szándékú ember biztosan nem lopakodna ilyen óvatosan. Nyilvánvalóvá vált tehát Jimmy előtt, ahogy ott a korláton áthajolva figyelt, hogy gonosz szándék vezérli a betolakodót, és alig jutott el erre a következtetésre, amikor elméje máris tett egy újabb lépést és megtippelte, ki lehet az odalent. Nem lehet más, mint régi barátja Lord Wisbeach, akit a fiúk nemes egyszerűséggel csak Gentleman Jacknek hívnak. Meglepte, hogy nem gondolt erre előbb. Aztán az lepte meg, hogy a néhány órával azelőtt folytatott beszélgetésük ellenére Gentleman Jack meg meri kísérelni a rablást.

Ebben a pillanatban világos lett, mintha gyufát gyújtottak volna. A férfi odalent zseblámpát használt, és Jimmy ettől kezdve tisztán láthatta. Helyes volt a feltételezése. Lord Wisbeach volt az. A széf előtt térdelt. Hogy pontosan mit csinált, azt Jimmy nem láthatta, mert őlordsága teste eltakarta a széfet, de a lámpa jól megvilágította az arcát, amely mogorva és marcona volt, ellentétben azzal a barátságos és bizalomkeltő arccal, melyet őlordsága a világnak tartogatott. Közben a takarásban történhetett valami, mert Gentleman Jack halk, de elégedett kiáltást hallatott, s ekkor Jimmy meglátta, hogy a széf ajtaja kinyílik. A levegőben megpörkölődött fém átható szaga terjengett. Jimmy nem volt az ilyesfajta dolgok szakértője, de néha olvasott modern betörőkről és legújabb módszereikről, ezért rájött, hogy őlordsága lángvágót használt.

Lord Wisbeach bevilágított a nyílásba, bedugta kezét, majd kihúzott onnan valamit. Óvatos és elővigyázatos mozdulattal betette

azt a valamit a mellényzsebébe, majd felegyenesedett. Lekapcsolta a zseblámpáját, és az ablakhoz lépett, minden eszközét a nyitott széf mellett hagyva. Kinyitotta a spalettát és felhúzta az ablakot. Ennél a pontnál Jimmy úgy döntött, itt az ideje, hogy közbelépjen.

- Nono! - szólt gyengéd rosszallással a hangjában.

A korholás hatása Lord Wisbeachre leírhatatlan volt. Elugrott az ablaktól, aztán megpördülve saját tengelye körül, a szoba minden sarkába bevilágított lámpájával.

- Ki az?

- A lelkiismeret! - választotta Jimmy.

Lord Wisbeach iménti kutatásakor megfeledkezett a galériáról. Most felfelé irányította a zseblámpa fényét. A fény elöntötte a galériát. Gentleman Jack kezében egy pisztoly volt, amely a lámpa fénysugarának irányába mutatott, de eléggé bizonytalanul.

Jimmy hason feküdt a galérián, és úgy szólalt meg ismét.

- Dobja el a pisztolyt és a lámpát is! - mondta. - Fegyver van nálam!

A zseblámpa a feje felett pásztázta a galériát, de hála az alulról magasított korlátnak, Lord Wisbeach nem láthatta meg.

- Ötig számolok, ha addig nem dobja el a pisztolyt, lövök!

Ahogy számolni kezdett, Jimmy keservesen bánta, hogy engedte a helyzettől idáig ragadtatni magát. Mennyivel simább ügy lett volna egyszerűen felkelteni a háznépet, és ezzel elkerülni ezt a kényes helyzetet. Mi lesz, ha nem sikerül a blöffje? Mi lesz, ha elszámol ötig, és a másik még mindig markolássza a pisztolyát? Bárcsak inkább tízet mondott volna! Gentleman Jack vállalkozó szellemű fickó, mint ahogy azt már korábbi tetteivel igazolta. Nagyon is lehetséges, hogy ezúttal is kockáztat. És ha nem is hiszi el, hogy Jimmynél fegyver van? Hiszen nem látta. Lehet, hogy hitben legalább olyan defektes, mint a normann vér dolgában. Jimmy végtelenül lassan számolt.

- Négy! - mondta kelletlenül.

Egy végtelen hosszúságúnak tűnő pillanat telt el. Aztán Jimmy kimondhatatlan megkönnyebbülésére a pisztoly és az elemlámpa egymásután koppant a földön. Jimmy egy másodperc alatt magához tért.

- Menjen, és arccal a fal felé fordulva álljon meg ott! - mondta határozottan. - Fel a kezekkel!
- De miért?
- Meg akarom nézni, hány pisztoly van még magánál.
- Nincs több nálam.
- Magam akarok erről megbizonyosodni. Na, mozduljon már meg!

Gentleman Jack kényszeredetten engedelmeskedett. Amikor a falhoz ért, Jimmy lejött a galériáról. Felkapcsolta a villanyt. Kitapogatta a másik zsebeit, és azonnal talált valami fémes tapintású, kemény dolgot.

Rosszallóan rázta a fejét.

- Maga nagyon laza és fegyelmezetlen, ami az állításait illeti - mondta. - Minek ennyi fegyver? Nem katonának neveltem én a gyermekemet! Na, leteheti a kezét, és megfordulhat.

Gentleman Jack filozófikus alkat volt. Kudarca felett érzett bosszúsága már elszállt. Egy szék karfájára ült, és Jimmyt szemlélte minden ellenszenv nélkül. Még halványan el is mosolyodott.

- Azt hittem, már végeztem magával - mondta. - Maga okosabb mint gondoltam. Nem gondoltam volna, hogy észreveszi, mi van az italban és kiönti.

Jimmy végre megértette azt, ami mindvégig zavarta az üggyel kapcsolatban.

- Szóval maga tette az asztalomra azt az italt? Tett bele valamit?
- Hát nem tudta?
- Nos - mondta Jimmy -, sohasem gondoltam volna, hogy a jótett és az érdem elnyeri méltó jutalmát, méghozzá ilyen gyorsan. Azért nem ittam meg az italt, mert elhatároztam, hogy nem iszom többé, tehát merő jóságból, és nem azért, mert rájöttem, hogy van benne valami.

A másik felnevetett. Ha Jimmy közelebbről ismerte volna az embert, akit a fiúk Gentleman Jacknek hívnak, nyugtalanította volna ez a nevetés. Már-már axióma volt azok számára, akik jobban ismerték, hogy ha Gentleman Jack így nevet, akkor valami gonoszságot tervez.

- Ez a maga szerencsenapja - mondta Gentleman Jack.

- Hát nagyon úgy néz ki.
- De még nincs vége.
- De már majdnem. Most pedig menjen és tegye vissza a széf maradványaiba azt a kémcsövet. Talán azt hitte, megfeledkeztem róla?
- Miféle kémcsövet?
- Na, ne szórakozzon itt velem! Azt, amelyikben a Partridgite van, s amelyik ott lapul a mellényzsebében!

Gendeman Jack ismét nevetett, aztán elindult a széf felé.

- Tegye óvatosan a felső polcra - mondta Jimmy.

A következő pillanatban még az ereiben is meghűlt a vér, minden hajaszála az égnek állt ijedtében. Egy hatalmas üvöltés rázta meg a levegőt. Gentleman Jack, akinek szemmel láthatóan elment az esze a torkaszakadtából üvöltött.

- Segítség! Segítség! Segítség!

Mivel a társalgás mindeddig suttogva folyt, ennek a váratlan kiáltozásnak olyan hatása volt, mintha robbanás történt volna. Hangja szinte megrengette a falakat. Jimmy egy pillanatig bénultan állt, és rémülten nézett maga elé. Aztán a fülsiketítő zaj egy pillanatra még fel is erősödött. Ekkor mintha valami élő dolog ugrott és tekeredett volna a kezére. Azonnal lerázta magáról és akkor legnagyobb megdöbbenésére egy kerek, füstölgő lyuk támadt a szőnyegen. Gentleman Jack sikoltozása hatására egyszerűen elfelejtette, hogy revolver van a kezében, és szerencsétlenségére véletlenül meghúzta a ravaszt.

Ettől a pillanattól kezdve felgyorsultak az események. Valami állon vágta Jimmyt. Hátratántorodott, és amikor magához tért azon kapta magát, hogy annak a pisztolynak a csövével néz farkasszemet, amellyel csaknem a saját lábába lőtt az imént. A cső mögül pedig Gentleman Jack pimaszul vigyorgó képe tűnt elő.

- Ugye megmondtam, hogy még nincs vége az estének?

Az állára mért ütés kissé elhomályosította Jimmy szellemi képességeit. Csak állt ott, megpróbálva összeszedni magát, és valahogy megszabadulni a gondolattól, hogy mindjárt szétmegy a

feje. Az íróasztalnak dőlt, és megkísérelte megtartani testének súlyát.

Ekkor a háta mögül megszólalt egy hang.

- Mifene folyik itten?

Jimmy hátrafordította a fejét. Furcsa gyülekezet masírozott a szobába a franciaablakon át. A menetet Mr. Crocker vezette, aki még mindig viselte Chicago Ed maszkját, aztán egy nagyszakállú, kerek pápaszemes személy következett, aki úgy nézett ki, mint egy autó, amely egy szalmakazalon hajtott át éppen, aztán jött Ogden Ford, és végül egy robusztus, határozott asszonyság zárta a sort, akinek ragyogó de rosszul koordinált szemei vadul villogtak. Jobb kezében méretes revolvert tartott, és maga volt a megtestesült modern nő, akivel nem lehet csak úgy szórakozni. Az is része volt a rémálomszerű hangulatnak, mely ezt az éjszakát mindvégig belengte, hogy Jimmynek úgy tetszett, mintha ez a nő korábban szobalányként jelent volna meg a csengetésére, s beküldte hozzá az apját. De hát hogy lehetne ez ugyanaz a lány? Jimmy a maga részéről csak kevéssé ismerte a szobalányok szokásait, de az azért valószerűtlen, hogy revolverrel a kezükben mászkáljanak a házban ilyen késői órán.

Miközben vadul kísérletezett, hogy valamiféle ésszerűséget találjon ebben a káoszban, kinyílt az ajtó és egy újabb - álmából felébresztett - tarka tömeg özönlött be rajta. Jimmy, aki visszafordult, hogy szembenézzen a frissen érkezettekkel, látta, hogy a neglizsé különböző fokozatait viselve köztük van Mrs. Pett, Ann, két-három ifjú géniusz, valamint Willie Partridge is.

A pisztolyos nő, aki érzékelte, hogy a gyülekezet felett teljes hatalommal rendelkezik, a maga pattogós módján kiadta a parancsot:

- Csukják mán be aztat az ajtót!

Valaki engedelmesen becsukta.

- Na, hadd hajjam, hogy mifene folyik itten?

XXIII. fejezet

Gentleman Jack leeresztette a revolverét, és arra készült, hogy elmagyarázza a dolgot a maga szerény módján, mint aki azt akarja a többiek tudomására hozni, hogy ő csak a kötelességét teljesítette, és nem is vár ezért köszönetet.

- Kicsoda maga? - kérdezte.

- Ne törőggyön azza', hogy én kicsoda vagyok! - vetette oda Miss Trimble röviden. - Mssziz Pett tuggya jól, hogy kicsoda vagyok.

- Remélem, nem sértődik meg, Lord Wisbeach - hangzott Mrs. Pett hangja az ajtónál álló csoportból. - Alkalmaztam egy detektívet, hogy segítsen magának. Azt gondoltam, biztosan nem fogja tudni egyedül megoldani a dolgot. Remélem, nem bánja.

- Nem, egyáltalán nem bánom, Mrs. Pett, nagyon okosan tette.

- Annyira örülök, hogy így látja.

- Kitűnő lépés volt!

Miss Trimble belevágott a barátságos diskurzusba.

- Na, mi a fene folyik itten? Hogy érti aztat, hogy segíccsek neki?

- Lord Wisbeach felajánlotta, hogy megvédi az unokaöcsém robbanóanyagát - magyarázta Mrs. Pett.

Gentleman Jack szerényen mosolygott.

- Remélem, hogy sikerült valamelyest meg is valósítanom ezt. Éppen a megfelelő időben érkeztem. Nézze!

- A széfre mutatott. - Éppen most nyitotta ki! Szerencse, hogy volt nálam egy revolver. Sakkban tudtam vele tartani, és sikerült segítségért kiáltanom. Különben már ellógott volna.

Miss Trimble a széfhez lépett, és összeráncolt homlokkal vizsgálgatta egy ideig, mintha nem tetszene neki valami. Aztán morgott egyet és visszament az ablakhoz.

Ann előre lépett. Arca ragyogott, szeme vészesen villogott.

- Azt akarja mondani, hogy Jimmy Crockert itt találta, amint betör a széfbe? Még életemben nem hallottam ilyen abszurd állítást!

Mrs. Pett közbelépett.

- Ann, ez itt nem James Crocker! Ez egy bandita, aki csak azért jött a házba, hogy elrabolja Willie találmányát. - Szeretettel nézett Gentleman Jackre. - Lord Wisbeachtől tudom. Ma délután csak tettette, hogy felismeri.

Halk, gurgulázó nevetés tört elő a kis Ogden szájából - a fejlemények egyszerűen meghökkentették. A jelenet, melyet a könyvtárban kihallgatott a két férfi között, nyilvánvalóvá tette számára, hogy Jimmy az igazi Crocker és Lord Wisbeach csaló, és most nem értette, hogy Jimmy miért nem áll elő a bizonyítékaival, mint akkor. Azt persze nem tudhatta, hogy Jimmy feje még csak most kezd kitisztulni az állára kapott ütés hatásától. Ogden felkészült rá, hogy hazudnia kell, ha Jimmy esetleg tanúként nevezné meg. Nem akarta üzleti ügyeit feltárni a többiek előtt.

Ann iszonyodva nézett Jimmyre. Most először jutott eszébe, milyen keveset tud a fiatalemberről, és hogy mennyire valószínű - sőt a helyzet adta bizonyság szerint csaknem kétségtelen - hogy azért jött a házba, hogy ellopja Willie robbanószerét. Küzdött ellene, de mintha egy hang azt súgta volna neki, hogy ő maga javasolta a fiatalembernek, hogy Jimmy Crocker képében jelenjen itt meg. Az is eszébe ödött, mennyire könnyű volt erre rávenni a fickót, szinte azonnal kapott rajta, hogy részt vesz az őrült tervben. De vajon tényleg őrült terv volt? Nem inkább ürügy volt arra, hogy ezt a másik ügyletet leplezze? Ha Lord Wisbeach valóban itt találta ebben a szobában a szétvágott széf mellett, mi más magyarázat lehet erre?

És akkor, egyidőben azzal, hogy megbizonyosodott róla, a fiatalember valóban bűnöző, arra is rájött, hogy ez az az ember, akit szeret. Csak annyi kellett hozzá, hogy lássa, mennyire bajban van, és egyszeriben biztos volt. Mellélépett, azzal a körvonalazatlan szándékkal, hogy tegyen valamit, amivel segít rajta, amivel támogathatja. De amikor odaért, belátta, hogy nincs mit tenni. Megfogta a kezét, és várt, tehetetlenül várta, hogy történjen valami, bár maga sem tudta, mi.

Ujjainak érintésére Jimmy magához tért a kábulatból. Úgy riadt fel, mintha áramütés érte volna. Addig csak mint egy ködön át jutottak el hozzá az események. Hallotta, hogy beszélnek körülötte,

de nem tudott megszólalni. Most hirtelen visszatért belé az élet. Energikusan vetette magát a vitába.
- Jóságos ég! - kiáltotta. - Maguk mind tévednek! Én találtam itt őt, ahogy feltörte a széfet.
Gentleman Jack fölényesen mosolygott.
- Igen, hát ez nagyon valószínű történet! Csak az a baj, hogy nincs semmi alapja.
- Nevetséges! - mondta Mrs. Pett. Miss Trimble-hez fordult, s közben Jimmyre mutatott. - Tartóztassa le azt az embert!
- Várgyunk csak egy kicsit - válaszolta a tisztafejű amazon, miközben elgondolkodva piszkálta a fogát a revolver csövével. - Várgyunk csak. Eztet meg köll vizsgáni. Meg köll ha'gatni mindegyik fickót.
- Nahát - szólt közbe Gentleman Jack behízelgő hangon -, ez azért mégiscsak abszurdum...
- Maga csak ne törőggyön vele, mi az abszurdum - replikázott Miss Trimble. - Csukja be az arcát és idefigyejjen. Ennyi.
- Én tudom, hogy nem maga csinálta! - súgta Ann, megszorítva Jimmy kezét.
- Na, csak lassan a testte'! - Miss Trimble kivette a pisztolyt a szájából és Jimmyre fogta. - Na, mit tud fe'hozni a mencségére? Beszéjjen!
- Éppen idelent voltam...
- Minek? - kérdezte Miss Trimble, mintha rajtakapta volna.
Jimmy hallgatott. Érezte, hogy nehézségei támadhatnak, ha erre magyarázatot akar adni.
- Éppen itt voltam - folytatta -, és az az ember bejött a szobába egy zseblámpával és egy hegesztőpisztollyal, és a széfen kezdett matatni...
Gentleman Jack jámbor hangon szólt közbe.
- Na, de most komolyan, hát van ennek értelme? - Miss Trimble-hez fordult. - Lejöttem, mert zajt hallottam. Én nem valami homályos és megmagyarázhatatlan okból tartózkodtam itt. Ébren feküdtem az ágyamban, és figyelmes lettem a zajra. Mint azt Mrs. Pett is tudja, gyanakodtam erre a fickóra, és biztos voltam benne,

hogy megpróbálkozik valamivel, hogy ellophassa a robbanószert, így aztán fogtam a revolveremet és lelopakodtam a könyvtárba. Amikor ideértem, a széf nyitva volt, és ez az ember éppen az ablakon akart kilépni.

Miss Trimble az állát vakargatta a revolverrel és ismét elgondolkodott. Aztán úgy támadt Jimmyre, mint egy csörgőkígyó.

- Enné' valamive' jobb magyarázatot köll adnija - mondta. - Maga nagy bajba' van, me' rajtakapták.
- Nem! - kiáltotta Ann.
- Igen! - mondta Mrs. Pett. - A dolog nyilvánvaló.
- A legjobb, amit tehetünk, azt hiszem, ha hívjuk a rendőrséget - mondta jámboran Gentleman Jack. - Megyek telefonálni.
- Maga mindenre gondol, drága Lord Wisbeach! - szólt Mrs. Pett.
- Közel sem - szerénykedett őlordsága.

Jimmy nézte, ahogy az ajtóhoz lép. Valahol az agya egyik rejtett zugában ott derengett az az érzés, hogy az egész problémát megoldhatná, ha vissza tudna emlékezni valamire, ami azonban sehogy sem jut az eszébe. Az ütés, amit kapott még mindig éreztette a hatását. Kínlódva próbált emlékezni, de eredménytelenül. Gentleman Jack az ajtóhoz ért, kinyitotta és akkor a folyosóról éles ugatás hangzott fel, amely eddig nem hallatszott részben a vastag tölgyfa ajtó, részben a szobában zajló izgatott beszélgetés miatt. Gentleman Jack sietve becsapta az ajtót.

- Egy kutya van odakint! - mondta panaszosan.

Aida körmével az ajtót kaparászta, mintegy illusztrálva a férfi szavait. Őlordsága tanácstalanul nézett körül.

- De ott van kint az a kutya! - ismételte nyafogva.

S ekkor valami megmozdult Jimmy agyában. Az az egyszerű dolog, amire addig nem tudott visszaemlékezni, most hirtelen bevillant.

- Ne engedjék azt az embert ki a szobából! - kiáltotta. - Eszembe jutott! Azt mondja, hogy látta, hogy betörök a széfbe?! Azt mondja, zajt hallott, és lejött, hogy megnézze, mi az? No, akkor, vajon mit keres a mellényzsebében az a kémcső? - Miss Trimble-hez ugrott.

- Nem kell hinnie nekem, vagy neki. Van egy sokkal egyszerűbb módja, hogy megtudjuk, ki az igazi gazember. Kutasson át minket!, - Sietve elkezdte kiforgatni a zsebeit. - Idenézzen! ... És ide! ... És ide is! Most pedig mondja meg neki, hogy tegye ő is ugyanezt!

Örömmel látta, hogy Gentleman Jack eleddig magabiztos ábrázata elsápad. Miss Trimble immár őt méregette hirtelen támadt gyanakvással.

- Nocsak - mondta. - Na gyerünk apukám, hogy is hívják magát... na, mutasson nekünk valamit! Lássuk csak, mi van magáná'.

Gentleman Jack rátartian húzta ki magát.

- Nem látom be, kérem, mit akar, igazán nem engedhetem, hogy...

Mrs. Pett indignálódva szólt közbe.

- Hát ilyet még nem is hallottam! Lord Wisbeach régi barátunk, kérem...

- Csön' legyen! - parancsolta Miss Trimble, akinek bal szeme most olyan volt, mint egy boszorkányé. - Meg köll mutatnija a zsebeit, de nagyon gyorsan.

Fáradt mosoly játszadozott Gentleman Jack arcán. Olyan volt, mint az unatkozó arisztokrata, aki némán tiltakozik valamely képtelen és illetlen viselkedés miatt. Karcsú ujjait a mellényzsebébe dugta, és miközben előhúzta a kémcsövet, és feltartotta, hogy mindenki láthassa, olyan hidegvérű nyugalommal szólalt meg, mellyel ismét csak kivívta Jimmy csodálatát.

- Rendben van! Ha elkaptak, hát elkaptak.

E tette és szavai mélyreható benyomást tettek a körülötte állókra. Mrs. Pett felsikkantott. Willie Partridge ugatott, akár egy eb. Éles kiáltások hagyták el az ifjú géniuszok ajkait is.

Gentleman Jack megvárta, hogy a zavar elüljön, aztán nyugodt hangon ismét megszólalt.

- De nem kaptak, el - jelentette ki. - Szépen kilépek azon az ablakon. És ha valaki megpróbál visszatartani, ez lehet - udvariasan meghajolt Miss Trimble felé - az utolsó cselekedete ezen a világon. Ha valaki csak megmozdul, hogy megállítson, eldobom ezt a kémcsövet, és atomjaira robbantom ezt a házat!

Ha korábbi mondata mély benyomást tett hallgatóira, ez utóbbi egyenesen megbabonázta őket. Síri csend következett. Csak Aida ugatását nem tudta elnémítani.

- Maraggyon aho' van! - mondta Miss Trimble, ahogy őlordsága elindult az ablak felé. Maga elé tartotta a revolverét, de hangja most először az este folyamán, sőt talán életében először, bizonytalanul csengett. Noha alapjában véve igen értette a dolgát, ez a helyzet felülmúlta a képességeit.

Gentleman Jack lassan átment a szobán, közben a kémcsövet a mutató- és hüvelykujja között tartotta. Amikor Miss Trimble mellé ért, aki közben leeresztette a revolvert, és láthatóan a legnagyobb tanácstalanságban volt arra nézve, hogy hogyan kezelje ezt a példa nélkül való krízishelyzetet, kicsapódott az ajtó. Egy pillanatra láthatóvá vált Howard Bemis, a költő arca.

- Mrs. Pett, telefonáltam...

Aztán egy másik hang félbeszakította.

- VAU! VAU! VAU!

A nyitott ajtón át beviharzott Aida a kutya, aki afeletti örömében, hogy végre elhárult útjából az akadály szőrlabdaként gurult végig a szobán egyenesen Gentleman Jack hívogatóan ennivaló bokájához. Amióta csak először találkoztak, Aida mindvégig arra várt, hogy megkóstolhassa az ígéretes csontot, de mindig megakadályozták ebben.

- A francba! - üvöltötte Gentleman Jack.

E szavak azonban elhaltak a szobában elszabaduló kataklizma zajában. Minden torokból sikoltás, üvöltés, kiabálás tört elő, ahogy a kémcső kicsúszva az áldozat ujjai közül szép ívű parabolát írt le a levegőben.

Ann Jimmy karjába vetette magát, aki szorosan hozzásimult. Jimmy behunyta a szemét. Ahogy az elkerülhetetlennek látszó véget várta, arra gondolt, hogy ha meg kell halnia, ennél szebb halált nem is választhatott volna magának.

A kémcső az íróasztalra esett, és millió darabra tört... Jimmy kinyitotta a szemét. Minden úgy volt, mint annak előtte. Élt. A szoba, melyben álltak, érintetlen volt és ép. Senki sem esett

atomjaira. Csak egyben különbözött a helyzet az egy perccel korábbitól. Akkor ugyanis még körükben volt Gentleman Jack. Most meg nem.

Megkönnyebbült sóhaj hömpölygött végig a szobán. Majd hosszú csend követte. Aztán az utca felől felhangzott egy induló autó motorjának zúgása. Erre a hangra a sűrű szakállú férfi, aki Miss Trimble menetének részvevője volt felüvöltött.

- Tyű, az anyját! Hát nem elvitte az autómat! Ráadásul bérelt autó volt!

E szavak feloldották a levegőben remegő feszültséget. A társaság tagjai, egyik a másik után magukhoz tértek. Miss Trimble nyerte vissza lélekjelenlétét elsőként. Felkászálódott a földről - valamiért ugyanis azt képzelte, ott biztonságosabb -, és miután néhány határozott mozdulattal leporolta a szoknyáját, ismét munkához látott.

- Na tessék, ez meg itten átveri jaz embert egy játékbombával! - jegyezte meg keserűen. Ezen eltanakodott magában kissé. - Csukjuk csak be szépen aztat az ajtót, eztet a dögöt meg vigye ki valaki. Nem tudok gondó'kodni, ha ez itten ugat nekem.

A halottsápadt, rémült Mrs. Pett a karjába vette Aidát. Ezzel egyidőben Ann kibontakozott Jimmy karjaiból. Nem mert ránézni. Szégyellte magát. Ez máskor soha sem fordult vele elő. Sokért nem adta volna, ha most valahol máshol lehetne.

Miss Trimble ismét magához vette a kezdeményezést. Az autó hangja már nem hallatszott többé. Gentleman Jack kilépett az életükből. Ez a tény elkeserítette Miss Trimble-t. Nyersen és barátságtalanul beszélt.

- Na, ez e'ment. Most lássunk hozzá a tényálláshoz. Hé, maga! - fordult Mrs. Petthez, aki idegesen riadt fel e szavakra. A puszta tény, hogy a halál völgyében járt és nem cafatokban, hanem egy darabban tért onnan vissza, megfosztotta szokásos fennhéjázó stílusától. - Hé, maga! Idefigyejjen! Itten kettős játékot jáccottak! Az a fickó, aki e'ment, az jáccotta az első részit. Most elkezhessük a másodikat. Lássa ezeket a pasikat itten? - Revolverével Mr. Crocker

és szakállas társa felé hadonászott. - Ezek itten el akarták rabo'ni ja maga gyerekét.

Mrs. Pett fülsiketítőt sikoltott.

- Oggie!!!

- Jaj, fogd már be! - morogta az ifjú kényelmetlenül érezve magát. Látta a sötét jövőt maga előtt és minden energiáját és képességét az előtte álló nehézségek leküzdésére akarta koncentrálni. Lapos oldalpillantásokat vetett Chicago Edre. Biztos volt benne, hogy Chicago Ed úgy akarja majd mentegetni magát és tettét minél kedvezőbb színben feltüntetni, hogy elmondja, ő, mármint Ogden hívta ide, hogy rabolja el. Ez ellen csak a következetes tagadás lehet az egyetlen hatékony fegyver.

- Gyanakottam - folytatta Miss Trimble -, hogy valami történni fog ma éjje', ezér' aztán kinn vártam a ház előtt. Ez a pasas itten - mutatott a szakállas összeesküvőre, aki szemüvegén át rosszallóan hunyorgott rá, - az uccasarkon várakozott egy autóva'. Jól kifigye'tem. A sarkába' vó'tam. - Mr. Crockerhez fordult. - Maga meg vegye csak le jaztat a maszkot. Hadd nézzük meg a képit!

Mr. Crocker kénytelen-kelletlen lehúzta a fejéről a maszkot.

- Fujj! - kiáltott fel undorodva Miss Trimble. - Mi jaz valami járványt kapott e' maga? Úgy néz ki, min' valami színes képregénymelléklet az újságba'. - Odalépett Mr. Crockerhez és végighúzta csontos ujját az arcán. - Smink! - mondta undorodva miközben maszatos ujját morzsolgatta. - Festék. Fujj!

- Skinner! - kiáltotta Mrs. Pett.

Miss Trimble közelebbről is szemügyre vette a gyanúsítottat.

- Ja! Szóva' ha lejjebb ásunk, hát maga az? - A szakállashoz fordult. - Feltételezem, ez a bozont nem valódi! - Megrángatta szegény Jerry szakállát. A szőrzet a kezében maradt, felfedve az alatta megbújó szögletes állat. - Ha ez nem paróka, holnapra jó kis fejfájása lesz - jegyezte meg Miss Trimble, miközben ujjaival belekapaszkodott Jerry hajába és meghúzta. - Natessék. Ez nem paróka! Aggya jide aztat a szemüveget! - mogorván vizsgálgatta keze munkájának gyümölcsét. - Na maga aztán szép kis firma! A szakáll nélkül jobban fest. Ismeri valaki eztet a fickót?

- Ez Mitchell - mondta Mrs. Pett. - A férjem testnevelő edzője.

Miss Trimble Jimmyhez lépett, és mellbe bökte a revolverével.

- Na, ez kezd egyre érdekesebb lenni. Na, itten van az ideje, fiatalember, hogy megmagyarázza, mit keresett ebbe' a szobába' amiko' az a gazember idegyött és a széffel babrá't. Nekem nagyon is úgy teccik, hogy maga is benne vó't a buliba'.

Jimmy belátta, hogy ez egyike azoknak a krízishelyzeteknek, amelyek életünk amúgy sima útját göröngyössé teszik. Többé már nem lehetséges, hogy eltitkolja kilétét Ann előtt. Éppen meg akart szólalni, amikor Ann elébe vágott a mondandójának.

- Nesta néni - mondta -, nem engedhetem, hogy ez így folytatódjék. Jerry Mitchell ártadan. Én mondtam neki, hogy rabolja el Ogdent!

Ezt a kijelentést feszélyezett csend követte. Mrs. Pett aztán idegesen felnevetett.

- Azt hiszem, le kellene feküdnöd, gyermekem. Sokkos állapotba kerültél, kimerültél. Nem vagy önmagad!

- De igazat mondok! Én kértem meg rá, ugye, Jerry?

- Na, szép! - Miss Trimble egy kézmozdulattal elnémította a szólni készülő Jerryt. - Mennyél te csak szépen az ágyikóba, kislányom, ahogy a nénikéd monta. Méghogy e' montad ennek a fickónak, hogy rabojja e' eztet a gyereket. És ezze' a Skinner pasassa' mi van itten? Nekije nem te montad, vagy igen?

- Én... én... - kezdte Ann zavartan.

Skinnerről nem tudott számot adni, mert fogalma sem volt, hogy keveredett a dologba.

Jimmy a segítségére sietett. Nem szívesen gondolt arra, hogyan fogadja majd Ann a hírt, de a lány érdekében muszáj volt beszélnie. Keményebb szívű embernek kellett volna lennie ahhoz, hogy szó nélkül állja az apja csatakos arcából felé irányuló néma könyörgést. Mr. Crocker igen sportszerű ember volt. A világért sem mondott volna egy szót sem Jimmy hozzájárulása nélkül, még annak érdekében sem, hogy megmentse magát a börtöntől, de azért remélte, hogy Jimmy beszélni fog.

- Mi sem egyszerűbb ennél - kezdett hozzá Jimmy, színlelt könnyedséggel, hangja azonban Miss Trimble tekintetének hatására

gyorsan elerőtlenedett. - Tökéletesen egyszerű. Én ugyanis valóban Jimmy Crocker vagyok. - kerülte Ann tekintetét. - Nem értem, mire ez a nagy hajcihő...

- Akkó' meg minek ment bele a gyerekrablásba?
- Hát, ez ugye ... izé ... kétségtelenül némi magyarázatot igényel...
- Szóva' beismeri?
- Igen. Ami azt illeti, az én ötletem volt, hogy raboljuk el Ogdent. El akartuk küldeni egy kutyakórházba, ha értik, mire gondolok. - Békítő mosolyt próbált megreszkírozni, de ahogy szeme összeakadt Miss Trimble bal szemének szúrós tekintetével, erről inkább lemondott. Zsebkendőjével megtörölte gyöngyöző homlokát, és azon tűnődött, vajon miért van az, hogy sokszor a legegyszerűbb magyarázatot a legnehezebb elhitetni másokkal. - Még mielőtt folytatnám, egy dolgot el kell mondanom. Skinner az apám.

Mrs. Pett levegő után kapkodott.

- Na de kérem, Skinner a nővérem inasa volt Londonban.
- Bizonyos szempontból ez a megállapítás helyes. De ez nagyon hosszú történet. Az úgy volt, hogy...

Miss Trimble megvetően kiáltott fel.

- Még életembe' nem láttam ilyen hablatyoló, csaló bandát! Nem is értem, miket hord itt össze és hova akar ezze' kilyukadni! Eztet az embert valamijér' körözik Angliába' - Mr. Crockerre mutatott. - Megvan a fényképe nálunk az irodába'. Meglépett az ezüsttel vagy mija szösz. Maguk ottan - az egyik ifjú géniuszra nézett egyik szemével - hasznossá tehetik magukat mostan. Mennyen és híjja fel az Astoriját. Van ottan egy nő, aki keresteti eztet a fickót. Megbízta az Andersont, az meg nekünk atta át, hogy a nap bármelyik szakában híják föl, ha megtalájják. Telefonájjon neki, hogy üjjön taxiba, és gyüjjön azonna', mer megvan a fickó, és azonosítani köll! Az ifjú géniusz az ajtó felé indult.

- Kit keressek?
- Missiz Crockert - csattant Miss Trimble hangja. - Missiz Bingley Crockert. Mongya meg neki, hogy megvan a pasas, akit keres.

A géniusz kihátrált. Az ajtó mögül fájdalmas kiáltás hallatszott.

- Jaj, bocsánat - mondta az ifjú géniusz.

- Miért nem néz a lába alá?
- Rendkívül sajnálom, elnézést...
- Brrr!

Mr. Pett féllábon ugrálva bejött a szobába. Egyik lábát a kezével fogta és masszírozta. A máskor oly szelíd és nyájas férfi láthatóan nagyon rossz kedvében volt. Barátságtalanul nézett körül.

- Mi a csoda folyik itt? - kérdezte. - Tűrtem, ameddig csak bírtam, de az ember egy szemhunyásnyit sem alhat ebben a zsivajban!
- Vau! Vau! Vau! - ugatott Aida Mrs. Pett karjainak biztonságos védelméből.

Mr. Pett idegesen kiabált.

- Ölje már meg valaki azt a kutyát! Dobják ki innen! Az ég szerelmére, csináljanak már vele valamit!

Mrs. Pett üveges tekintettel nézett a férjére. Még sohasem látta ilyennek. Mintha egy nyúl üvöltözne vele. Ez a viselkedés az éjszaka eseményei után különös hatást gyakorolt rá, furcsán gyengének érezte magát. Házasságban töltött évei során egyetlenegyszer sem érzett még félelmet. A néhai Mr. Forddal szemben, aki rabiátus ember volt, rettenthetetlen nyugalommal viseltetett, a gyengéd és nyájas Mr. Pettet pedig ő maga terrorizálta. De most bizony félt. Ez az új Peter megijesztette.

XXIV. fejezet

Mr. Peter Pett figyelemreméltó metamorfózisa számos okra is visszavezethető. Először is Jerry Mitchell váratlan és hirtelen elbocsátása az ő számára azt jelentette, hogy megfosztották szokásos napi testedzésétől, amelynek hiánya testileg és lelkileg egyaránt kínozta. Annyira felzaklatta ennek igazságtalansága, hogy már ez önmagában csaknem rebelliót váltott ki belőle. Ráadásul, mint már számtalanszor előfordult vele, ha nem edzett, kiújult a köszvénye. Természettől fogva türelmes ember volt, ezért mindezt

elviselte volna normális körülmények között, ha hagyták volna nyugodtan pihenni. De épphogy csak elbóbiskolt kétórás hiábavaló hánykolódás után, mire a könyvtárban elkezdődtek a fent leírt igen zajos események. Erre riadt fel első nyugtalan álmából Mr. Pett.

Szerencsétlensége annyira elkeserítette, hogy rosszkedvében még az sem érdekelte, amikor meghallotta a segélykiáltásokat. Tudta, hogy ha kiszáll az ágyból, az fájdalommal jár, és nem akarta magát kitenni ennek, pusztán azért, mert valakik ölik egymást a könyvtárban. Végül, amikor Aida, a kutya, hisztérikus ugatása minden idegszálát egyenként borzolta ésráncigálta, majd csinos csomókba kötötte, elhatározta, hogy lemegy megnézni, mit történik. De egyáltalán nem jóindulatból tette. Nem állt szándékában megmenteni senkit, és esze ágában sem volt a gyilkos és áldozata közé állni. Harcias dühtől vezérelve jött, hogy megsemmisítse Aidát. A könyvtár küszöbén aztán az ifjú géniusz ráhágott köszvényes lábára és ezzel haragját, eltérítve annak eredeti konkrét tárgyától, általános érvényre emelte. Nem akarta már többé dühét Aidán kitölteni. Legszívesebben mindenkit lemészárolt volna. – Mi a csoda folyik itt? - kérdezte vörös szemekkel. - Elmondaná már végre valaki? Vagy itt kell állnom e-gész éjszaka? Ez meg ki a fene? - bámult Miss Trimble-re. - Mit csinál itt azzal a pisztollyal? - Fájós lábával toppantott egyet, hogy nyomatékot adjon szavainak, de a fájdalomtól hangosan felszisszent.

- Ez egy detektív, Peter - mondta Mrs. Pett bátortalanul.
- Egy detektív? De miért? Mit keres itt?

Miss Trimble magára vállalta a feladatot, hogy megfelelő magyarázattal szolgáljon.

- Miszter Pett, Missiz Pett kűdött értem, hogy vigyázzak, nehogy ellopják a fiját.
- Oggie-t - magyarázta Mrs. Pett. - Miss Trimble a drága Oggie-t őrizte.
- De miért?
- Hogy nehogy elrabolják, Peter.

Mr. Pett morcosan nézett a kövér gyerekre. Aztán tekintete Jerry szánalmas alakjára tévedt. Megdöbbent.

- Ez az ember akarta elrabolni Ogdent? - kérdezte.
- Naná - mondta Miss Trimble. - De elkaptam! Kinn várt egy autóba'. De én rája fogtam a pisztolyt és behoztam ide azzal a másik fickóva' együtt!
- Jerry - mondta Mr. Pett -, nem a te hibád, hogy nem sikerült, és nem lesz bántódásod, ígérem. Biztosan megcsináltad volna, ha csak rajtad múlik. Meg fogod kapni a pénzt az egészségfarm beindításához. Most pedig menj aludni, semmi szükség rá, hogy itt maradj.
- Mifene? - kiabálta Miss Trimble -, aztat akarja mondani, hogy nem jelenti fe'? Hát nem megmontam, hogy rajtakaptam, amiko' el akarta rabolni aztat a gyereket?
- Én kértem meg rá, hogy rabolja el a gyereket! - horkant fel Mr. Pett.
- Na, de Peter!

Mr. Pett úgy nézett ki, mint egy alulméretezett oroszlán, ahogy szembeszállt a feleségével. Dühöngött. Eszébe jutott mindaz, amit Ogdentől el kellett szenvednie s ez csak olaj volt a tűzre.

- Két éve könyörgök neked, hogy küldd el azt a gyereket egy jó bentlakásos iskolába, de te nem hallgattál rám. Nem bírtam tovább nézni, ahogy itt tesped a házban, így aztán megkértem Jerry Mitchellt, hogy vigye el egy barátjához, akinek kutyakórháza van Long Islanden, és tartsa ott, amíg nem sikerül kissé megnevelnie. Most beleköptél a levesembe a detektívjeiddel, de az ötletet továbbra is jónak tartom. Választhatsz. Vagy elküldöd jövő héten a fiút egy rendes iskolába, vagy megy Jerry Mitchell barátjához. Nem maradhat ebben a házban, hogy a karosszékemben heverésszen egész nap, és szívja a cigarettámat. Melyiket választod?
- Na, de Peter!
- Szóval? Melyik legyen?
- Ha iskolába küldöm, elrabolhatják.
- Nem is ártana meg neki. Sőt éppen erre volna szüksége. Különben is, ha elrabolják, én fizetem ki a váltságdíjat, és örömmel megteszem. Most pedig azonnal vidd az ágyába! Holnap kereshetsz egy jó iskolát. Istenem!! - Az íróasztalához ugrált, és undorodva

vette észre rajta a rendedenséget és szemetet. - Ki csinálta ezt az íróasztalommal? Borzalmas! Komolyan mondom, borzalmas. Ez az egyetlen szoba a házban, amely az enyém, ahol egy kis békességet találhatnék, és tessék, ez történik vele, szemétdombot csinálnak belőle, és valami kávét vagy mi a csudát öntenek az íróasztalomra!
- Az nem kávé, Peter - mondta Mrs. Pett elhaló hangon. Ez a vadember, akihez feleségül ment, s akiről pedig azt hitte, hogy kedves, szelíd házi kedvenc, teljesen kivette belőle az erőt. - hanem Willie robbanóanyaga.
- Willie robbanóanyaga?
- Lord Wisbeach - illetve az az ember, aki annak adta ki magát - dobta oda.
- Odadobta? És akkor hogyhogy nem robbant fel és nem szakította cafatokra a házat?
Mrs. Pett segélykérően nézett Willie-re, aki ujjait a hajába szántotta, és forgatta a szemeit.
- Szerencsére, úgy látszik, hibás számítás csúszott az egyenletbe, Peter bácsi. Majd holnap utánanézek. Hogy a trotil volt-e vagy ...
Mr. Pett éles kiáltást hallatott. Ökölbe szorított kezével a levegőt csapkodta. Úgy látszott, rögvest gutaütést kap.
- Szóval ez a here, aki mindvégig itt lakott a házamban, és luxuskörülmények között henyélt itt évek óta, mert azzal ámított minket, hogy a találmányán dolgozik, készített egy robbanóanyagot, amely nem robban fel?! - mutatóujjával vádlón mutatott a feltalálóra. - Nézz csak utána holnap! De csak hat után! Mert addig, életedben először, dolgozni fogsz az irodámban, ahová már régen el kellett volna, hogy vigyelek. - Harciasan nézett a körülötte állókra. - Most pedig, kérem, mindenki menjen lefeküdni, és hagyjanak végre aludni engem is. Maga meg menjen haza! - szólt oda a detektívnek.
Miss Trimble nem mozdult. Végignézte, ahogy Mrs. Pett kimegy Ogdennel, majd ahogy Willie Partridge-dzsal az élükön az ifjú géniuszok is eltávoznak, és meg sem moccant.
- Maga aztán szép kis firma, Miszter Pett - mondta nyugodtan. - Nekem is aludnom köll, legalább annyira, mint másnak, de nekem

itt köll maradnom. Mingyár idegyön egy nő az Asztórijából, hogy azonosíccsa eztet az embert.
- Kit? Skinnert?
- Hát vagy legalábbis aszongya, úgy híjják.
- Miért, mit csinált?
- Én nemtom. Maj' az a hő'gy elmongya.
Ekkor élesen vijjogva megszólalt a csengő.
- Asszem, ő lessza' - mondta Miss Trimble. - Ki engedi be, én nem mehetek ki.
- Majd én beengedem - mondta Ann.
Mr. Pett bátorítóan és szeretettel nézett Mr. Crockerre.
- Nem tudom, mit csináltál, Skinner - mondta -, de ne félj, én melletted állok. Te vagy a legnagyszerűbb baseballdrukker, akivel valaha találkoztam, és ha rajtam áll, megvédelek a börtöntől.
- Még ha csak börtön lenne! - mondta Mr. Crocker szomorúan.
Magas, csinos és határozott nő lépett a szobába. Megállt az ajtónál, és körülnézett. Szeme megpihent Mr. Crockeren. Egy darabig hitetlenkedve bámult a festéktől maszatos arcra. Majd kissé közelebb lépett és megvizsgálta.
- Azonosí-jasszonyom? - érdeklődött Miss Trimble.
- Bingley!
- Ez az a fickó akit keres?
- Ez a férjem! - válaszolta Mrs. Crocker.
- Hát ezér' nem lehet őtet letartóztatni! - mondta Miss Trimble undorral.
Visszatette a revolverét ruhája hátuljába.
- Na akko' asszem én megyek is - mondta a szemöldökét ráncolva. Szemmel láthatóan nem volt virágos kedvében - Az összes vacak meló közül, amive' dogom vó't, ez a legvacakabb. Aszonták, hogy leplezzek le egy gengszterbandát, aztán ahogy idegyövök, és álmatlanul eltöltök egy écakát, kiderül, hogy nem banditák, hanem egy nagy bó'dog család az egész társaság. - ujjával Jimmyre bökött.
- Ez aztat állíccsa, hogy ennek az embernek a fija, igaz ez?
- Igen, ez a mostohafiam, James Crocker.

Ann halkan felsikkantott, de a hangot elnyomta Miss Trimble szipogása. A detektív az ablakhoz lépett.

- Asszem, jobb lesz, ha lelépek. Mer még a végén kiderű', hogy én meg a kislánya vagyok itten valamelyiküknek.

XXV. fejezet

Mrs. Crocker a férjéhez fordult.

- No, Bingley? - mondta kissé hidegen.

- No, Eugénia? - mondta Mr. Crocker.

Mr. Crocker jámbor szemében furcsa fény csillogott. Csodát látott ma este. Egy, a feleségénél is rettenthetetlenebb nő felett egy nála is gyengébb férfi hatalmat vett, és ez a látvány lenyűgözte. Eddig ez még csak meg sem fordult a fejében, de ma bebizonyosodott, hogy lehetséges. Egy kis határozottság kell és egy kis elszántság - ennyi az egész. Mr. Pettre nézett. Mr. Pett három határozott szónoklattal szinte kezesbáránnyá változtatta Eugénia nővérét. Tehát meg lehet csinálni.

- Mi számomra a mondanivalód, Bingley?

Mr. Crocker nekigyürkőzött.

- Hát csak annyi - mondta -, hogy amerikai állampolgár vagyok, és rájöttem, hogy Amerikában van a helyem. Semmi értelme erről vitát nyitni, Eugénia. Sajnálom, ha felborítottam a terveidet, de nem megyek vissza Londonba! - szigorúan nézett szótlanul álló feleségére. - Itt maradok és végignézem a bajnokságot! Aztán meg a világbajnokságot!

Mrs. Crocker kinyitotta a száját, majd becsukta, és újra kinyitotta. De végül rájött, hogy nem tud mit mondani.

- Remélem, te is itt maradsz Eugénia, és mindannyian boldogan élhetünk. Sajnálom, hogy ilyen választásra kényszerítelek, de eleget tűrtem. Te nő vagy, és nem tudhatod, hogy mit jelent egy férfi számára öt évig meglenni a játék nélkül, de hidd el, ha mondom,

több ez, mint amit egy szurkoló el tud viselni. Csaknem rámentem erre a dologra, és nem akarom ezt többé megkockáztatni. Ha Mr. Pett megtart engem, itt maradok a házában mint inas. Ha nem, keresek munkát máshol. De akármi történik, ideát maradok.
Mr. Pett helyeslően kurjantott.
- Öregem a számodra mindig lesz ebben a házban hely! De hogy honnan szerzek még egy ilyen inast...
- Na de Bingley, hogyhogy inas vagy?
- Nahát azt látnia kellene! - lelkesedett Mr. Pett. - Egyszerűen csodálatos! Úgy érti a dolgát, mintha már vagy negyven éve dolgozna a Hogyishívják hercegnél. A következő pillanatban meg képes meghajigálni a döntőbírót a pályán. Fantasztikus egy fickó!
A lelkendezés azonban lepergett Mrs. Crockerről. Zokogásban tört ki. Ezzel sikerült meglepnie a férjét, aki esetlenül toporgott mellette, határozott elszántságát ez a váratlan érzelemnyilvánítás összezúzta.
- Eugénia, kérlek!
Mrs. Crocker a szemét törölgette.
- Ez elviselhetetlen! - zokogta. - A lelkemet is kitettem, éveken át dolgoztam, és most, hogy végre közel van a siker, ez történik! Bingley, kérlek, gyere vissza velem! Már csak egy kis idő kell.
Mr. Crocker meglepődött.
- Kis idő? Hogy lehet az, hát a Lord Percy Whipple ügy után - Jimmy fiam, biztosan minden okod megvolt arra, amit tettél, de hát az a verekedés betette a kaput - biztosan nincs esély...
- De van! De van! Az semmit sem változtatott a dolgok állásán. Lord Percy átjött hozzánk másnap - szegény feje, jó nagy monoklija volt -, és azt mondta, Jimmyt nagyszerű fickónak találja, és szeretné jobban megismerni! Azt mondta, még életében nem volt ennyire szimpatikus neki senki, és szeremé, ha Jimmy megtanítaná a jobbhorogjára. Az eset megszerettette vele Jimmyt. Lady Corstorphine meg azt meséli, hogy Devizes hercege még aznap este felolvasta a verekedésről szóló cikket a miniszterelnöknek, és mindketten annyira nevettek, hogy majd leestek a székről.
Jimmy meg volt hatva. Nem remélte, hogy ellenfele ilyen sportszerű lesz.

- Percy el van tehát intézve! - mondta lelkesen. - Apa, vissza kellene menned. Ez igazán a legkevesebb.
- De Jimmy fiam, hát te sem érted? Egyetlen meccs választja el a Giantsot a Phillytől, a Braves meg közvetlenül mögötte van a tabellán - a szezon felénél járunk!
Mrs. Crocker esedezve nézett rá.
- Igazán csak egy kis időre, Bingley. Lady Corstorphine, akinek megvannak a maga forrásai, azt mondja, biztos, hogy a neved szerepel a következő listán. Utána visszajöhetsz, amikor csak akarsz. Itt tölthetnénk a nyarat, Angliában meg a telet, vagy ahogy te akarod.
Mr. Crocker megadta magát.
- Rendben, Eugénia, visszamegyek veled!
- Bingley! A következő hajóval utaznunk kell, drágám. Az emberek már kérdezősködtek, hogy hol vagy. Azt mondtam nekik, hogy vidéken pihensz. De ha nem megyünk vissza azonnal, még a végén megsejtenek valamit.
Mr. Crocker arcára gondterhelt kifejezés ült ki. Még sohasem állt hozzá olyan közel a felesége, mint most, hogy így sírva fakadt, meg szívességet kért tőle, méghozzá olyan szokatlanul gyengéd hangon. Másrészt viszont felrémlett előtte a baseballpálya képe egy ilyen napos délutánon... Végül mégis elhessegette magától a látomást.
- Jól van - mondta.
Mr. Pett előállt néhány vigasztaló szóval.
- Lehet, hogy a világbajnokságra már visszaérsz.
Mr. Crocker arca felderült.
- Az már igaz!
- Mindennap megtáviratozom neked az eredményeket, apa - tette hozzá Jimmy.
Mrs. Crocker ránézett, és az előbb még felhőtlen boldogságot sugárzó arcán elégedetlenség jelent meg.
- Miért, te itt maradsz, James? Igazán semmi okát nem látom, miért ne jöhetnél velünk. Ha elhatároznád végre, és változtatnál kissé a szokásaidon...

- Már elhatároztam, de itt fogok változtatni rajtuk, New Yorkban. Mr. Pett felajánlott egy állást a hivatalában. A szamárlétra legalján fogom kezdeni, és majd szépen felküzdöm magam.

Mr. Pett elragadtatott kiáltást hallatott. Ugyanazt érezte, amit egy prédikátor érezhet, amikor a gyülekezetében megtérnek az emberek. Már az sem volt semmi, hogy sikerült biztosítania Willie Partridge jövőjét, akit fokozatosan szándékozott bevezetni a fennkölt pénzügyek világába borítékcímkézéssel indítva el karrierjét, de az a tény, hogy Jimmy magától úgy döntött, az irodát választja, extatikus örömmel töltötte el, és alig tudta visszafogni magát, hogy táncra ne perdüljön a fájós lábával.

- Ne aggódj miattam, apa. Csodákat fogok művelni. Nem is olyan nehéz meggazdagodni. Megfigyeltem Pete bácsit ma reggel az irodában, nem is csinál mást, mint hogy ül a mahagóni íróasztala mögött, és utasításokat ad az irodaszolgának, hogy mondja azt a látogatóknak, ma már nem ér rá, mert el kell mennie, és nem is tér vissza. Ebben az iparágban azt hiszem nagyon sokra fogom vinni. Abból a kevésből, amit láttam, úgy ítélem meg, hogy nekem találták ki az ilyen munkát.

XXVI. fejezet

Jimmy Annre nézett. Egyedül voltak. Mr. Pett visszafeküdt aludni, Mrs. Crocker visszatért a szállodába. Mr. Crocker a sminkjét próbálta eltávolítani a szobájában. Távozásuk után csend ülte meg a szobát.

- Csodás nap volt a mai! - jegyezte meg Jimmy.

Ann az ajtó felé indult.

- Ne menjen el!

Ann megállt.

- Mr. Crocker! - mondta.
- Jimmy - javította ki Jimmy.
- Mr. Crocker! - ismételte Ann keményen.

- Vagy Algernon, ha az jobban tetszik.
- Megkérdezhetem... - méregette Jimmyt Ann.
- Megkérdezhetem...
- Általában - válaszolta Jimmy -, ha valaki ezzel kezdi, valami kellemetlent akar mondani.
- Megkérdezhetem, miért vállalt ennyi kényelmetlenséget, hogy bolondot csináljon belőlem? Miért nem volt képes rögtön az elején megmondani, hogy kicsoda?
- Már elfelejtette, mennyi csúnya dolgot mondott nekem Jimmy Crockerről? Azt gondoltam, ha megtudja, ki vagyok, nem akar velem többé szóba állni.
- Látja, ebben igaza volt.
- De hát nem engedheti, hogy egy öt évvel ezelőtt történt dolog ennyire meghatározó legyen.
- Soha nem bocsátok meg magának!
- Ennek ellenére, nemrég, amikor Willie Partridge bombája felrobbanni készült, a karomba vetette magát.
Ann arca lángolt.
- Elvesztettem az egyensúlyomat.
- De minek kell visszanyerni?
Ann az ajkát harapdálta.
- Kegyetlen és szívtelen játékot űzött velem. Mit számít az, hogy milyen régen történt? Ha akkor képes volt rá...
- Legyen esze! Nem hisz abban, hogy az ember megváltozhat? Vegyük például a maga esetét! Öt évvel ezelőtt kis tehetségtelen költő volt. Most pedig azon kívül, hogy amatőr emberrabló, egy okos, szeretetreméltó lány, akinek közeledtére a szülők bezárják fiaikat, és ráülnek a kulcsra. Ami engem illet, öt évvel ezelőtt valóban szívtelen disznó voltam. De most józan és komoly üzletember vagyok, akit a nagybátyja külön felkért arra, hogy hozzam rendbe a halódó cégét. Miért nem temetjük el a múltat? Különben is, nem akarom magam dicsérni, de felhívom a figyelmét mindarra, amit magáért tettem. Maga is elismerte, hogy az én hatásom forradalmasította a jellemét. Ha én nem vagyok, most talán

a költészetnél is rosszabb dolgot művelne. Szabadverset írna. Ettől óvtam meg magát, maga meg itt gorombán elutasít engem.
- Gyűlölöm magát! - mondta Ann.
Jimmy az íróasztalhoz lépett és felvett róla egy könyvet.
- Tegye azt le!
- Csak olvasni szeretnék magának a Szerelem Temetéséből. Alátámasztandó a mondanivalómat. Gondoljon csak arra, hogy milyen most, és emlékezzék rá, hogy én vagyok a felelős a változásért. ***„A** Szerelem Temetése. **A** szívem halott..."*
Ann kikapta a könyvet a kezéből és elhajította. A könyv felszállt, és egy puffanással landolt a galéria padlóján. Ann szikrázó szemmel nézett Jimmyre.
- Elnézését kérem - mondta mereven -, elvesztettem a fejem.
- A haja miatt van - mondta Jimmy megnyugtató hangon. - Ilyen csodás vörös hajkoronával az ember könnyen dühbe gurul. Valami kedves, határozott, kék szemű, sötéthajú, száznyolcvankét centis fickóhoz kell feleségül mennie, akinek ígéretes jövője van az üzleti életben. Az majd kordában tartja magát.
- Mr. Crocker!
- Persze gyengéden és megértően. Szeretettel és tisztelettel, nem vaskézzel, de határozottan.
Ann már az ajtónál állt.
- Egy olyan szenvedélyes természetű lánynak, mint maga, kell valaki, akivel rendszeresen jól kiveszekedheti magát. Maga és én azonos fajtából valók vagyunk. Tökéletesen boldog lenne a házaséletünk. Maga egyszerűen nem bírná elviselni az életet egy „Isten hozta” feliratú emberi lábtörlővel az oldalán. Olyasvalakire van szüksége, akit keményebb fából faragtak. Magának bokszpartnerre van szüksége, akivel boldogan végigharcolhatja az életét, s akiről bizton tudja, hogy nem fog egy labdává gömbölyödni, hogy mégüthesse, hanem készen áll a válaszütésre. Lehet, hogy vannak hibáim... - várakozásteljesen elhallgatott.
Ann azonban nem vágott közbe.
- De, nem, nem! - folytatta Jimmy. - Én pont az az ember vagyok, akire szüksége van. Az életteli adok-veszek a jó házasság alapja.

Emlékszik Tennyson gyönyörű sorára? *„Kidőltünk mindketten, nőm meg én”?* Ez mindig a csodálatos otthont és a boldog házasságot juttatja eszembe. Mintha látnám magunkat öregkorunkban, maga a kandalló egyik oldalán, én a másikon, ahogy melengetjük hidegtől elgémberedett végtagjainkat, és mindenféle dolgokat vágunk egymás fejéhez, micsoda kedves szerelmespár! Ha most kilépnék az életéből, nagyon szerencsétlen lenne. Nem lenne kivel veszekednie többé. Úgy járna, mint az indiai őserdő nőstény jaguárja, aki mint biztosan tudja, úgy fejezi ki vonzódását a párja iránt, hogy alaposan megharapdálja lábának húsos részét. S egy nap felébred álmából és harapni akar, de nincs mibe...

A sok mondandóból, ami Annben felgyülemlett e szónoklat közben, egyetlen dolog buggyant elő, saját legnagyobb megdöbbenésére, mert ez volt a legsiralmasabb mind között.

- Szóval feleségül kér?
- Igen.
- De én nem megyek magához!
- Most persze így gondolja, mert nem éppen a legjobb formámat mutatom. Most csak azt látja, mennyire ideges vagyok, és hogy nem találom a megfelelő szavakat. De ez elmúlik majd, és meglátja mennyire meglepődik rajtam, és mennyire lenyűgözi, ha megismeri igazi énemet. A felszín alatt, remek fickó vagyok!

Az ajtó becsapódott Ann mögött. Jimmy egyedül találta magát. Elgondolkodva Mr. Pett karosszékéhez lépett és leült. El volt keseredve. Rágyújtott egy cigarettára, és töprengve dohányzott. Hogy lehetett ilyen ökör, hogy ennyi sületlenséget hordott össze? Melyik értelmes lány bírta volna ezt elviselni? Ha volt valaha alkalom, amikor megnyugtató és vigasztaló, valamint komoly és a lány szívére apelláló szavakat kellett volna mondania, hát az elmúlt néhány perc volt az, ő meg miket mondott!

Tíz perc telt el így. Jimmy felugrott a fotelből. Mintha lépteket hallott volna. Az ajtóhoz ugrott és kitárta azt. A folyosó kihalt volt. Lehangoltan ment vissza a fotelhoz. Hát persze, hogy Ann nem jött vissza. Miért is tenné?

Ekkor megszólalt egy hang.

- Jimmy!

Jimmy felegyenesedett és vadul körülnézett. Majd fel. Ann a galéria korlátján áthajolva nézett le rá. Mosolygott.

- Jimmy. Végiggondoltam a dolgot. Van valami, amit meg szeretnék kérdezni magától. Elismeri, hogy szörnyűségesen viselkedett öt évvel ezelőtt?
- Igen! - üvöltötte Jimmy.
- És, hogy azóta egyfolytában ugyanolyan csúnyán viselkedik?
- Igen!
- És azt is, hogy maga alapjában véve egy rettenetes alak?
- Igen!
- Akkor rendben van. Megérdemli!
- Megérdemlem?
- Megérdemli, hogy ilyen lányt vegyen el, mint én. Én aggódtam emiatt, de most már látom, hogy ez az egyetlen méltó büntetés a maga számára. - Felemelte a kezét. - Itt a halott múlt, Jimmy! Menjen és temesse el! Jó éjt!

Egy könyv hullott zizegve Jimmy lábai elé. Bambán nézegette egy darabig. Aztán velőtrázó üvöltéssel - amely még Mr. Pett hálószobájába is felhallatszott, és aznap éjjel harmadszor ébresztette fel a szerencsétlen szenvedőt, aki azokban a percekben szenderült végre ismét álomra - felrohant a galériára. A galéria túlsó végén lágy, dallamos nevetés hallatszott a becsukódó ajtóból. Ann távozott.

VÉGE